

Truyện CƯỜI

dân gian

99 truyện cười dân gian

Nhiều tác giả

Chia sẻ ebook: <http://downloadsach.com>

Follow us on Facebook: <https://facebook.com/caphebuoitoi>

Table of Contents

[THẦY CHÚNG MÀY NÓI DỐI](#)

[THẦY KHÔNG BẰNG CON!](#)

[\(I\)](#)

[\(II\)](#)

[CHẾT NHẦM](#)

[VĂN HAY](#)

[NGƯỜI VĂN](#)

[BÁNH TAO ĐÂU?](#)

[TẠI THẦY KHÔNG HỎI](#)

[ĐỂ TRÁP LẠI VẬY](#)

[THẦY ĐỒ LIỄM MẬT](#)

[BÁN KHÔNG ĐƯỢC GIÁ](#)

[CHẾT HÓC](#)

[VẪN CHƯA CHẾT](#)

[BA NGƯỜI ĐẦY TỚ](#)

[TRẢ THÙ](#)

[BIA MỘ NHÀ GIÀU](#)

[KHÔNG CÒN CHỖ](#)

[TRẢ NỢ](#)

[KHÔNG DÁM LÀM ÔNG KHỔ LÂY](#)

[SANG CẢ MÌNH CON](#)

[BÔI BẮN MẶT QUAN](#)

LÍ SỰ NÓI VỚI QUAN

THẦY ĐỀ TÁN THƠ QUAN

VỊT HAI CHÂN

XỬ KIỆN GIỎI

MAY ÁO CHO QUAN

QUAN ĐẤY

TIỀN QUAN

TOÀN CHÓ CẢ

THẦN BIA TRẢ NGHĨA

CÁI ẤY THÌ CON XIN CHIU

THẬT LÀ ĐEN ÔNG QUÁ

TAO MỪNG QUÁ

CÒN AI VÀO ĐÂY

ĐỂ MẸ XOI NỮA Ạ!

CON VỊT MUỐI

CẢN CÀ

TRỨNG NGÓT

TO BẰNG CÁI NỒI

CŨNG CHẢ BIẾT NỮA

CÁI GÌ CỨNG NHẤT

ĐỒI GIÀY

MẸ DẶN CON

THỪA MỘT CON

NGHE LỜI VỢ

LÀM ĐÚNG LỜI VỢ DẶN

HÂM NƯỚC MẮM

KHÔNG TỰ BIẾT MÌNH

CÔNG VIỆC TRONG NGÀY

CẢM ƠN VỢ

CHO NÓ CHẾT KHÁT

CHỮ "VẠN" DÀI LẮM

BẠN QUAN

QUAN THANH LIÊM

THƠM RỒI THỐI

GIÀN LÝ ĐỒ

RÂU DÀI

QUAN SẮP ĐÁNH BỐ

LẠY CỤ ĐỀ A

RẺM CỦA CON

CÓ NUÔI ĐƯỢC KHÔNG

KHÔNG PHẢI LÀ TA

NHỚ TIẾNG BẬT BÔNG

BÁN HÀNG

AI CŨNG PHẢI CẢ

ĐỂO CÀY GIỮA ĐƯỜNG

ĐÁ CŨNG NHƯ VÀNG

CẦM SỢI DÂY THỪNG

TÚNG QUÁ

CÓ NHỀ ĐÂU THẾ!

ĐỂ ĐƯỢC BÁO GIỜ

HÃY GIẢI THÍCH

TRONG RẠP CHIẾU BÓNG

ĐIỂM YẾU

THUỐC TUYẾT

CẢNH CUỐI CÙNG

THIỆU DẤU

NGƯỜI MÊ TÍN

ĐƯỢC TRẢ LƯƠNG

LỜI TRÊN BIA MỘ

DIỆU KẾ!

GIẤU ĐẦU HỞ ĐUÔI

CON DÃ HỔ

KHÔNG CÒN THANH TỊNH

SÁT SINH TỘI NẶNG LẮM

BA QUAN ĐẮT QUÁ

HÀN KIM

NHUỘM MÀU TRỨNG SÁO

CƯỠI NGỒNG

RÁCH GIÀY

ĐỐ THẦY ĐẤY

BÀI HỌC LÁI ÔTÔ

CHUYỆN ĐỐ XĂNG

[NGƯỜI GIÚP VIỆC](#)

[TẬP CHẠY](#)

[NHÌN VÀ NGHĨ](#)

[ĐỠ ĐỂ](#)

[TẠI SAO?](#)

[TÔI CHẮC CÓ NGUYỄN VỌNG GÌ](#)

[KHI ĐẾN THĂM EM](#)

[ĐỪNG QUAN TÂM](#)

[THOÁT NỢ](#)

[SỐ HỌC VÀ BÓNG ĐÁ](#)

[TẠI SAO PHẢI TRỜI](#)

[VẮN CHIẾC ĐEN CHIẾC VÀNG](#)

[CHIẾC GHẾ TRỐNG](#)

[DÀI LƯỠI](#)

[CHUYỆN MƯỢN Ô](#)

[CHỜ BÁN CON BÒ ẤY](#)

[THẾ MỚI TÀI](#)

[ĐƯỢC ĂN THẢ CỬA](#)

[SÀN SÀN BẰNG NHAU](#)

[CÒN MƯỜI NĂM NỮA AI NUÔI](#)

[MÈO ĐEN MŨI TRẮNG](#)

[HÁ MIỆNG CHỜ SUNG](#)

[KHỎI MẤT CÔNG](#)

[RƯỢU CHUA](#)

HẸN TRƯỚC

THỈNH THẦN XA

VẮT CỔ CHÀY RA NƯỚC

HAI CÁI XÔ NHỰA

PHẢI RÕ NGHĨA HƠN

RÈN LUYỆN

HAI HIỆP PHỤ

CÓ MẶT CẢ CHỨ

LUẬT PHÁP KHÔNG CHO PHÉP

LÀ MỘT THƯƠNG BINH

HIỂU Ý

CHỈ CÓ CON NÀY THÔI Ạ!

KẾT QUẢ

HÃY LÀM NHƯ TÔI

BỆNH NGOẠI

TRONG GIỜ TẬP BẮN

SỢ NÓI ĐÚNG SỰ THẬT

LUYỆN MẮT

MUA VÀ BÁN

THỦ MÔN SỬNG SỜ

CŨNG LẠI CHUYỆN MỸ

TÌM VỢ CẬU

GIẢI PHÁP CUỐI CÙNG

KÉN RỂ GIÀU

CHỦ NHÀ, ĐẦY TỐ

VẬY THÌ KHÔNG MẤT

NÓI KHOÁC MẤT TIỀN

CHẲNG PHẢI TAY ÔNG

CỨT ĂN MẤT RỒI

TÍ NỮA TAO SANG

BA ĐỜI GÀN

MẤT RỒI

MỜI BÁC XƠI NGỌC HÀNH

KHÔNG XU NINH

QUAN LỚN NHÂN ĐỨC THẬT

CHẾT MỘT NGÀN NĂM

CHẾT CŨNG KHÔNG CHỪA

ĐỪNG NÓI NỮA MÀ TAO THÊM

THẦY BÓI LẠC ĐƯỜNG

THẦY BÓI XEM VOI

CHỈ TẠI ANH THẦY ĐỊA LÝ

THẦY PHÙ THUỶ SỢ MA

CHỒN NÀO, CHỒN NẤY TÔI LẤY MỘT CON

NGÀY TỐT

TÀI BỊA

THI NÓI KHOÁC

CON RẮN VUÔNG

CHƯA GHÊ BẰNG TỐ

KHOE TÀI

LỢN CƯỚI ÁO MỚI

HIỂU BIẾT

CHÂN MỚI DÀI RA

SÁU CHÂN NHANH HƠN

NGỐC

CẦN THẬN

ME RẤT BẬN

LẦN ĐẦU TIÊN

CHUYÊN CÁI ĐẦU

NGƯỜI LẠC QUAN

GIÁ TRỊ BÀ XÃ

MAY QUÁ

CÓ LÝ

SẴN SÀNG

NỖI LO CỦA ÔNG CHỒNG

NHÀ MỚI

ĐÁNH ĐỔ CÁI THANG

AI ĐÂY?

NHÌN BÀI NHAU

ĐAU Ở ĐÂU?

VẪN CÓ THỂ CAO RÊU

KÍNH PHÓNG ĐẠI

TẮM NỬA NGƯỜI

[TRUYỆN NGẮN HAY](#)

[KHÔNG NGỦ ĐƯỢC](#)

[TRÒ CHUYỆN](#)

[GIỮ MỒM GIỮ MIỆNG](#)

[MÁT-SA](#)

[TRÁI TIM](#)

[KHÔNG ĐỂ ĐƯỢC TRỨNG](#)

[TẠI ĐI GIÀY](#)

[QUAY LẠI](#)

[HÃY TÌM Ở TAI TÔI](#)

[CÓ CÒN HƠN KHÔNG](#)

[THẦY ĐỒ ĐỖ ĐỂ](#)

[CHỮ LỄ](#)

[CÂY BẮT BẾ ĐÔNG](#)

[KHÔNG VIỆC GÌ ĐÂU](#)

[KHÓ HƠN RẶN ĐỂ](#)

[THƠ BỐN ANH HỌC TRÒ](#)

[NÓI CHỮ](#)

[NHÀ THÔNG THÁI](#)

[THẦY ĐỒ VÀ THẦY CÚNG](#)

[THẦY BÓI VỚI THẦY LANG](#)

[THAY ĐỔI](#)

[AI KHÔNG HIỂU AI](#)

[CHUYỆN GÀ](#)

[DỄ THẤY](#)

[NHƯỜNG CHỖ](#)

[SIÊU NHÂN](#)

[THUẬN CẢ HAI TAY](#)

[LIÊN HỒI](#)

[CÁCH TRẢ LỜI](#)

[HOA HỒNG VÀ HOA VI-Ô-LÉT](#)

[THEO CÁCH](#)

[THẦY LANG GIỎI](#)

[CHẨN BỆNH](#)

[CHỌN NGƯỜI GẦY MÀ CHỮA](#)

[DỪNG THUỐC GÌ](#)

[CÒN TRÁCH TÔI Ư?](#)

[CÁI CHỐI LÔNG GÀ](#)

[LÍ THẦY LANG](#)

[KÉN RỄ HAY CHỮ](#)

[KÉN RỄ SANG](#)

[NÓI CHO CÓ ĐẦU CÓ ĐUÔI](#)

[TIN Ở MÌNH](#)

[SAO LẠI GẶP NHAU](#)

[ĐỂ CẢM ƠN](#)

[HAI GÃ BẦN TIỆN GẶP NHAU](#)

[SẼ NGỦ NGAY](#)

[KHỎI BỆNH](#)

[LA SAO ĐƯỢC](#)

[CHUYỆN CỦA NGƯỜI GÁC THANG MÁY](#)

[SAO LÂU VẬY](#)

[CÁI ÁO BẰNG DA](#)

[TRẢ LỜI](#)

[KHÔNG SAO](#)

[MƠ ƯỚC TƯƠNG LAI](#)

[NHIỀU CÔNG DỤNG](#)

[PHÂN ĐỊNH](#)

[BIỆN PHÁP TỐT NHẤT](#)

[HƠN](#)

[BẢN ĐẢO](#)

[SƯỞNG](#)

THẦY CHÚNG MÀY NÓI DỐI

Có một thầy đồ lười dạy học, hay ngủ ngày, nhưng bắt trò phải ngồi xem sách, hễ ngủ thì bị phạt đánh. Học trò thấy thế lấy làm tức lắm, mới hỏi:

- Chúng con học chữ của thầy thì cũng phải học cả tính nết của thầy. Sao con lại không được phép học tính ngủ ngày của thầy ạ?

Thầy bí quá nói liều:

- Ta đâu có được ngủ ngày. Những lúc ấy là ta chiêm bao đi gặp các ông Chu Công và Khổng Tử để đàm đạo ấy chứ.

Một buổi, thầy ngủ ngày, trò cũng ngủ. Thầy dậy trước thấy vậy liền gọi học trò dậy và quát mắng:

- Chúng mày thật lười biếng, sao dám bỏ học mà ngủ ngày?

Trò lễ phép thưa:

- Dạ, thưa thầy! Chúng con không ngủ ạ! Chúng con chiêm bao như thầy để được ra mắt ông Chu Công và Khổng Tử đấy ạ!

Thấy học trò có ý nói kháy mình, nhưng thầy vẫn quát:

- Thế có gặp được hai ông không?

- Dạ, có gặp ạ!

- Thế hai ông bảo gì chúng mày?

- Hai ông hỏi chúng con là sao lâu nay không thấy thầy chúng mày đến thăm. Chúng con bẩm rằng thầy mới đến thăm các ngài hôm kia. Hai ngài ngơ ngác nhìn nhau rồi bảo: “Thế thì thầy chúng mày nói dối rồi”.

THẦY KHÔNG BẰNG CON!

(I)

Có một thầy đồ lười khắp vùng đều biết nên chẳng ai cho con theo học. Thế mà một ngày, có một anh chàng mang trâu cau đến xin học. Thầy bảo:

- Nhà không có án thư, con hãy đi xem nhà nào có thì mượn tạm về đây để ta làm lễ Đức thánh Khổng Tử.

Trò vội trả lời:

- Thưa thầy, mượn rồi lại phải mang trả lời thôi. Chi bằng con cúi khom lưng làm án thư, thầy đặt trầu cau lên đấy rồi làm lễ cũng được.

Thầy nghe thế, chấp tay vái dài:

- Thầy cũng vẫn chưa bằng được con! Con còn học thầy làm gì nữa.

(II)

Có một thầy đồ tính tình rất hà tiện. Một hôm nhà có giỗ, thầy sai trò đi mua một cái bánh đa về cúng. Trò đi chợ, một lúc thì về, trên tay cầm cái bánh đa và một con gà.

Thầy thấy vậy xót của quát:

- Tao dặn mua một chiếc bánh đa thôi, sao mày hoang phí mua thêm cả một con gà gì thế kia?

Trò lễ phép thưa:

- Thưa thầy, đồ cúng xong thì thầy trò ta hưởng lộc. Mà ăn bánh thì nhất định vương vãi, con mua thêm con gà để nó nhặt bánh đa rơi cho khỏi lãng phí ạ.

Nghe thế, thầy nói:

- Con học ta chưa lâu mà khá hơn thầy rồi.

CHẾT NHẦM

Có một thầy đồ dạy học ở nhà nọ. Vợ chủ nhà ốm nặng, chẳng may qua đời. Chủ nhà nhờ thầy làm cho một bài văn tế. Thấy nghĩ mãi không ra, bí quá mới đem chép bài văn tế bố mình chết năm ngoái đưa ra. Lúc đọc, mọi người cười ầm lên, chủ nhà trách:

- Thầy làm sao lại nhầm lẫn như thế chứ?

Thầy trừng mắt, nói:

- Đây là bài văn tế người chết hẩn hoi. Nhầm là nhầm thế quái nào được. Hoạ chẳng... người nhà ông chết nhầm ấy.

VĂN HAY

Một văn nhân đang cặm cụi viết bài. Bà vợ đi đến bên cạnh hỏi:

- Sao ông không lấy giấy khổ to mà viết?

Văn nhân lấy làm đắc chí lắm, cho là vợ khen tài văn chương của mình, ý tứ dồi dào, giấy khổ nhỏ không đủ chép. Nhưng cũng hỏi lại, mong được khen thêm vài lời?

- Mình nói vậy là thế nào?

Bà vợ thông thả nói:

- Ông viết giấy khổ nhỏ chẳng dùng được việc gì cả, còn giấy khổ to thì lúc bỏ đi còn gói hàng được.

NGƯỜI VĂN

Có một người nọ bị mù hai mắt từ nhỏ nhưng lại có tài ngửi văn chương. Văn hay văn dở chỉ ngửi là biết ngay. Một văn nhân nọ vốn là người tự phụ, cho rằng trên đời này chưa ai hiểu được văn chương của mình. Một hôm văn nhân mang tập văn của mình đến thử tài anh chàng có tài ngửi văn chương. Văn nhân đưa bộ Tây sương ký ra, anh ta lật qua mấy trang đưa lên mũi ngửi rồi bảo:

- Đây là Tây sương ký.

Nhà văn hỏi:

- Sao biết?

Anh ta đáp:

- Ngửi thấy mùi son phấn.

Nhà văn lại đưa bộ Tam Quốc ra, anh ta đưa lên mũi rồi bảo:

- Tam Quốc chí đây mà. Sặc mùi binh đao, chiến trận.

Văn nhân nọ phục lắm, bấy giờ mới đưa tập văn của mình ra để được khen thoả đáng. Anh ta đưa lên gần mũi, ngửi một cái rồi bảo:

- Đây là văn của ông chứ gì?

Văn nhân sung sướng hỏi:

- Làm sao ông biết?
- Người thấy có mùi thum thum.

BÁNH TAO ĐÂU?

Một thầy đồ nọ được người ta mời đi ăn cỗ. Thầy cho cậu học trò nhỏ theo hầu. Ăn xong, chủ nhà mang bánh ra tráng miệng, còn thừa vài chiếc. Thầy rất muốn lấy đưa về nhưng sợ mọi người nhìn thấy, mất thể diện. Chợt nghĩ ra một cách, thầy cầm mấy cái bánh thần nhiên đưa cho cậu học trò bảo:

- Này, con cầm lấy.

Rồi nháy mắt ra hiệu, ý bảo cất đi đem về cho thầy. Học trò không hiểu được cái nháy mắt thâm thúy của thầy, bèn cầm lấy ăn kỳ hết.

Thấy thế, thầy giận lắm nhưng trước đông đủ mọi người không làm sao được. Chiều về, thầy vẫn còn tiếc, kiểm có trả thù trò. Lúc hai thầy trò đi cùng hàng, thầy mắng:

- Mày bằng vai phải lứa với tao hay sao mà dám đi ngang hàng với tao?

Cậu học trò sợ, đi tụt lại đằng sau. Thầy lại quát:

- Mày đi cứ như áp giải tao là thẳng tù thế hả?

Trò vội vàng chạy lên phía trước, thầy lại mắng:

- Mày có phải là bố tao đâu mà đi đằng trước.

Cậu học trò ngơ ngác quay lại thưa:

- Con đi như thế nào cũng bị thầy mắng cả. Thầy bảo con phải biết làm sao ạ?

Thầy trừng mắt, quát:

- Thế bánh của tao đâu?

TẠI THẦY KHÔNG HỎI

Có một thầy đồ tính rất hay sĩ diện. Một hôm, có người mời thầy sang nhà chơi. Khi đi thầy cho một học trò theo hầu. Thầy đến, chủ nhà ân cần hỏi han:

- Thầy đi đường xa mỗi mệt, chúng tôi lấy làm ái ngại quá!

Thầy mệt nhưng vẫn nói sĩ:

- Từ nhà sang đây, đi xe thì có gì là nhọc nhằn!

Học trò nhìn thầy như tiếc rẻ nói:

- Giá như lúc ấy, thầy giả thêm cho nó một xu thì ta đến đây còn sớm và không mệt hơn nhiều.

Thầy xăm mặt lại, anh đầy tớ biết mình lỡ lời, còn chủ nhà thì tủm tủm cười. Về nhà thầy mắng:

- Ai cho phép mày chõ mồm vào? Từ giờ trở đi nếu tao không hỏi mà mở mồm ra thì chỉ có chết nghe chưa.

Một hôm, nhà thầy có giỗ. Mọi người đã đến đông đủ, chỉ thiếu một ông. Đợi mãi chẳng thấy, thầy liền sai học trò đi mời một lần nữa. Cậu học trò đi một lát rồi lẳng lặng đi xuống bếp không nói gì cả. Đợi mãi, thầy sốt ruột tưởng học trò chưa đi mời, mới gọi lên hỏi:

- Mày đã đi mời chưa hả?

- Dạ, con đã đi rồi ạ!

Thầy tưởng ông khách kia đang đến, lại ung dung ngồi nói chuyện cùng các ông khác. Quá ngọ, cỗ bàn nguội tanh cả, mà vẫn không thấy ông kia sang. Thầy tức lắm gọi cậu học trò lên hỏi:

- Mày sang có gặp ông ấy không?

- Dạ có ạ!

- Thế ông ấy bảo gì không?

- Dạ ông ấy bảo ông ấy hôm nay bị cảm, xin thầy và mọi người thứ lỗi cho ông ấy không sang được ạ!

Thầy tức giận lắm quát:

- Sao lúc mày về không nói ngay?

- Dạ thưa thầy, thầy chẳng đã bảo thầy hỏi mới được nói là gì!

ĐỂ TRÁP LẠI VẬY

Có một thầy đồ dạy học trò ở nhà kia. Hôm ấy, nhà có giỗ, cỗ bàn, chè cháo bày ra la liệt trên bàn. Thầy rất thích ăn chè, mới ăn vụng một lúc hai bát. Chủ nhà trông thấy không nói gì vì sợ thầy ngượng.

Chẳng may thầy ăn phải bát chè có ruồi chết, đem đến đau bụng cố nhịn vì sợ chó dữ nhưng đến khuya không chịu được, bí quá đành phải tưng ngay vào cái tráp luôn mang bên mình.

Sáng dậy trời còn mờ mờ, thầy ôm cái tráp mang ra đồng để đổ cái của nợ đi cho mất tích. Ra đến cửa thì bị ông chủ nhà đón lại, chủ sợ thầy ngượng vì chuyện ăn vụng chè nên tìm đi nơi khác, bèn cố nín lại khẩn khoản:

- Xin thầy ở lại, đừng đi. Có việc gì đâu mà thầy phải làm thế...

Thầy vội nói:

- Không, không có việc gì đâu. Tôi ra đây một lát rồi về ngay.

Tưởng thầy nói dối, chủ nhà càng kéo co tợn:

- Thầy đừng đi. Thầy bảo đi về ngay mà còn mang tráp theo làm gì. Nếu vậy thì thầy để tráp lại đây vậy!

Nói rồi, tay giằng lấy cái tráp. Thầy đồ càng hoảng, kéo tráp về, chủ nhà quyết không buông. Hai bên co kéo nhau, thầy kéo được nhưng mạnh quá, mất đà ngã lẩn, làm cái tráp văng ra ngoài cút bắn ra tung toé.

THẦY ĐỒ LIỄM MẬT

Một thầy đồ nợ ngồi ở nhà kia dạy trẻ học. Buổi chiều, chủ nhà đem mời thầy ăn một đĩa bánh rán mật. Ăn hết bánh mà thấy trên đĩa còn dính nhiều mật, thầy rất muốn ăn nốt nhưng chả lẽ trước mặt các học trò mà lại thè lưỡi liếm mật thì coi sao tiện. Thầy nghĩ ra một kế, bèn đồng dục bảo các học trò:

- Nào! Bây giờ ta cho các con một chữ này nếu không ai nói được thì đánh đòn.

Nói rồi thầy ung dung liếm ngang đĩa mật một đường, rồi giơ đĩa lên hỏi:

- Chữ này là chữ gì?

Các trò ngơ ngác nhìn nhau, buồn cười mà không dám hở môi. Thầy quát:

- Chữ “Nhất” mà cũng không biết. Thật là dốt quá! Thầy lại liếm dọc một đường từ dưới lên rồi hỏi:

- Thế chữ này là chữ gì?

Học trò lại ngơ ngác. Thầy quát:

- Đúng là một lũ còm toi! Chữ “Thập” mà không đứa nào biết cả!

Thầy liếc sang đĩa thấy vẫn còn nhiều mật, tiếc quá mới liếm một vòng quanh đĩa, rồi hỏi rằng:

- Bây giờ thì đĩa nào không nói được đây là chữ gì tao tuốt xương ra

Cả đám học trò ngồi im thít. Thầy quát rồi đánh đét xuống chiếu một tiếng mà rằng:

- Chữ “Điền” mà không đĩa nào biết. Thật là ngu như lợn.

BẮN KHÔNG ĐƯỢC GIÁ

Hai bố con nhà nọ vào rừng săn cọp chẳng may cha bị cọp tha đi. Người con giờ súng lên định bắn cứu cha. Người cha máu me chảy ròng ròng, vội kêu lên:

- Nhắm chân mà bắn, đừng bắn vào mình kéo hỏng da, bắn không được giá.

CHẾT HÓC

Có một anh chàng nọ mỗi khi nhà có giỗ thì đem chén hạt mít ra rót rượu mời khách. Đang ăn uống vui vẻ, bỗng một ông khách tự dưng bưng mặt khóc hu hu chủ nhà ngạc nhiên lắm mới hỏi:

- Sao đang vui tự nhiên bác lại khóc làm vậy?

Khách gạt nước mắt mà rằng:

- Tôi không thể nín được khi nhìn thấy cái chén này.

Chủ nhà lấy làm lạ hỏi:

- Cái chén này nó cũng như mọi cái chén khác thôi mà.

Khách mới nói:

- Tôi sực nhớ ra anh bạn tôi chết oan vì uống rượu bằng chén hạt mít như vậy này.
- Sao lại thế?
- Tại cái chén nhỏ quá anh ta vô ý nuốt cả chén cho nên bị hóc mà chết.

Chủ nhà vỡ lẽ, hiểu ý vội mang chén lớn ra thay.

VẪN CHƯA CHẾT

Một ông nhà giàu nọ có việc phải đi vắng, gọi anh đầy tớ lại dặn:

- Mày phải trông nhà cửa cẩn thận, có cái chân giò tao mua treo ở trạn với con gà trống nhốt trong chuồng đừng để chó mèo nó tha đi đấy nhé!

Rồi chỉ vào chai rượu nói tiếp:

- Đây là chai thuốc độc để đánh chuột. Uống là chết đấy!

Chủ nhà đi khỏi, anh đầy tớ bắt gà làm thịt, luộc chân giò rồi lấy chai rượu ra đánh chén say bí tỉ. Khi chủ về thấy anh đầy tớ vẫn nằm dưới đất, nồng nặc hơi men liền đánh thức dậy hỏi gà, chân giò và chai rượu đâu mất. Người đầy tớ khóc lóc mà thưa rằng:

- Con nghe lời ông coi nhà, chẳng may con mèo tha mất cái chân giò, con chó thì vồ gà trống chạy mất. Con sợ bị ông mắng vội lấy chai thuốc độc ra uống chết quách đi. Thế mà đến bây giờ vẫn chưa chết.

BA NGƯỜI ĐẦY TỚ

Một lão nhà giàu nọ nổi tiếng là khó tính kén chọn mãi mới thuê được ba người đầy tớ. Ba anh, ba đức tính: Anh thì cẩn thận, anh thì lo xa và một anh rất lể phép.

Một hôm, thằng con cả lên tám tuổi lão ngã xuống ao đầu làng, anh cẩn thận trông thấy vội về bẩm với chủ:

- Bẩm ông, cậu cả nhà ta chẳng may ngã xuống ao, xin ông cho phép con được vớt cậu lên ạ!

Khi cậu cả được vớt lên thì chết nghèo tự bao giờ, lão nổi giận vác gậy đuổi anh cẩn thận đi. Còn anh hay lo xa được lão giao việc đi mua quan tài cho cậu cả. Đến chiều, anh lo xa mang về hai cỗ. Thấy vậy, lão trừng mắt lên quát:

- Sao mày lại mua những hai cỗ, hả thằng kia?

Anh lo xa trả lời:

- Bẩm ông, ấy là con phòng xa, nhớ cậu hai chẳng may có chết đuối thì có cái dùng ngay ạ!

Lão uất quá, lại vác gậy đuổi. Anh phòng xa chạy biến mất. Chỉ còn anh lể phép là vẫn được lão giữ lại. Một lần, lão có việc, bèn sai anh này và một người nữa cáng đi. Trời mưa, gặp chỗ lội bùn tới tận ống chân mà anh lể phép chẳng một lời phàn nàn, vẫn vui vẻ đi bằng phẳng. Lão thấy vậy mới khen:

- Thằng này khá lắm! Cứ chịu khó vào rồi ta sẽ may cho bộ cánh mà mặc.

Anh đầy tớ nghe thấy nói thế, vội đặt cáng xuống giữa đồng bùn đang lội, vòng tay lể phép thưa:

- Con xin đa tạ ông chủ!

TRẢ THÙ

Một chú bé nọ học nghề thợ may nhưng không may gặp phải người thợ cả rất ác, chú bé luôn bị đánh chửi rất thậm tệ. Chú bé rất căm tức, chẳng biết phải làm sao, cố chịu khổ mà học lấy nghề làm ăn.

Một hôm, ở nhà nọ sắp có đám cưới, mới tìm người thợ cả đến cắt cho con dâu bộ quần áo. Chú bé liền nảy ra một kế báo thù, liền tìm đến nhà nọ bảo:

- Xin được báo trước là độ này ông ấy hay dở chứng điên điên khùng khùng đấy, hễ cơn điên nổi lên là bạ ai cũng cắn.

Chủ nhà nghe chú bé học may nói thế rất lấy làm khó nghĩ. Việc thì gấp, ngày cưới đến nơi mà quanh làng chỉ có mỗi người thợ may, mà lại rất khéo. Phân vân mãi chủ nhà bèn hỏi:

- Thế những lúc ông ta nổi cơn điên thì làm thế nào?

Chú bé bảo:

- Dạ, hễ khi nào ông ta dở chứng thì tôi biết ngay, tôi liệu trước.

Chủ nhà vội hỏi:

- Chú làm thế nào?

- Mỗi khi ông ta sắp dở chứng là hai tay lại đập đập xuống chiếu. Lúc ấy, tôi lấy thanh củi phang cho một hồi thế là khỏi.

Biết vậy, chủ nhà yên trí gọi người thợ may đến, lại dặn người nhà để sẵn mấy thanh củi phòng khi xảy ra chuyện.

Hôm đầu tiên, người thợ may đến làm không xảy ra chuyện gì cả.

Nhưng đến sáng hôm sau, khi may xong áo đến lúc này may quần thì thấy người thợ may cứ hai tay đập xuống chiếu, mắt nhìn quanh quẩn trên mặt chiếu như thể người sắp mắc bệnh tâm thần. Chủ nhà nghĩ ông ta sắp nổi cơn điên, liền ra hiệu bảo người nhà vác củi phang tới tấp. Người thợ may bị đánh bất ngờ, chẳng hiểu có chuyện gì kêu văng lên. Càng kêu, nhà chủ càng tưởng là cơn điên đang phát, càng đánh khoẻ cho đến lúc người thợ may nằm dờ ra, họ mới thôi.

Thì ra ông ta đập tay xuống chiếu là để tìm chiếc kim mà chú bé đã giấu đi rồi!

BIA MỘ NHÀ GIÀU

Một người vừa mới nổi lên giàu có, đã vội chết. Người bạn đến ông cử nọ xin một bài thơ kể đức nghiệp người chết để ghi vào bia dựng trước mộ.

Ông cứ nghĩ mãi mà chẳng thấy ở ông nhà giàu nợ chẳng có gì đáng ghi nhớ, chẳng nhẽ lại để bia trơn, đánh làm một bài thơ sau:

Ông này lúc mẹ sinh ra

Lọt lòng thì khóc oa oa

Càng ngày ông càng nhớn tướng

Dần dần ông trở về già

Nay ông đã hoá ra ma.

KHÔNG CÒN CHỖ

Một người ăn mày rách rưới hom hem, đến xin ăn trước cửa nhà giàu nợ. Chủ nhà đã không cho lại còn chửi:

- Cút đi ngay! Rõ trông như người dưới địa ngục mới lên vậy!

Nghe thấy nói vậy, người ăn mày vội vã trả lời:

- Phải đấy, tôi vừa ở dưới địa ngục lên đây.

Người nhà giàu nói:

- Đã xuống đấy, sao không ở hẳn, còn lên đây làm gì cho bẩn mắt?

Người ăn mày trả lời:

- Ở dưới đấy, các nhà giàu chiếm hết chỗ rồi. Vì thế không ở được nên phải lên.

TRẢ NỢ

Một anh chàng nợ, lúc còn sống công nợ quá nhiều, khi chết các chủ nợ đâm đơn xuống kiện với Diêm Vương; Diêm Vương tra thấy đúng như vậy, mới bắt anh ta hoá kiếp làm trâu cày trả nợ. Anh ta van xin:

- Bẩm Diêm Vương, con vay chúng nó cả thấy mười quan tiền nhưng chúng nó cay nghiệt lắm. Chúng nó bắt nợ mẹ đẻ nợ con lãi nặng, rồi nhập vào vốn, con đã trả bao nhiêu năm trời mà vẫn không xong, xin cho được làm bố chúng nó may ra mới trả hết nợ cho chúng nó được!

Diêm Vương ngạc nhiên lắm, mới hỏi:

- Thế là nghĩa làm sao?

Anh chàng ta trả lời:

- Làm kiếp trâu chỉ có hạn, còn làm bố chúng nó thì chẳng những phải lo lắng cho nó suốt đời người. Rồi lúc chết có bạc nghìn, bạc vạn cũng để lại cho chúng nó cả. Lại còn một nỗi chúng nó bóp hàu, bóp họng người ta, người ta cứ gọi thẳng bố chúng nó ra mà chửi. Có được như vậy thì may ra con mới trả hết nợ!

KHÔNG DÁM LÀM ÔNG KHỔ LÂY

Một lão nhà giàu nợ vừa buôn bán vừa cho vay nặng lãi, bóp nặn từng xu, nhưng lại cứ ra vẻ ta đây không muốn giàu sang. Một hôm, có bạn đến chơi, lão than thở:

- Cửa nhiều cũng chẳng làm gì. Càng nhiều cửa càng khổ thân thêm.

Người bạn nghe nói thế mới bảo:

- Tôi chỉ thấy thiên hạ mong được có cửa, ít thì mong nhiều, nhiều thì mong nhiều nữa, chứ chẳng thấy ai nhiều cửa phàn nàn như ông bao giờ. Hay là ông thấy khổ quá thì chia bớt cửa cho tôi, để tôi gánh một phần cái khổ hộ ông?

Lão vội nói:

- Ấy chết! Đâu dám! Tôi có cửa đã lấy làm khổ rồi, đâu dám lại để ông phải khổ lây!

SANG CẢ MÌNH CON

Trưa mùa hè nóng nực, lão nhà giàu nợ đi chơi về, mồ hôi mồ kê đầm đìa như tắm. Lão gọi người ở lấy quạt, quạt cho lão. Người ở cầm đầu quạt, một lúc lâu ráo hết mồ hôi. Lão khoái quá bảo:

- Ô! Mồ hôi của tao đi đâu hết cả rồi nhỉ?

Người ở bỏ quạt xuống, vòng tay thưa:

- Bẩm, nó sang cả mình con rồi ạ!

BÔI BẮN MẶT QUAN

Một anh nông dân nọ làm mâm cỗ để cúng ông bà thì bỗng nhiên một đàn ruồi từ đâu bay đến đậu cả xuống, làm ối tạp hết cả. Anh ta tức quá bèn lên quan để kiện.

Nghe hết sự việc, quan mới thông thả phân:

- Tao phép mày từ nay hễ thấy bà con chúng nó ở đâu thì tha hồ đánh cho chết.

Vừa hay, khi quan nói xong thì bỗng một con ruồi bay đến đậu ngay vào mặt quan. Anh nông dân nọ nhìn thấy vội chạy ngay đến mắt mũi, giang thẳng tay tát bốp vào mặt quan mà quát:

- Tiên sư cha mày đã chết chưa!

LÍ SỰ NÓI VỚI QUAN

Một ông quan huyện nọ, muốn giữ gìn trật tự trong địa bàn bèn cho ra yết thị: “Ai đi đêm phải cầm đèn”. Đêm hôm sau, quan đi tuần, va phải một người. Quan quát:

- Thằng này đi đâu? Có xem yết thị không hả?

Người nọ liền đáp:

- Dạ bẩm quan, con có xem ạ!

- Có xem, thế đi đêm sao không cầm đèn?

- Bẩm, đèn con đây ạ!

- Thế sao đèn không có nến?

- Dạ bẩm, trong yết thị chỉ thấy là cầm đèn, chứ không nói là trong đèn có nến ạ!

Sáng hôm sau, quan bổ sung thêm vào tờ yết thị trước: “Ai đi đêm phải cầm đèn, trong đèn phải có nến”.

Đến đêm quan đi tuần lại va phải một người. Quan tức giận quát:

- Đi đêm sao cầm đèn, nến?

Người kia đáp:

- Bẩm quan, tôi có đèn, cả nến đây ạ!

- Sao không thắp nến lên?

- Dạ bẩm, không thấy trong yết thị nói thắp nến ạ!

Quan thấy anh ta nói có lý, sáng hôm sau lại viết một tờ yết thị khác thật đầy đủ: “Ai đi đêm phải cầm đèn trong đèn phải có nến, nến phải thắp sáng”.

Vậy mà hôm sau, quan đi tuần vào nửa đêm, lại va phải một người. Trên tay người ấy có đèn, nhưng nến thắp hết rồi quan giận lắm, quát:

- Đi đêm, sao thắp không thắp nến cho sáng lên hả?

- Dạ bẩm quan nến thắp hết rồi ạ mà trong yết thị không thấy nói: thắp hết cây này thắp đến cây khác ạ!

Quan ngẫm nghĩ nhủ thầm trong bụng: “Văn chương thật là khó! Một cái yết thị mà mình sửa đi sửa lại ba bốn lần mà vẫn không gãy gọn. Người ta xem mà vẫn hiểu lầm”.

THẦY ĐỀ TÁN THƠ QUAN

Có một viên quan nọ rất thích làm thơ Nôm, được thầy đề lại khéo tán tụng. Hễ khi làm được bài thơ nào, quan lại gọi thầy đề vào đọc cho nghe. Một hôm, thầy đề được quan cho gọi vào. Quan bảo:

- Tôi làm một bài thơ tứ tuyệt về cái chuồng chim mới sau nhà. Nhân tiện có thầy đây, tôi đọc, thầy nghe xem có được không nhé.

- Bẩm, xin được nghe quan đọc ạ!

Quan gật gù, lấy giọng ngâm nga:

Bốn cột chênh vênh đứng giữa trời

Đứa thì bay bổng, đứa bay khơi

Ngày sau nó đẻ ra con cháu

Nướng chả băm viên đánh chén chơi.

Nghe xong, thầy đề nức nở khen:

- Thật là hay! Xin được nghe quan đọc từng câu, để tôi được thưởng thức hết cái hay của bài thơ.

Quan đọc:

Bốn cột chênh vênh đứng giữa trời.

Thầy đề tán:

- Rất hay! Tôi nghiệm trong câu này, về sau quan sẽ làm đến chức tứ trụ, chứ không phải vừa. Khẩu khí lộ rõ trong câu thơ.

Quan đọc tiếp:

- Đứa thì bay bổng, đứa bay khơi.

Thầy đề tán:

- Việc thăng quan tiến chức của ngài không thể nào tưởng tượng nổi.

Quan lại đọc:

Ngày sau nó đẻ ra con cháu.

Thầy đề tán:

- Quả là tuyệt! Sau này ngài có con đàn cháu đống. Bài thơ thật là có hậu ạ!

Quan lại đọc tiếp:

Nướng chả băm viên đánh chén chơi!

Thầy đề ngập ngừng một chút nài khen:

- Hay lắm! Về sau ngài tha hồ phong lưu phú quý, hưởng cảnh an nhàn, tự do, tự tại.

Được thầy đề khen hết lời, quan đắc chí, mũi nở to như cái thúng, rung đùi, sai người dọn rượu. Quan cùng thầy đề uống rượu để thưởng thức tài làm thơ của mình.

VỊT HAI CHÂN

Có thầy đề ở huyện nọ, tính rất hay nịnh quan, hề thấy cái gì hơi khác một tý là vợ lấy, tán luôn. Một hôm đang đứng hầu quan ở công đường nhìn ra sân thấy con vịt đứng ngủ gật co một chân lên thầy đề kiểm chuyện nói:

- Dạ bẩm quan lớn, con vịt...

Quan lớn hỏi to:

- Con vịt nào hả thầy?

Không ngờ quan nói to, con vịt choàng tỉnh buông chân xuống, thầy đề lúng túng không biết nói gì, đành đáp liêu.

- Dạ bẩm... con vịt hai chân ạ!

Quan thấy thầy đề nói vớ vẩn, liền nói:

- Vịt chẳng hai chân thì mấy chân hả thầy!

XỬ KIỆN GIỎI

Ở một huyện nọ, có viên quan phụ mẫu nổi tiếng xử kiện giỏi. Một hôm, quan xét xử kiện cáo của hai người. Người nọ biết mình đuối lý nên đã hối lộ quan một lạng bạc. Còn người kia tuy biết mình có lý, xong nghĩa chưa chắc mình đã thắng nên đã hối lộ quan hai lạng bạc. Trước công đường quan phán xử:

- Xét ra, hai chúng mày đều phải cả. Nhưng cái phải của thằng này bằng hai cái phải của thằng kia. Vậy thằng này được thắng kiện.

MAY ÁO CHO QUAN

Một viên quan nọ muốn may một cái áo để tiếp khách. Người thợ may biết xưa nay viên quan này nổi tiếng là luồn cúi quan trên, hách dịch với người dưới, liền hỏi:

- Xin được hỏi quan lớn xem ngài may kiểu áo này để tiếp hạng người nào ạ?

Quan có vẻ không vừa ý, gắt:

- Mày hỏi thế là thế nào?

Người thợ may liền đáp:

- Thưa ngài, con hỏi thế để may cho vừa, áo mặc hầu quan trên thì vạt đằng trước phải ngắn đi một tấc, còn nếu ngài mặc để tiếp dân đen thì vạt đằng sau phải ngắn đi một tấc ạ!

QUAN ĐẤY

Một viên quan nọ tính rất huênh hoang, ai gặp cũng phải chào hỏi nếu không thì bị quan hoạch hoe, kiếm có trả thù. Một người nọ mãi mua chó con không kịp chào quan. Thế là bị ngài chửi bới, đá đít. Người nọ tức lắm, mua xong con chó giá một quan tiền cứ ôm khư khư trong lòng và đi theo quan khắp chợ. Hễ có ai hỏi mua chó bao nhiêu tiền thì lại nói rõ to:

- Quan đấy!

TIỀN QUAN

Có một viên quan huyện hay ăn của đứt lót quá. Một hôm có giấy đổi quan đi nơi khác. Đợi mãi mà chẳng thấy ai đến tổng tiền cả, bà quan gọi mọi người làm việc trong phủ đường vào nhà trong trách:

- Dân tình ở đây thật là bạc quá! Quan phụ mẫu sắp đổi đi nơi khác mà chẳng đứa nào đến tiền chân cả.

Nha lại thưa rằng:

- Bẩm bà huyện, cả huyện đã sắp sẵn lễ để tiền đưa quan đi đầy đủ lắm rồi ạ!

Bà huyện mừng rỡ hỏi:

- Thế là có những gì các thầy?

Nha lại vẻ rất ân cần thưa rằng:

- Bẩm bà, toàn là gạo và muối đấy ạ!

TOÀN CHÓ CÁ

Ở huyện nọ, quan lại rất tham nhũng. Một nhà nho thấy vậy rất khinh, một hôm sai người đi giết chó mời quan lại đến ăn, xong lại có ý mời quan bé đến ăn trước, quan lớn đến ăn sau.

Các quan lớn đến, nhà nho sai người nhà mang mâm lên. Các quan ngồi xuống chiếu cầm đũa nâng chén. Một quan lớn hỏi:

- Mâm kia dùng món gì, mâm đây dùng toàn món gì?

Chủ nhà chấp tay lễ phép thưa:

- Dạ bẩm quan lớn trên kia chó, đây cũng chó. Toàn là chó, chó cả đấy ạ!

THẦN BIA TRẢ NGHĨA

Có một viên quan võ, lúc nào cũng mang theo một khẩu súng bên người nhưng bắn rất tồi. Tập mãi mà vẫn không trúng cái bia cách có chục bước chân ở sau nhà. Rồi có lệnh gọi đi đánh giặc ở biên thủy, viên quan liền dẫn lính đi.

Vừa ra trận lần đầu đã thua. Quan, lính tan tác mỗi người một ngả. Quan bỏ chạy thoát thân, tới chỗ đường cùng sắp rơi vào tay quân giặc, thì bỗng đâu hiện ra một vị thần, công quan chạy bay qua núi. Biết chắc là mình thoát chết, bấy giờ quan mới hoàn hồn hỏi:

- Xin cho biết ngài là ai? Chẳng hay vì sao lại có lòng tốt cứu tôi thoát nạn?

Vị thần liền trả lời:

- Ta là thần bia ở sau vườn nhà ông. Đã bao năm nay nhờ lòng nhân đức của ông mà ta còn sống đến bây giờ. Giờ ông lâm nạn, ta cứu ông để đền ơn trả nghĩa.

CÁI ẤY THÌ CON XIN CHỊU

Có một anh chàng đại ngốc, thế mà cũng lấy được vợ nhưng phải ở rể. Nghe người ta nói đi làm rể rất khó nên anh ta lo lắng. Bố mẹ biết con mình không khôn ngoan bằng người nên trước khi đi gọi anh chàng ngốc đến mà dặn rằng:

- Con không có việc gì phải lo lắng. Ở rể thì có gì khó, chỉ cần thấy bố vợ làm gì thì làm theo cái ấy là được.

Thấy bố mẹ nói thế, anh ta vững dạ đi sang bên nhà vợ. Thấy chàng rể đến, bố vợ sai làm cơm đón tiếp. Trong bữa cơm thấy bố vợ gắp món gì anh ta gắp món ấy. Bố vợ cầm đĩa tay trái anh ta cũng đổi đĩa sang tay trái. Bố vợ ăn sơ ý làm rơi mấy hạt ra chiếu, thấy vậy anh vội vàng nhặt mấy hạt cơm trong bát bỏ ra chiếu. Bố vợ nhìn thấy không nhịn được bật cười phì ra. Vì đang ăn canh miến nên mấy sợi miến thò ra cả hai lỗ mũi, thông lòng xuống gần sát mâm. Chàng rể đang nhai cũng ngấn tò tò ra vội vàng đặt đĩa xuống, đứng dậy vòng tay lễ phép thưa:

- Thưa thầy, cái gì chứ cái ấy con xin chịu!

THẬT LÀ ĐEN ÔNG QUÁ

Một ông nọ nghiện rượu nhưng nhà nghèo nên ít khi được nhấm nháp ra trò. Được biết nhà ông thông gia ở dưới quê vẫn thường cất rượu lậu, thế là một hôm ông lần về chơi để kiếm bữa đánh chén no say.

Vất vả mãi tới chiều ông mới về được đến nơi, không may ông thông gia đi vắng, chỉ có bà vợ ở nhà. Bà thông gia làm cơm tiếp ông rất thơm tất nhưng không thấy có rượu. Ông nọ mấy lần định hỏi nhưng ngại nên thôi. Đêm ông nằm ngủ, chỉ mong mau sáng để ông thông gia về chắc mai ông sẽ được bữa rượu thoả thuê.

Bà thông gia nằm ở trong buồng sát vách, nửa đêm mót đi tiểu, không dám ra ngoài sợ làm mất giấc ngủ của khách. Bà bèn kiếm cái nôi và tiểu vào đấy, cố nín hơi chỉ ra rỉ rỉ.

Ông nằm ở bên cạnh nghe thấy tiếng nước chảy tí tách vào nôi đều đều nghĩ rằng bà thông gia đang cất rượu, rất mừng lắm bầm:

- Có vậy chứ! Rượu đang cất chắc mai là ngon lắm, nghe tiếng là biết. Ngày mai ta được bữa sang đây!

Bà thông gia nghe thấy bật cười, không nín được nữa, tuôn ra ồ ồ một hồi. Ông nọ tưởng vỡ hũ rượu, tiếc quá buột miệng hét lên:

- Thôi thế là hỏng rồi! Thật là đen ông quá!

TAO MỪNG QUÁ

Một anh chồng kia rất hay ăn vụng nhưng sợ vợ. Một hôm, vợ đi chợ, anh ta ở nhà nướng khoai ăn. Khoai chín vừa lôi ra khỏi bếp thì vợ về. Vứt đi thì tiếc mà không biết giấu vào đâu. Bí quá anh ta lẩn ngay củ khoai nướng vào trong cặp quần.

Khoai nóng làm anh ta hết thóp bụng vào lại khuynh chân ra, rồi nhảy choi choi. Chị vợ thấy thế làm lạ mới hỏi:

- Nhà bị làm sao vậy?

Anh chồng đang nhăn nhó, nước mắt nước mũi lem nhem vẫn phải nhe răng ra cười gượng, nói:

- Không làm sao đâu, thấy bu mày về tao mừng quá!

CÒN AI VÀO ĐÂY

Một chị vợ nọ tính hay ăn vụng. Chồng đi câu tôm về là chị ta giấu đi những con to nhất đợi lúc vắng chồng thì nướng ăn.

Anh chồng dần dà biết được. Một hôm đi câu về, anh ta giả vờ đi chơi rồi kiếm một xiên dài nằm rình trên gác bếp.

Chiều, chị vợ đem tôm vào bếp ngồi nướng. Vừa nướng vừa phải luôn ngó ra ngõ vì sợ chồng về bắt gặp nên hờ hang cả ra cái mẹt bên cạnh. Anh chồng nằm trên gác cứ việc thò xiên xuống lấy hết.

Lúc nướng xong vội vàng dụi bếp quay ra thì chẳng thấy con tôm nào. Nhìn quanh bếp chả có ai nhìn xuống bắt chợt trông thấy cái gì của mình teo hoe cả ra mới giận lắm, giơ tay tát cho một thôi một hồi và làm vãi cả nước dãi ra. Vừa đánh chị chàng vừa quát:

- Lại oan ức lắm à? Chỉ có bà với mày ở đây không mày lấm tôm của bà thì còn ai nữa hả.

ĐỂ MẸ XƠI NỮA Ạ!

Con dâu đi làm đồng, mẹ ở nhà nấu chè. Gần trưa chè chín, mẹ chồng múc một bát bưng ra sau cót thóc ngồi ăn vụng. Con dâu về thấy nồi chè chín thơm quá nhìn quanh không thấy mẹ chồng đâu mới múc một bát tìm chỗ kín để ngồi ăn. Trong nhà chẳng có chỗ nào kín, chỉ sau cót thóc là tạm tạm, mới mang lại đấy. Chẳng ngờ gặp ngay mẹ chồng đang quay lưng ra ăn xì xoạp. Thấy động mẹ chồng giật mình quay lại, nhìn thấy nàng dâu bưng bát chè liền mắng át:

- Này, mang chè đi đâu thế? Ăn vụng hả?

Chị con dâu nhanh trí trả lời:

- Con tưởng là mẹ đã ăn hết nên mang thêm để mẹ xơi nữa ạ!

CON VỊT MUỐI

Có hai anh chàng nọ vào hàng cơm ăn. Thức ăn có rau muống luộc và trứng vịt muối. Anh trẻ tuổi đang ăn mới hỏi:

- Này anh, sao cũng là trứng vịt mà trứng nhà tôi thì nhạt, trứng ở đây thì mặn nhỉ?

Anh kia tỏ ra giỏi giang đáp:

- Đây là trứng vịt muối nên nó mặn, còn nhà anh là trứng vịt thường. Đừng hỏi nữa kéo người ta cười cho đấy:

Anh trẻ tuổi hạ giọng hỏi khẽ:

- Thế làm thế nào để có được trứng vịt muối.

Anh lớn hơn bật cười to, nói:

- Anh đúng là còn ít tuổi nên kém hiểu biết, trứng vịt muối là do con vịt muối đẻ ra chứ còn gì nữa!

CẢN CÀ

Chị chàng nọ đi làm dâu nhưng vẫn không chừa thói tham ăn tục uống. Trong bữa cơm cứ cầm đầu ăn chẳng để ý đến ai. Đang ăn bố chồng ngừng nhai nói:

- Đứa nào cản cà phọt cả vào mặt tao thế này?

Mấy đứa em chồng nhìn nhau, chả đứa nào dám nhận. Mỗi lúc này chị con dâu mới ngẩng lên thanh minh:

- Không phải con đâu ạ! Con ăn cả quả cà chứ có cản như chúng nó đâu ạ!

TRỨNG NGÓT

Một chị từ bé đến lúc đi lấy chồng chả biết nấu nướng gì. Đi làm dâu hôm trước, hôm sau mẹ chồng sai luộc rau muống, luộc một rổ to tướng mà lúc vớt ra chỉ còn già một đĩa. Chị ta sợ mẹ chồng nghi mình ăn vụng cứ khóc thút thít. Mẹ chồng thấy vậy mới hỏi:

- Làm sao mà khóc tấ tấ thế?

Chị ta trở đĩa rau mà thừa rằng:

- Con luộc cả một nồi rau đầy mà lúc vớt ra chỉ còn bằng này. Con đâu dám ăn một ít nào đâu!

Mẹ chồng cười:

- Ngõ là chuyện gì chứ, thế thì chẳng làm sao. Bao giờ chả thế rau luộc phải ngót chứ!

Lần sau mẹ chồng sai chị luộc năm quả trứng. Trứng chín chị ta đói mới ăn nghiền đi hai quả. Đến bữa ăn, mẹ chồng mới ngạc nhiên hỏi:

- Sao luộc năm quả giờ chỉ còn có ba?

Chị thản nhiên trả lời:

- Tại nó ngót đi đấy mẹ ạ!

TO BẰNG CÁI NỒI

Một anh nọ đến nhà bạn chơi, bạn giữ lại ăn cơm. Cơm có cá kho ngon, anh ta ăn sáu, bảy bát mà vẫn còn muốn ăn nữa. Đưa bát cho người nhà xới mãi thì xấu hổ, anh mới nghĩ ra một cách, úp cái bát không giò cao lên nói:

- Bưởi nhà bác to quá nhỉ, ở bên nhà tôi chỉ bằng cái bát này thôi!

Bạn biết ý nhưng vì anh ta ăn khỏe quá, trong nồi chẳng còn tí cơm nào nên cũng hóm hỉnh nói:

- Bác không biết đấy thôi chứ hôm nọ tôi đã bẻ mấy quả to bằng cái nồi này rồi!

Vừa nói vừa giơ nồi úp ngược lên cho anh kia thấy.

CŨNG CHẢ BIẾT NỮA

Một anh nọ đi ăn cỗ cưới làng bên cạnh, ngồi vào mâm là cầm đầu ăn chẳng để ý đến ai. Về nhà chị vợ hỏi:

- Hôm nay, mình có gặp ai quen không?

Anh ta đáp:

- Chẳng gặp ai.

Vợ lại hỏi:

- Thế mình ngồi ăn cỗ với những ai?

Anh ta thản nhiên đáp:

- Cũng chẳng biết nữa! Lúc tôi ăn xong thì họ đã ra về cả rồi!

CÁI GÌ CỨNG NHẤT

Một buổi đẹp trời, hai anh nọ, một anh có râu và một anh không có râu, bắc chõng ngồi uống nước nói chuyện. Anh không có râu muốn chế nhạo anh có râu mới thủng thẳng hỏi:

- Tôi đồ anh biết trên đời này cái gì là cứng nhất?

Anh có râu suy nghĩ một lát rồi bảo:

- Sắt và đá cỡ lẽ là cứng nhất rồi.

Anh không râu lắc đầu:

- Không phải thế, đá đập vào sẽ vỡ, sắt nung sẽ mềm.

Anh có râu cho là phải, hỏi:

- Thế anh bảo cái gì là cứng nhất?

Anh không râu cười chỉ vào cằm anh có râu bảo:

- Chỉ có râu là cứng nhất.

Anh có râu hỏi:

- Sao lại nói thế?

Anh không râu bảo:

- Da mặt anh dày thế kia mà râu cũng đâm thủng được thì râu là cứng nhất còn gì?

Anh có râu biết là bị nói xỏ, liền bảo:

- Da mặt tôi làm sao dày bằng da mặt anh được.

Anh không râu hỏi:

- Anh bằng vào đâu mà nói như vậy?

Anh có râu đáp:

- Thì như anh đã bảo, râu cứng như thế nào mà không đâm thủng được mặt anh thì rõ là da mặt anh dày hơn da mặt tôi nhiều lắm là gì?

ĐỔI GIÀY

Có một anh chàng nọ đi nhầm giày, chiếc cao chiếc thấp. Đi ra ngoài đường bước rất khó khăn, anh ta lẩm bẩm:

- Quái lạ! Chân mình hôm nay sao lại bên dài, bên ngắn thế này hay là đường khắp khềnh?

Có người thấy vậy bèn nói:

- Không phải đâu, đấy là ông đi nhầm giày nên mới khắp khềnh như thế.

Anh ta vội quay lại lấy hai chiếc giày kia, xỏ vào chân, rồi bước thử mấy bước nói:

- Hừ! Vẫn chiếc cao chiếc thấp.

MẸ DẶN CON

Nhà nọ, mẹ chồng và con dâu chẳng may đều goá bụa. Mẹ chồng dặn đi dặn lại con dâu:

- Thôi, chẳng may số mẹ con ta rủi ro, cố gắng chịu vậy con ạ!

Rồi khi mẹ chồng có tư tình, người con dâu nhắc lại lời dặn ấy. Mẹ chồng bảo:

- Mẹ là dặn con như thế chứ mẹ có còn răng đâu mà cắn!

THỪA MỘT CON

Một anh được vợ giao cho đi chăn sáu con bò, lúc về anh ta mệt, ngồi lên lưng một con rồi lừa cả đàn về. Về gần đến nhà anh đếm:

- Một, hai, ba, bốn, năm.

Đếm đi đếm lại mãi mà vẫn chỉ có năm con.

Anh ta cuống cuống vật đầu vật tai không biết một con nữa lạc đâu mất. Về đến nhà gặp vợ ngay ngoài ngõ, anh ta meo meo:

- Chết mất rồi! Tôi đánh mất một con bò rồi!

Chị vợ ngạc nhiên hỏi:

- Mất làm sao được?

Anh vẫn ngồi trên lưng bò, chỉ năm con đằng sau nói:

- Lúc về, tôi đếm mãi mà chỉ có năm con, chẳng biết nó đi đàng nào?

Chị vợ cười bảo:

- Tôi thì lại thấy thừa một con đấy!

NGHE LỜI VỢ

Một anh chàng cứ ở nhà ăn bám vợ mãi. Mọi người cười chê nhiều, anh ta lấy làm ngại mới phàn nàn với vợ:

- Tôi rất muốn kiếm một việc gì làm ăn nhưng ngặt nỗi chẳng có ai bày vẽ cho thôi.

Vợ cười, nói:

- Việc ấy có gì là khó! Người có chữ nghĩa thì cử đồ đạc làm quan, người có vốn liếng thì đi buôn bán. Mình nghèo khó thì ra đồng bắt cua cá, hàng ngày cũng đủ kiếm được cái mà cho vào miệng. Nhà nó cứ sắm một cái lò thì sẽ bắt được nhiều cá. Hễ thấy chỗ nào nhiều cút cò thì y như rằng chỗ ấy có nhiều cá, đem lò đến đặt vào đấy là bắt được cá. Khó gì điều ấy!

Y theo lời vợ anh ta ra chợ mua một cái lò. Về thấy ở bờ ao, dưới gốc cây xung trắng xoá cút cò, anh ta mừng rỡ đem lò đặt vào gốc cây rồi chèo lên cây ngồi đợi.

LÀM ĐÚNG LỜI VỢ DẶN

Anh chàng nọ, mãi miết cày ruộng ở cánh đồng xa. Vợ ở nhà đợi cơm mãi chẳng thấy về, mới ra tìm, nhưng đứng cách mười dặm ruộng nhìn chẳng thấy chồng đâu gọi ầm lên.

Thấy vợ gọi mãi anh ta nói to:

- Tôi biết rồi, để tôi giấu cái cày vào bụi xong đã!

Về đến nhà chị vợ cầu nhau:

- Đã giấu cày mà lại nói bô bô như thế, người ta nghe thấy lấy mất còn gì.

Quả nhiên ăn cơm xong anh ta đi cày tiếp, vào bụi cây tìm cày mà đã mất thật rồi. Anh hoảng hốt chạy một mạch về nhà, thì thăm vào tai vợ:

- Cái cày đã mất rồi!

HÂM NƯỚC MẮM

Một anh chàng nọ hơi ngốc hay bị vợ quát nạt. Anh ta cũng biết thế là nhục nhưng mà bản tính nhu nhược, hơn nữa cũng biết mình sai, đành phải chịu. Một hôm, bạn đến chơi nhà anh ta xuống nhà năn nỉ vợ:

- Nay mình! Hôm nay, nhà có khách mình hãy cho tôi được mát mặt một ít nhé. Cho tôi được phép oai một ít, không thì người ta lại bảo mình lẩn áp tôi, xấu tôi mà cũng xấu cả mình.

Vợ nghe chồng nói vậy cũng thương tình, vả lại nhìn chồng một hôm cũng được tiếng là vợ hiền liền ưng thuận.

Vậy là anh ta mặc sức làm mưa làm gió, chị vợ cũng chẳng hé một lời cãi lại. Cơm rượu được vợ dọn ra đủ các thức ăn ngon lành sốt dẻo, vậy mà anh vẫn luôn mồm quát nạt chê bai:

- Giả cày sao nấu mặn thế này? Giời ơi là giời! Có biết nấu nướng không hả? Cá rán mà lại để cả vẩy thế hả? Thịt gà sao lại chặt thế này hả?

Anh ta cứ làm như mình là sành lắm, làm chị vợ tức lộn ruột lên, nhưng đành phải tươi cười ăn nói rất dễ nghe. Khách uống chén rượu rồi khen bạn có người vợ hiền, đảm đang. Được thế anh ta càng lên giọng, nhìn khắp mâm cơm thấy đã chê đủ các món rồi đành hậm hực ăn uống. Lúc chấm nước mắm, anh ta vội quát to:

- Nay, sao không hâm nước mắm lên hử?

Nghe thấy vậy, khách bò lẩn ra mà cười.

Còn chị vợ uất tận cổ và xấu hổ thay cho chồng, liền điệu cổ anh chồng xuống bếp mắng cho một trận nên thân.

KHÔNG TỰ BIẾT MÌNH

Một anh chàng nọ làm nghề truyền thần, nhưng vẽ rất xấu nên không đủ ăn. Anh ta than thở với bạn bè, bạn bè bảo:

- Nếu không có ai đến thuê thì anh vẽ một bức chân dung hai anh chị treo lên làm mẫu, khách thấy đẹp sẽ đến thuê nhiều hơn, có khi còn không đủ thì giờ mà làm ấy chứ lì.

Anh ta nghe theo, bắt vợ ngồi làm mẫu cho anh ta vẽ rồi vẽ mình ngồi bên cạnh. Ngắm nghĩa mãi lấy làm đắc ý lắm. Một hôm, bố vợ đến chơi nhìn bức vẽ nói:

- Vẽ hình chị nào trên kia đấy?

Anh ta nhìn bố vợ ngạc nhiên hỏi:

- Chết nỗi, thầy quên mất nhà con rồi sao?

Ông bố vợ nói:

- À! Thế ra đây là vợ anh đấy à? Vậy người bên cạnh là ai mà trông tướng mạo kì dị vậy?

CÔNG VIỆC TRONG NGÀY

Tại một xưởng sửa chữa ô tô, trên bảng ghi công việc trong ngày, người ta đọc thấy những dòng chữ:

- LADA: gò lại móng.
- TOYOTA: nâng cao mũi.
- IFA: nối thêm đuôi.
- KAMA: rửa bụng.

CẢM ƠN VỢ

Sử sách ghi lại rằng vợ của nhà triết học Hi Lạp cổ đại Sôcrát là một bà vợ rất ngoan ngoãn, suốt ngày quét máng và chửi bới ông. Mọi người hỏi:

- Sống gần một bà vợ như thế, ông lấy đâu thời gian và tâm trí để suy nghĩ nữa?

Sôcrát thản nhiên trả lời:

- Tôi phải cảm ơn vợ tôi nhiều chứ. Chính nhờ những điều chửi bới của bà ấy mà tôi phân tích, so sánh, rồi sau đó nâng lên thành triết lý cả đấy!

CHO NÓ CHẾT KHÁT

Có một anh nhà giàu nhưng rất hà tiện, bữa cơm đến cũng chẳng có gì ngoài một đĩa rau luộc. Đã vậy lại làm con cá gỗ treo lơ lửng giữa nhà, dặn các con lúc ăn cơm cứ nhìn đấy chép miệng mấy cái rồi hãy và cơm vào miệng cũng coi như là đã ăn cơm với cá vậy.

Những đứa lớn thì nhất loạt nghe theo lời bố nhưng có đứa út mới lên năm tuổi rất háu ăn, nó nhìn lên con cá chép miệng mấy cái rồi mới và cơm. Thằng anh giáp nó trông thấy mách:

- Bố ơi! Thằng này nó ăn tham lắm, chép miệng những bốn cái mới và cơm đấy bố ạ!

Anh nhà giàu liền mắng:

- Nó mà ăn mặn cho nó chết khát.

CHỮ "VẠN" DÀI LẮM

Có một lão nhà giàu nọ đã hà tiện lại rất dốt. Con đã lớn nhưng không muốn cho đi học vì sợ tốn tiền. Một lần, có ông khách đến chơi thấy nhà giàu mà bố con đều không biết chữ, mới hỏi:

- Sao ông không cho cháu nó đi học?

Lão nhà giàu đáp:

- Nó đi học ở trường thì sẽ bị trò lớn bắt nạt.

Khách bảo:

- Thế thì ông đón thầy dạy tại nhà cho nó vậy!

- Cháu nó còn nhỏ chưa có chí, chẳng biết có học được không.

Khách ôn tồn nói:

- Có gì là khó đâu, sẽ tùy và dạy theo sức của nó. Hôm nay dạy “Nhất” là “Một”, gạch một cái, nó thuộc; ngày mai dạy nó chữ “Nhị” là “Hai”, gạch hai cái; đến ngày kia dạy nó đến chữ “Tam” là “Ba” thì gạch ba cái, cứ thế rồi dần dần nó biết chữ.

Khi ông khách đã ra về, thằng con bảo bố:

- Thôi bố đừng đón thầy về làm gì cho tốn kém. Mấy chữ đó con nghe mà đã thuộc rồi, cần gì phải học.

Người bố bèn bảo con viết chữ “nhất” “nhị”, “tam”, nó viết ngay. Lão ta khen con là sáng dạ và không có ý định mời thầy dạy học cho con nữa.

Một hôm, lão bảo con viết chữ “vạn” thẳng bé ngồi thũng thẳng viết, cho đến tận chiều tối vẫn chưa xong lão mắng:

- Mà viết gì mà lâu làm vậy?

Con thưa:

- Bố ơi, chữ vạn dài lắm! Từ sáng đến giờ con mới viết có được nửa chữ thôi ạ!

BẠN QUAN

Có hai anh học trò, thuở hàn vi kết nghĩa đến sách rất thân thiết đi đâu làm gì cũng có nhau. Thi cử xong một anh trượt vô chuỗi anh kia thì may mắn đỗ đạt và được cử ra làm quan. Từ ngày được làm quan, anh bạn kia trở mặt, lạnh nhạt và không muốn chơi với anh bạn nghèo hèn.

Mỗi khi thấy bẩm báo có bạn cũ đến thăm thì viên quan liền sai lính đuổi về với lý do lúc thì bận việc công lúc thì bận việc tư. Đã nhiều lần đến thăm bạn mà không gặp, anh học trò nghèo rất căm. Hôm cuối cùng anh ta mua một con lợn quay cho lên một chiếc mâm, đội lên đầu xin vào gặp quan. Quả như dự đoán, anh được lính dẫn vào gặp quan ngay.

Quan thấy anh, chỉ hỏi han qua loa rồi sai lính lấy ghế, mang trà ra mời. Anh bạn nhận trà dứt ngay vào mồm con lợn rồi lùi lại mấy bước rồi xoa tay xuyết xoa vãi lợn lên mấy cái và nói:

- Tao xin trả ơn mày, lợn ạ! Nhờ có mày mà tao mới vào được cửa quan mà thăm bạn cũ.

QUAN THANH LIÊM

Ở một huyện nọ, có một vị quan nổi tiếng thanh liêm. Tất cả các cửa đứt lót đều bị ông từ chối. Bà huyện cũng chẳng dám nhận lễ vật của ai bao giờ cả. Có hai làng trong huyện tranh chấp nhau về đất đai. Làng nọ được quan bênh vực xử cho phần thắng, có ý đền ơn cho quan. Sau nhiều lần mang biểu lễ vật, đều bị quan từ chối, dân làng nọ tính kể đứt lót bà quan nhưng bà huyện gạt đi:

- Mọi người đều biết đấy, quan nhà tôi liêm khiết lắm, các ông đừng hao tốn của. Nếu mà tôi nhận liều ông ấy mà biết thì chẳng tha cho tôi đâu.

Dân làng không chịu cứ nằn nì, thuyết phục bà quan mãi. Nể tình, bà huyện mới bày cách.

- Quan nhà tôi tuổi Tý. Nếu mọi người thiện chí, thì đúc cho một con chuột bằng bạc đem lại đây, tôi sẽ thử nói với quan một lần nữa may ra thì quan đồng ý chẳng.

Mọi người nghe thấy vậy lấy làm hả hê lắm, họ về làng thuê thợ đúc một con chuột bạc mang đến đưa cho bà huyện. Bà huyện nhận lấy cất kỹ không cho ông huyện biết.

Thời gian sau quan về hưu đâm ra túng bấn. Lúc ấy bà huyện mới lấy con chuột bạc ra bán lấy tiền tiêu. Thấy có tiền, ông huyện hỏi nguyên do, bà huyện mới kể rõ đầu đuôi. Nghe hết câu chuyện ông huyện đập tay “rầm” một cái xuống bàn, mắng:

- Bà thật là đại, sao khi ấy bà không nói tôi tuổi Sửu (tuổi con trâu) thì bây giờ có phải tốt biết bao nhiêu.

THƠM RỒI THỐI

Có một ông quan lớn ngồi uống trà. Hầu chuyện hai bên là hai kẻ nịnh hót. Mải chuyện vui vẻ bỗng quan lớn cho ra một cái rằm. Hai kẻ giả bộ lắng nghe, rồi một anh bộ nghiêm trang tán:

“Y hi quản thực chi âm” (nghĩa: Mừng tượng như tiếng tiêu, tiếng sáo).

Anh kia cũng hỉnh mũi lên hít hít nói:

“Phảng phất chi lan chi vị” (nghĩa: Phảng phất như mùi hoa lan, hoa chi).

Nghe thấy thế quan lớn có vẻ buồn rầu nói:

- Ta e rằng tuổi thọ của mình chẳng được bao lâu nữa. Vì trung tiện là do khí uế nó phì ra, mùi của nó phải thối chứ, đằng này lại có mùi thơm.

Nghe thấy quan lớn nói vậy, một anh vội đưa tay lên hắt hơi trong không khí đưa vào mũi, hít lấy hít để rồi thưa:

- Bẩm quan lớn, bây giờ thấy bắt đầu thối rồi ạ!

Anh còn lại cũng khịt mũi luôn mấy cái rồi bẩm:

- Dạ, bẩm! Bây giờ thì thật thối, thối quá ạ! Cụ lớn còn thọ nhiều ạ!

GIÀN LÝ ĐỒ

Một thầy đề nợ, người yếu ớt, tính rất sợ vợ. Một lần bị vợ xông vào cào sứt cả mặt mũi. Hôm sau, đến công đường quan trông thấy liền hỏi:

- Sao mặt mũi nhà thầy lại toạc ra thế kia?

- Bẩm quan lớn hôm qua con đang ngồi đọc sách dưới giàn lý, chẳng may nó đổ. Suýt nữa con bị khốn đấy ạ!

Quan biết ý cười nói:

- Giàn lý nhà thầy mới sửa chắc lắm, làm sao đổ được. Thầy đừng nói dối tôi, chắc là làm gì nên vợ nó cào cho chứ gì? Thầy cứ nói thật với tôi, tôi sẽ cho lính đến lôi cổ nó vào đây.

Chẳng ngờ bà quan đứng sau màn nghe rõ chuyện, thấy quan ông nói thế, không nén được hăm hăm bước ra. Chợt nhìn thấy bóng quan bà, quan ông tái hết mặt, hồn vía bay tận tầng mây, líu lưỡi nói với thầy đề:

- Thôi... thầy... tạm lui... giàn thiên lý nhà tôi cũng sắp đổ rồi.

RÂU DÀI

Một hôm, cụ huyện đã về hưu mời mấy cụ lớn lại xơi tiệc. Khi các cụ đã ngồi vào mâm, rót rượu chuẩn bị nâng đĩa thì cậu ấm mới lên sáu tuổi cũng lon ton chạy tới, trèo lên ngồi cạnh cha như thường ngày. Để giữ lịch sự với khách cụ nghiêm mặt lại bảo con:

- Cái thằng này hỗn! Có vào ngay trong nhà không! Mày chưa có râu dài như chúng tao làm sao ngồi cùng mâm được.

Cậu ấm tiu nghỉu vào trong nhà vùi vỉnh cụ bà. Cụ bà vốn dĩ chiều con, bèn sai con hầu lấy một đĩa xôi và một đĩa thịt cho cậu ấm. Cậu ấm vốn háu ăn, đặt ngay đĩa xôi thịt xuống nền nhà ngồi bốc ăn một mình. Đang ăn chợt con mèo tam thể từ bếp đi ra. Nó quen thói mon men lại đĩa thịt. Đang tức sấn, cậu ấm lấy đĩa xôi cụng cái vào đầu mèo con quát:

- Cái con mèo này hỗn! Bước ngay đi, râu mày dài thế, sao không ra ngồi với các cụ?

QUAN SẮP ĐÁNH BỐ

Ở một huyện nợ, có một người dân luôn thừa dịp để ngạo mạn với quan phụ mẫu. Quan huyện rất căm tức cũng luôn mong có dịp để trị anh một trận.

Một hôm, có một người đến thưa kiện anh ta một việc.

Quan mừng lắm vì có dịp để trả thù kẻ hỗn xược kia, bèn sai lính đi bắt người ngay lập tức.

Lính đi bắt người dân kia đến. Anh ta đến còn dắt theo cả con nhỏ đi cùng. Vừa khi anh ta bước vào quan quát tháo ầm ĩ, thét lính mang roi ra đánh.

Người nọ bèn cầm tay con cao giọng nói:

- Con hãy đứng mà xem! Quan sắp đánh bố đấy!

LẠY CỤ ĐỀ Ạ

Có một thằng bé mãi chơi, dạy bảo thế nào một lúc cũng ậm ừ quên ngay. Mẹ nó lấy làm buồn, bèn cho nó đến nhà ông thầy đồ để nhờ ông bảo ban rèn cặp cho nó.

Ở nhà thầy đồ suốt mấy tháng ròng mà nó chỉ nhớ được mấy chữ “cái ống nhổ”, “cái hoả lò” và “cái cấp thiêu” mà chữ nọ còn xọ ra chữ kia.

Thầy đồ có một ông bạn là thầy đề có bộ râu quai nón rậm rạp. Hôm ấy, thầy đề sang chơi nhà thầy đồ. Thằng bé thấy thầy cứ trơ mắt ra đứng nhìn, thầy đề hỏi cũng chẳng buồn trả lời. Khi khách về, thầy đồ mới gọi thằng bé vào mắng:

- Tao với thầy đề là bạn thân tình. Thầy đề cũng như tao. Thấy cụ đến chơi mà mày không biết chào. Như thế là vô lễ. Nếu lần sau gặp cụ thì chắp hai tay trước ngực mà nói rằng “Lạy cụ đề ạ”. Phải ghi nhớ lấy nhé.

Từ lúc ấy trở đi hễ mỗi lần thấy thầy đề đến chơi thằng bé đều chào rất lễ phép: “Lạy cụ đề ạ. Thầy đề thấy vậy làm hả hê lắm.

Một hôm, bà mẹ thằng bé nhớ con quá mới lên nhà thầy đồ đón nó về chơi mấy hôm. Để thử xem con học hành được những gì mới chỉ vào ống diều hỏi:

- Đây là cái gì?

Thằng bé liền đáp ngay:

- Cái ống nhổ.

Bà mẹ chán quá, nhưng sẵn cái bình tích để chuẩn bị rót nước ở bên cạnh bèn hỏi tiếp:

- Thế cái này gọi là cái gì?

- Cái hoả lò.

Bà mẹ đã bực mình lắm rồi nhưng nhìn thấy cái cối trầu ngay trước mặt thằng bé nên hỏi thêm:

- Thế thì cái này?

- Cái cấp thiêu.

Bà mẹ nổi giận đùng đùng, giậm chân tót ngược váy lên hỏi gắt:

- Vậy thế cái gì đây?

Thằng bé vội chắp tay trước ngực, cúi xuống lễ phép thưa:

- Lạy cụ đề ạ!

RẮM CỦA CON

Có một bà huyện nọ đến chơi nhà chị bạn, mang theo cả một anh đầy tớ để sai việc. Trong khi đông đủ các quan bà to nhỏ, bà huyện lỡ phụt ra một cái rắm, anh đầy tớ đứng bên cạnh nghe thấy tùm tùm cười. Bà huyện nhìn thấy đầy tớ cười thì chột dạ, mặt đỏ bừng lên.

Để đỡ tên tò, một lát sau bà huyện lấy cớ bận việc, vội vàng cáo từ ra về. Vừa về đến nhà, bà huyện liền gọi anh đầy tớ xuống bếp mắng:

- Mày thật là một đứa ngu. Lúc ấy mày cứ nhận là của mày có được không. Mày là thằng đần ngu, chả ai dư hơi mà cười. Còn tao là bà quan thì phải cần giữ thể diện chứ. Vậy mà khi ấy còn nhe răng cười. Lần này bà tha cho, lần sau như thế no đòn với bà. Đúng là quân ăn hại!

Nghe bà quan mắng vậy, anh đầy tớ ân hận trách mình ngu và rất sợ hãi. Anh ta vội vàng chạy một mạch tới nhà bà quan lúc nãy, phân bua với đủ mặt mọi người:

- Thưa các cụ, các bà, cái rắm bà con đánh khi nãy chính là cái rắm của con đấy ạ!

CÓ NUÔI ĐƯỢC KHÔNG

Một anh nọ, vợ có thai bảy tháng, đẻ một thằng cu. Anh ta sợ nuôi không được gặp ai cũng hỏi. Gặp một người bạn cũ an ủi:

- Anh không phải lo lắng gì. Bà tôi sinh ra bố tôi cũng đẻ non hai tháng đấy.

Anh ta vội hỏi:

- Thật thế à? Vậy có nuôi được không?

KHÔNG PHẢI LÀ TA

Một anh chàng nọ có tật hay ngủ, mà đã ngủ là say như chết. Một lần, anh ta ngủ say, mấy người bạn đùa nghịch gọt trọc đầu anh ta đi và khiêng bỏ lên chùa.

Tỉnh dậy, thấy mình ở chùa, đưa tay sờ thấy đầu trọc lóc, liền nghi ngờ không biết có phải là mình hay là sư? Ngồi thừ ra một lúc, rồi đưa tay véo mạnh vào đùi, gào:

- Có phải là ta không?

Chả thấy tiếng ai đáp lại, anh ta nghĩ bụng: “Về nhà khắc biết, nếu đúng là ta thì chó nhà không cắn”.

Anh về đến ngõ, đàn chó thi nhau sủa vì thấy anh chàng đầu trọc. Anh ta nói một mình:

- Thôi đúng rồi! Không phải là ta.

NHỚ TIẾNG BẬT BÔNG

Có một anh chàng nọ gảy đàn bầu rất tồi, nhưng cứ tự cho mình là hay. Một tối, anh ta đem ra gảy thì chợt nghe thấy tiếng đàn bà con gái khóc tỉ tê nhà bên cạnh. Ở nhà hàng xóm này có một chị goá chồng. Chồng chị ta chết đã đoạn tang rồi còn nhớ thương gì nữa mà phải khóc. Rồi anh ta nghĩ: “Chẳng biết có phải là tiếng đàn của mình làm chị ta xúc động hay chăng?”

Nghĩ vậy, không gảy đàn nữa, quả nhiên chị ta cũng ngừng khóc. Anh ta nghiệm ra rằng: Cứ mỗi lần đàn thì chị kia khóc, càng đàn càng khóc to. Anh ta thấp khởi mừng thầm cho rằng chị kia đã mê tiếng đàn của mình rồi.

Từ đấy, cứ đêm khuya thanh vắng, anh ta lại gảy đàn để quyến rũ chị kia. Một tối, gảy đàn xong, cho là cá đã cắn câu liền ôm đàn sang sân gọi chuyện:

- Chẳng hay chị có nỗi niềm gì mà cứ mỗi lần tôi gảy đàn là chị lại khóc làm vậy. Nếu tiếng đàn của tôi làm chị buồn thì từ nay tôi sẽ không gảy nữa.

Chị kia liền trả lời:

- Vâng, quả có như thế. Cứ mỗi lần nghe tiếng đàn của anh thì em lại nhớ nhà em lúc còn sống.

Như mở cờ trong bụng, anh ta vội hỏi:

- Thế, chắc ngày xưa anh nhà cũng là tay đàn bầu khá lắm đấy nhỉ?

Chị kia lắc đầu nói:

- Không phải, mỗi khi anh gảy đàn lại làm em nhớ đến tiếng bật bông của nhà em. Em nhớ chồng mà khóc.

BÁN HÀNG

Một ông vào cửa hàng bán giày, thử rồi nói:

- Đôi này tôi đi khá chật.

- Không hề gì! Ông cứ đi đi rồi nó giãn ra là vừa.

Một lát sau, một người khác vào mua giày, thử rồi bảo:

- Đôi này tôi đi hơi rộng một chút.

Người bán hàng bảo:

- Giày tôi đã đóng đều vừa cả. Ông cứ đi đi, không bao giờ co cũng không bao giờ giãn cả.

AI CŨNG PHẢI CẢ

Một nhà nọ bán cá làm cái biển để mấy chữ to tướng: “Ở đây bán cá tươi”

Biển vừa treo lên, có người đi qua xem, cười bảo:

- Nhà này hay bán cá ươn lắm hay sao mà bây giờ phải đề “cá tươi”.

Nghe thấy nói thế, nhà hàng vội xoá ngay chữ “cá tươi” đi.

Hôm sau, một người đến mua cá, nhìn cái biển, rồi nói:

- Chẳng phải cửa hàng bán cá hay sao mà còn phải đề là “ở đây”!

Hôm sau nữa, lại có khách đến mua cá, nhìn lên biển, nói:

- Chẳng phải là bày cá để bán hay sao, chả lẽ bày ra để khoe, mà còn phải đề: “có bán” nữa.

Nhà hàng nghe nói vậy vội bỏ ngay hai chữ: “có bán” đi thành thử trên biển chỉ còn mỗi chữ “cá”. Anh ta chắc mẩm từ nay sẽ chẳng còn ai bắt bẻ được nữa.

Mấy hôm sau, một người cùng phố sang chơi nhìn cái biển nói:

- Vừa mới đến đầu phố đã ngửi thấy mùi tanh, đến gần nhà thì đã thấy đầy cá. Ai mà chả biết là bán cá mà còn phải đề biển làm gì nữa.

Thế là cái biển được cất đi nốt.

ĐẼO CÀY GIỮA ĐƯỜNG

Một anh thợ mộc nọ nghe nói đẽo cày bán rất lãi, mới dốc hết vốn liếng ra mua gỗ để làm nghề. Cửa hàng ở ngay bên vệ đường, người qua lại thường ghé vào thăm. Một hôm, đang làm có một ông vào nhìn, nói:

- Cày phải đẽo cho cao, cho to thì cày mới khoẻ.

Anh ta nghe lời đẽo cho cao, cho to thì cày mới khoẻ.

Anh ta nghe lời đẽo cái nào cái ấy đều to, đều cao. Một hôm, có một bác nông dân rẽ vào định mua cày, nhìn thấy đống cày, lắc đầu bảo:

- Cày đẽo thế này thì cày làm sao được. Phải đẽo thấp hơn và nhỏ hơn thì mới làm được.

Anh ta nghe thấy có lý. Liền đẽo nhỏ lại và thấp đi.

Rồi ngày tháng qua đi, hàng ngày đã bày ra ở cửa mà chẳng bán được chiếc nào. Một người đi qua vào xem rồi bảo:

- Ở trên ngược, người ta phá hoang, cày vỡ toàn bằng voi cả. Anh đẽo to gấp đôi gấp ba thế này thì bán bao nhiêu mà chẳng hết, tha hồ mà lãi.

Nghe nói lãi nhiều, thế là bao nhiêu gỗ còn lại đem tất ra đẽo cày cho voi cày. Thế rồi đống cày to tướng chất đầy nhà. Thời vụ đã qua lâu mà chẳng bán được cái nào. Vốn liếng thế là đi đời nhà ma.

ĐÁ CŨNG NHƯ VÀNG

Một người nọ đem bán một nửa gia tài, được bao nhiêu tiền mua hết vàng, đào hố chôn ở chân tường. Thỉnh thoảng anh ta lại moi lên ngắm nghía, lấy làm thoả thích lắm. Có kẻ rình rồi đào trộm hết. Anh này mắt của khóc lóc thảm thiết. Một ông lão hàng xóm sang chơi khuyên nhủ:

- Thôi, anh đừng có khóc nữa! Anh lấy một hòn đá đem chôn vào chỗ đấy thì cũng như chôn vàng thôi!

Anh này rất ngạc nhiên, hỏi lại:

- Vàng quý bao nhiêu! Còn đá thì đáng là gì? Làm sao chôn đá lại như chôn đá lại như chôn vàng được?

Ông lão thủng thẳng bảo:

- Anh có vàng mà không biết đem dùng, cứ chôn mãi ở góc tường thì vàng có khác gì đá. Bây giờ vàng mất rồi thì lấy đá mà chôn cũng như vậy thôi!

CÀM SỢI DÂY THỪNG

Một tên trộm ăn trộm trâu bị người ta bắt quả tang, gông lên huyện. Quan huyện hỏi:

- Thằng này to gan, nửa đêm dám vào nhà người ta ăn trộm trâu hả?

Tên trộm vẻ tội nghiệp, bẩm:

- Bẩm quan! Oan cho con lắm ạ! Con thấy có sợi dây thừng thì nhặt lấy thôi ạ!

Quan lại hỏi:

- Thế đầu sợi dây có trâu không?

Tên trộm thưa:

- Bẩm quan, trâu ấy là chủ buộc vào chứ con nào dám buộc ạ!

TÚNG QUÁ

Một anh chàng nợ anh kia đã lâu rồi mà cứ lần nữa mãi không chịu trả, lần nào cũng nói là túng quá xin khất. Một hôm, anh kia lại đến đòi, thấy anh nọ đang ăn cơm, trên mâm có cả một con vịt quay chín vàng, mới hỏi:

- Chà, dạo này khá giả rồi, ăn sang thế là chắc có tiền trả tôi đấy nhỉ?

Anh nọ đáp:

- Thật tình là tôi túng quá. Hôm nay, cũng không trả được cho anh.

Anh kia trợn mắt nói:

- Hừ! Anh ăn cả con vịt quay mà còn bảo túng?

Anh nọ nói:

- Bây giờ tôi túng đến nỗi có con vịt mà cũng chả lấy gì mà nuôi, phải đem làm thịt. Anh bảo còn túng đến thế nào nữa?

CÓ NHỄ ĐÂU THẾ!

Có hai anh chơi thân với nhau, nhưng lại hay bắt bẻ nhau. Mỗi khi anh này nói gì hơi quá một chút là anh kia lại bảo: “Có nhẽ đâu thế”.

Một hôm, hai người thoả thuận với nhau:

- Hai ta chơi thân với nhau thì phải tin lời nhau, hễ thấy ai nói: “Có nhẽ đâu thế” thì phải phạt một quan tiền.

Một lần, hai anh gặp nhau, anh này bảo:

- Đêm hôm qua, nhà tôi bị mất trộm.

Anh kia hỏi:

- Thế nó lấy mất những gì?

Anh này bảo:

- Mất cái giếng sau nhà.

Anh kia nghe vậy, bèn gân cổ lên buột miệng nói:

- Có nhẽ đâu thế.

Anh này liền cười ồ, vỗ tay nói:

- Đấy, lại nói rồi nhé! Chốc nữa tôi sang nhà lấy tiền đấy!

Anh nọ rất tức, về nhà kể cho vợ nghe đầu đuôi, chị vợ nghĩ một lát rồi bảo:

- Nhà đừng lo, chốc nữa anh ấy sang, nhà nó cứ giả vờ chết, mọi sự đã có tôi lo.

Gần tối, anh bạn đến, vừa bước chân tới cửa đã nghe thấy chị vợ khóc lóc thảm thiết. Vào đến trong nhà thì thấy bạn nằm sững sượng trên giường, chị vợ phủ phục bên cạnh đang khóc than. Anh này liền hỏi:

- Anh ấy làm sao thế? Làm sao thế?

Chị vợ mếu máo nói:

- Nhà tôi đã chết rồi!

Anh này liền hỏi:

- Làm sao mà chết nhanh thế được?

Chị vợ trả lời:

- Lúc trưa nhà tôi đi đâu về, vừa vào đến sân thì bị con vịt nó giẫm chết.

Anh này nghe thấy phi lý quá, giậm chân thành thịch nói:

- Có nhẽ đâu thế?

Anh kia nghe thấy vậy, liền nhóm ngay dậy:

- Đấy nhé! Lại nói rồi đấy nhé! Còn lấy tiền nữa không?

ĐỂ ĐƯỢC BÁO GIỜ

- Mình thấy cậu chẳng bao giờ đeo đồng hồ. Làm thế nào mà cậu biết được giờ giấc?
- À, chẳng khó gì, mình nhờ mặt trời.
- Thế ban đêm không có mặt trời thì sao?
- Ban đêm cũng không khó. Mình thường mở cửa sổ và kêu thật to.
- Kêu to thì làm sao mà biết được giờ?
- Được chứ, người hàng xóm mình sẽ thức giấc và nói: “Mới ba giờ sáng mà hét lên như thế thì ai mà chịu được!”.

HÃY GIẢI THÍCH

Giám đốc ngân hàng thổ lộ nỗi lo lắng của mình với viên trợ lý:

- Trưởng phòng kế toán làm tôi lo lắng. Đã hai tuần nay hẳn ta nghiên cứu mọi chuyến bay của tất cả các hãng hàng không quốc tế.
- Có lẽ ông ấy chuẩn bị đi nghỉ chẳng?
- Nhưng anh hãy giải thích cho tôi tại sao hẳn ta lên lút ôm vợ tôi và thì thầm vào tai cô ấy: “Gắng chút nữa, cố bình tĩnh chờ đợi”.

TRONG RẠP CHIẾU BÓNG

- Xin lỗi cô có thể bỏ mũ ra được không? Tôi mua vé để vào xem một cái gì đó chứ không phải là cái mũ.
- Và tôi cũng mua vé để vào rạp, tôi muốn mọi người thấy cái mũ của tôi.

ĐIỂM YẾU

Đây là lần thứ tư tay võ sĩ quyền Anh bị đo ván. Trong khi chờ mọi người chăm sóc anh ta, ông huấn luyện viên của anh ta thì thầm:

- Này, cậu phải để ý, tôi vừa phát hiện ra một điểm yếu của anh ta.
- Thế à!

- Đúng thế, cứ mỗi lần cậu bị đánh ngã xuống sàn là anh ta hạ cánh tay xuống.

THUỐC TUYỆT

Một nhà khoa học trẻ sau bao ngày nghiên cứu, bỗng tông mạnh cửa phòng thí nghiệm chạy ra khoe:

- Ra rồi! Tôi tìm ra rồi.

Các bạn chặn lại hỏi:

- Anh phát minh ra chất gì?

- Thuốc diệt muỗi tuyệt diệu!

- Diệt thể nào?

Nhà khoa học trẻ đưa ra một lọ thuốc nhỏ khoe:

- Bất kỳ loại muỗi nào trên thế giới, chỉ cần gắt dít bôi một tí thuốc này vào dít sẽ chết... ngắc!

CẢNH CUỐI CÙNG

Một đạo diễn Mỹ cho quay một phim trinh thám. Đạo diễn đã mệt nhưng vẫn cố gắng làm việc, ông nói với diễn viên đóng vai chính:

“Anh phải nhảy từ ngôi nhà này xuống đường”.

Diễn viên đứng trên tầng lầu nhìn xuống, nhăn mặt nói:

“Làm sao nhảy được, cao những ba tầng sẽ gãy cổ mất”.

Đạo diễn động viên:

“Điều đó chẳng sao cả, cảnh này là cảnh cuối cùng mà”.

THIẾU DẤU

Trong kịch bản một vở kịch ghi: “Cảnh ba- ánh sáng- mờ tối”

Một nữ diễn viên trẻ vì lên trễ nên tự ngồi đánh máy sao lại chỗ vai mình đóng để về học.

Mẹ cô rất phong kiến, thấy con về khuya hỏi:

- Con đóng vai gì, sao về trễ vậy?
- Dạ, vai nữ chính từ đầu đến cuối mẹ ạ.

Và cô khoe kịch bản với mẹ. Bà mẹ tò mò đọc đến đoạn: “ Canh ba- anh sang- mò tôi” thì bà xịu.

NGƯỜI MÊ TÍN

Một người đi xin việc, sau khi trả lời cuộc phỏng vấn của ông trưởng phòng tổ chức, ngập ngừng nói thêm:

- Có lẽ tôi phải thú thật với ông một điều. Thưa ông! Tôi có hơi mê tín một chút.
- Không sao- Ông trưởng phòng tổ chức trả lời- Chúng tôi sẽ không tính lương tháng thứ mười ba cho cô đâu.

ĐƯỢC TRẢ LƯƠNG

Người vợ trẻ phụng phịu nói với chồng:

- Anh chàng diễn viên trong vở kịch tỏ tình với người yêu thật là nồng nhiệt. Còn anh, chẳng bao giờ nói với em một câu như thế?

Người chồng mỉm cười giải thích:

- Nhưng em biết anh ta khác anh rất nhiều: Anh ta làm như vậy là được nhà hát trả lương, còn anh thì...

LỜI TRÊN BIA MỘ

Một người đàn bà suốt đời làm nghề dọn dẹp nhà vệ sinh dưới tầng hầm của một nhà hàng lớn. Bà muốn lo chu đáo cho phần mộ sau này của mình. Bà đến nhà ông thợ khắc bia, đặt làm một tấm bia mộ thật lớn, ông thợ hỏi:

- Thế bà muốn tôi khắc gì trên đó?

Không cần suy nghĩ, bà ta trả lời:

- Ông chỉ cần ghi đơn giản “ở trong đang có người”.

DIỆU KẾ!

Đang triệu tập các quân sư để bàn mưu kế chống giặc nơi biên thủy thì viên quan võ nọ được tin bà quan sắp tới nơi để hỏi tội về việc quan mang theo nàng hầu. Quan rất sợ hãi vội hỏi các quân sư xem có kế hoạch gì không. Người thì kể này, kẻ hiến kế nọ nhưng đều không vẹn toàn. Một người vốn biết quan là kẻ sợ vợ nói:

- Phía trước là quân giặc, phía sau là quan bà. Rơi vào tay giặc không bằng lọt vào tay quan bà. Kế sách hay hơn cả là đầu hàng giặc để thoát khỏi tay quan bà.

Quan vỗ đùi đánh "đét" một tiếng khen:

- Đúng là diệu kế!

GIẤU ĐẦU HỞ ĐUÔI

Một chú tiểu nọ được sư ông sai đi mua thịt chó. Vì sợ người ngoài biết nên sư ông dặn đi dặn lại chú tiểu:

- Nếu có ai hỏi thì đừng hở ra nhé!

Chú tiểu nọ hăng hái đi mua về đến cổng chùa thì gặp khách vãng cảnh. Thấy tiểu ôm bọc lá chuối to tướng, khách mới hỏi:

- Chú mang gói gì trên tay mà lớn thế kia?

Chú tiểu nhớ định ninh lời sư ông dặn không nói gì nhưng mới bước đi vài bước bèn đứng lại giơ cao cái gói lên, đổ khách:

- Tôi đồ ông biết đấy! Ông mà đoán được tôi xin biếu ông nửa gói thịt chó này!

CON DÃ HỔ

Một chú tiểu nọ đã ngoài hai mươi tuổi mà vẫn chẳng giao tiếp với người ngoài bao giờ. Phần vì chùa trên núi cao, phần vì sư ông nghiêm khắc mà chú tiểu lại tu hành từ lúc bé.

Một ngày nọ, sư ông cho chú tiểu xuống núi để hành đạo. Trông thấy một người đàn bà, chú tiểu hỏi:

- Bạch thầy, đây là giống gì ạ?

Sư ông đáp rằng:

- Đây là con dã hổ, nó dữ hơn cả hổ lang đấy!

Chiều tối, sư ông và tiểu về đến chùa ngồi uống nước. Sư ông hỏi tiểu:

- Con theo ta xuống dưới kia suốt cả ngày, con thấy thích cái gì nhất?

Tiểu mơ màng trả lời:

- Bạch thầy, con dã hổ ạ!

KHÔNG CÒN THANH TỊNH

Một ông quan nọ bỗng thèm ăn thịt ếch. Nhưng không muốn gọi là ếch vì không sang và lại ông cụ thân sinh ra quan thừa nhỏ tên tục là “ếch”. Nghĩ mãi để tìm một từ cho thanh lịch, vì cho rằng ếch là giống ăn sạch nên gọi lính đến truyền bảo:

- Người đi bắt ta con “thanh tịnh”.

Lính vâng dạ, cũng không dám hỏi kỹ là con gì, vội vàng đi tìm bắt ngay. Dọc đường gặp ai cũng hỏi xem con “thanh tịnh” là con gì.

Gặp một nhà sư, anh lính hỏi thì sư bảo:

- Ở trên đời này gọi là “thanh tịnh” chỉ có là người tu hành mà thôi.

Lính mừng quá vội trối nghiêng nhà sư lại giải về để ngoài công đường, rồi vào nhà trong bẩm quan:

- Bẩm, con đã bắt được một con thanh tịnh đem về đây ạ!

Quan truyền lớn:

- Tốt lắm, hãy đem chặt đầu lột da cho ta.

Nhà sư nghe, sợ cuống cuồng lạy van:

- Lạy quan, xin ngài minh xét cho tôi vì sáng nay tôi đã chót ăn mấy miếng thịt cây chẳng còn thanh tịnh được nữa ạ!

SÁT SINH TỘI NẶNG LẮM

Một người thuyền chài đem cá ra chợ bán. Đi ngang qua cổng chùa gặp một nhà sư. Sư nói:

- Nam mô Phật! Ngày nào người cũng sát sinh, tội nặng lắm!

Người nọ sợ quá mới hỏi:

- Bạch thầy, thầy làm thế nào để được chuộc tội ạ?

Nhà sư trả lời:

- Để nhà chùa làm lễ sám hối cho. Vài lần là chuộc được tội, có bằng lòng không?

Người thuyền chài lại hỏi:

- Thế sám hối phải như thế nào ạ?

Nhà sư bảo:

- Giờ đem cá bán rẻ cho nhà chùa, để nhà chùa phóng sinh thả xuống ao chùa.

Người làng chài nói:

- Vâng, vậy xin nhà chùa mỗi con ba tiền đồng, kém thì không được.

Nhà sư kêu lên:

- Nam mô Phật! Sao đắt vậy? Hôm qua, nhà chùa mua cá rán ở hàng cơm cũng chỉ có hai tiền đồng, nữa là cá chưa rán.

BA QUAN ĐẮT QUÁ

Có một anh chàng rất hà tiện, ăn chẳng dám ăn mặc chẳng dám mặc, chỉ khư khư tích của làm giàu. Một hôm, có việc phải đi cùng với bạn bè lên tỉnh. Anh ta lấy ba quan tiền dắt vào lưng rồi đi. Lên tỉnh, thấy cái gì cũng hay cũng lạ, muốn mua lắm nhưng lại tiếc tiền. Đến cả khát nước mà cũng không dám mua uống, chứ chẳng nói gì đến vào hàng ăn cơm.

Chiều về, đi đò qua sông khát nước quá, mới cúi xuống sông vục nước uống. Chẳng may đuối quá hoa mắt bủn rủn chân tay, lộn cổ xuống sông. Anh bạn đứng trên đò hoảng hốt kêu:

- Ai cứu, xin thưởng năm quan tiền!

Anh chàng bị nước cuốn đến giữa dòng nghe thấy cố lên nói:

- Năm quan đắt quá!

Anh bạn vội chữa:

- Thì ba quan vậy!

Anh ta cố ngoi đầu lên một lần nữa, kêu:

- Ba quan vẫn đắt, thà chết còn hơn.

HÀN KIM

Có một lão giàu có, nhưng nổi tiếng là kẹt. Một lần, có anh nọ đi qua mới biết chuyện, tạt vào nhà lão. Lúc đầu, lão cũng không tiếp đón nước nôi gì. Sau nghe anh này nói là thợ hàn kim lão bèn mời anh ta ăn tử tế, ăn xong lão nhà giàu lân la:

- Thật là may mắn được gặp anh. Từ trước đến nay không biết bao kim gãy dòn lại đó. Hôm nay, được người thợ hàn giỏi như anh giúp cho thì đỡ không biết bao là tiền của.

Rồi vào buồng bưng ra một hộp to tướng đựng đầy kim gãy tích trữ hàng trăm đời. Anh kia cứ thủng thẳng ngồi ăn trà uống nước. Trà nước xong anh ta nói:

- Tôi đã ăn uống của ông, nay giúp ông là phải lẽ, ông lấy nốt những mũi kim ra đây, tôi sẽ hàn chiếc nào vào chiếc ấy cho ông.

Lão chủ nhà sửng sốt, lâu nay lão không giữ mũi kim lại bao giờ vì nó nhỏ quá tưởng không còn làm được việc gì nữa.

Anh thợ hàn kim nói:

- Nếu ông không có mũi kim thì tôi không thể hàn được. Ông cứ tìm đi rồi khi khác tôi ghé lại.

Nói rồi, lễ phép cáo từ đi ra.

NHUỘM MÀU TRỨNG SÁO

Một lão thợ nhuộm dọn hàng ở đầu chợ ghi cái biển: “Nhuộm áo các màu”, tính tình lão rất keo kiệt mà lấy rất đắt. Ai thiếu một trinh lão cũng giữ lại quần áo bao giờ trả đủ mới nghe. Anh nọ thấy thế mới quyết định chơi lão một vỏ.

Gần trưa, anh ta đến hàng lão thợ nhuộm hỏi:

- Ông nhuộm được tất cả các màu đấy chứ!

Lão thợ nhuộm:

- Tôi đã làm nghề hơn hai mươi năm, không màu gì là tôi không nhuộm được.

Anh chàng kia vẻ như mừng rỡ:

- Vậy thì may cho tôi quá, nhà chúng tôi ở xa mà quần áo thì bạc màu hết cả. Vậy xin ông quá bộ đến tại gia giúp cho, tôi xin trả gấp đôi ở đây.

Nói xong cố tình làm cho lão thợ nhuộm nghe thấy tiếng tiền kêu xủng xẻng bên người. Nghe thế lão thợ nhuộm đồng ý ngay, thu xếp đồ nghề gánh theo anh kia về nhà. Nhà anh này xa thật, đi quá trưa mới đến nơi đến nơi vừa mệt vừa đói, nhưng anh chủ nhà không mời nước ngồi gì mà nói:

- Thôi ông giúp ngay cho, kéo quần áo nhiều không làm kịp.

Lão thợ nhuộm vội lôi đồ nghề ra chuẩn bị còn chủ nhà thì bê ra một đồng quần áo bạc màu nói:

- Đây, ông giúp cho chúng tôi với!

Lão thợ nhuộm nói:

- Được, được nhà ta định nhuộm những màu gì?

Chủ nhà ra vẻ dễ dãi:

- Thôi cả đồng này ông cứ nhuộm hết màu trứng sáo cho tôi.

Lão thợ nhuộm nọ kinh ngạc toàn những quần áo bạc phếch này thì nhuộm màu trứng sáo làm sao bây giờ.

CƯỚI NGỔNG

Một ông khách đến chơi nhà nọ, trong vườn đầy gà, vịt, ngỗng, ngan nhưng chủ nhà vẫn cứ phàn nàn:

- Chẳng mấy khi bác đến chơi nhà, mà nhà lại chẳng có gì mà thiết đãi cho tử tế. Tôi thật lấy làm ngại quá.

Khách nghe thế mới bảo:

- Tôi có con ngựa đấy, bác đem thịt để anh em mình đánh chén cho vui, chẳng mấy khi mà gặp nhau thế này mà.

Chủ nhà hỏi:

- Thế nhưng lúc về đường xa, bác đi bộ về thì mệt lắm...

Ông khách ung dung nói:

- Việc ấy thì khó gì! Rồi bác xem ngoài vườn có con ngỗng nào to, chiều bác cho tôi mượn cưới về là được.

RÁCH GIÀY

Một anh chàng tính hà tiện. Một hôm, đi chân không ra đường chẳng may vấp ngã, ngón chân chảy máu ròng ròng. Thế mà chả thấy anh ta phàn nàn gì mà còn lẩm bẩm:

- Hôm nay, thật là may cho mình quá!

Một người đi ngang qua nghe thấy lạ, mới hỏi:

- Chân anh rách toạc ra, máu chảy thế kia, thử hỏi còn may nổi gì mà anh bảo là may?

Anh ta nói:

- May quá chứ còn gì, hôm nay tôi đi giày thì còn gì là mũi giày nữa?

ĐỐ THẦY ĐẤY

Giờ kiểm tra, thầy giáo dạy sinh vật đem đến một hộp trong đựng đủ các loại chim. Thầy lôi ra một con chim và giấu đằng sau, chỉ để cho các học sinh nhìn thấy cái đuôi, thầy hỏi một học sinh:

- Đây là chim gì?
- Dạ thưa, chim sáo ạ.
- Không đúng, đó là con gõ kiến. Cho em đoán lại lần nữa... Thầy giáo lại bắt đầu giấu chim.
- Con này tên gì?
- Dạ- Học sinh lúng túng- Em nghĩ đó là con chim chào mào ạ.
- Không phải, chim họa mi. Em không học gì cả. Tôi phải cho em không điểm. Tên em là gì?
- Em đố thầy đấy.

BÀI HỌC LÁI ÔTÔ

Một cô gái quá lứa vừa được học bài lái ô tô đầu tiên.

- Chắc là thầy giáo đã giữ thái độ đúng mực? - Một người bạn hỏi.
- Ừ, ừ! - Cô trả lời - Đó là một thanh niên còn trẻ lại rất sùng đạo, vì trong suốt những đoạn đường tớ lái xe anh ta luôn mồm kêu: Lạy chúa! Ôi! Lạy chúa!...

CHUYỆN ĐỐ XĂNG

Một anh chàng lái xe vào trạm xăng, người bạn ngồi cùng xe nhắc anh ta:

- Cậu nhìn thấy bảng giá chứ? Xăng lại tăng giá thêm mỗi xu một lít.

Người lái xe nhún vai và trả lời:

- Ồ! Điều đó chẳng có nghĩa gì với tớ. Kiểu gì thì tớ cũng chỉ mua 50.000đ mà thôi.

NGƯỜI GIÚP VIỆC

Một đôi thanh niên nam nữ đi chơi trên phố. Bất chợt họ gặp một người đạo mạo, chừng chạc chàng trai ngả mũ chào:

- Ai đấy anh?
- “Người giúp việc” của anh đấy!
- Thế ông ta làm gì ở cơ quan anh?
- À... Ông ta ngồi viết công văn cho anh... mang ra bỏ bưu điện.

TẬP CHẠY

Một nhà vô địch quyền Anh đang dạy đứa con trai 10 tuổi đấm bốc.

- Điều này sẽ có ích nếu như nó gặp phải một vụ ẩu đả.
- Nhưng nếu đối thủ mạnh hơn nó thì sao?
- Ồ! Tôi đã nghĩ đến điều đó, và sáng nào tôi cũng bắt nó phải tập chạy.

NHÌN VÀ NGHĨ

Ngày chủ nhật, chàng trai cùng người yêu đi dạo phố. Chàng trai nói:

- Này em, sao phụ nữ chỉ thích mình đẹp hơn là thích mình thông minh hơn nhỉ?

Cô gái trả lời:

- Dễ hiểu thôi, vì nam giới các anh chỉ thích nhìn hơn là thích suy nghĩ.

ĐỜ ĐỀ

Một bà dờ khá lành nghề nhưng hay mất bình tĩnh. Người ta gọi bà đến dờ một ca đờ. Bà đến với hòm dụng cụ trong tay. Bà nói với người chồng:

- Anh hãy đi khỏi chỗ này, đây không phải việc của anh.

Khoảng mười phút sau, bà thò đầu ra cửa và nói:

- Anh có kìm không?
- Hả, ông chồng lo lắng hỏi.
- Vâng kìm, nhanh lên hãy tìm đi! Không hả hờ gì hết, tôi biết việc tôi làm.

Ông chồng đi tìm cho bà một cái kim, nhưng khoảng năm phút sau, bà lại xuất hiện ở cửa:

- Anh có cái cờ lê to không?
- Cờ lê à? Lạy chúa, điều gì đã xảy ra với vợ tôi?
- Không có gì cả, anh khỏi lo tôi có bằng cấp hẳn hoi cơ mà, nhưng tôi cần một cái cờ lê.

Người chồng đem đến cho bà một cái cờ lê. Bà khép cửa lại.

Người ta nghe tiếng kim loại va chạm nhau xúng xoảng, két... két đến ghê rợn, ông chồng hoảng vía, mười phút sau, bà đỡ thò đầu qua cửa thở hổn hển, mặt nhễ nhại mồ hôi:

- Hãy nghe đây, anh gọi cho tôi một người đồng nghiệp của tôi, tôi không làm thế nào mở được hòm đồ nghề của tôi.

TẠI SAO?

Cô gái nhỏ nhẹ:

- Mẹ ơi, tại sao cá không nói chuyện được như chúng ta?
- Con khờ quá. Có khi nào con thử nói chuyện dưới nước chưa?

TÔI CHẮC CÓ NGUYỆN VỌNG GÌ

Trong một toa tàu hoả, có ba người. Một người đàn ông đang đọc báo. Còn hai phụ nữ thì ngồi không, bỗng một bà đứng lên và nói:

- Nóng quá! Nếu không mở cửa sổ thì tôi đến ngạt thở mất.
- Không được đâu - Bà thứ hai lên tiếng - Tôi sẽ chết vì gió lạnh thôi. Hãy đóng cửa lại.

Cuộc tranh cãi ngày càng gay gắt. Người soát vé chạy đến:

- Tôi không thể cùng một lúc vừa đóng cửa lại vừa mở cửa ra được.

Và ông ta hỏi người đàn ông:

- Và ông này ông có nguyện vọng gì không?

Người đàn ông đáp:

- Tôi chả có nguyện vọng gì. Xin ông cứ lần lượt thực hiện nguyện vọng của hai bà này. Đầu tiên đóng cửa lại và một bà sẽ chết. Sau đó mở cửa ra, bà thứ hai cũng chết nốt. Như vậy là tôi yên thân.

KHI ĐẾN THĂM EM

Cô gái thở thễ với bạn trai:

- Anh đến thăm em lúc nào cũng được. Tìm nhà em dễ thôi, rẽ bên trái, tới con đường sau nhà thờ, rẽ phải một đoạn gặp tiệm bánh ngọt. Đó là nhà em. Anh dùng chân đẩy cửa vào nhà nhé!

- Sao lại phải dùng chân?

- Vì tay anh chắc đang bận ôm quà tặng em!

ĐỪNG QUAN TÂM

Hai bạn gái gặp nhau trên đường đến trường. Một cô mắt đầy nước mắt. Cô kia nhìn bạn hỏi:

- Ồ! Có chuyện gì vậy, sao bạn lại khóc?
- Tại anh ấy cứ bảo tôi là đần độn và hung dữ!

Cô bạn an ủi:

- Đừng buồn cậu ấy. Cậu ấy chẳng có óc nhận xét như thế đâu, có lẽ cậu ta chỉ nhắc lại những gì mà cậu ấy nghe được của người khác nói thôi!

THOÁT NỢ

Bà vợ to béo, đi tắm biển để giảm cân. Lúc về khoe với chồng:

- Mình Ạ, lần này tôi giảm được mười ký đấy!

Chồng vội lẩm nhẩm:

- Bà ta nặng một trăm ký, như vậy còn chín lần đi biển nữa là mình... thoát nợ!

SỐ HỌC VÀ BÓNG ĐÁ

Trong giờ số học, thầy giáo viết lên bảng và hỏi học sinh:

“2:2 ai có thể trả lời ngay đáp số?”

Jacquesur đứng bên nói ngay:

- Thừa thầy, không phân thắng bại ạ!

TẠI SAO PHẢI TRÓI

Một đạo diễn Hollywood giải thích cho nữ diễn viên trẻ cảnh sắp sửa đóng:

- Một chàng trai sẽ ập vào phòng cô, trói cô lại và bắt đầu hôn cô...
- Ồ! Anh ta đẹp trai không?...

VẪN CHIẾC ĐEN CHIẾC VÀNG

Một viện sĩ đi họp hội đồng khoa học. Cô thư ký thấy ông đi một chiếc giày màu vàng, một chiếc giày màu đen. Cô đến nhắc ông về đôi giày. Sau khi về và quay trở lại ông vẫn đi như cũ. Cô thư ký ngạc nhiên hỏi tại sao ông không đổi giày, ông bình thản trả lời:

- Ở nhà cũng chỉ có một chiếc màu đen và một chiếc vàng như đôi giày này.

Cô thư ký...

CHIẾC GHẾ TRỐNG

Một sáng tại nhà hát kịch, hai quý bà ngồi cách nhau một ghế trống. Làm quan với nhau trong giờ nghỉ chuyển hồi.

Một bà lên tiếng:

- Tôi không hiểu tại sao giữa chúng ta lại có một ghế trống thế này nhỉ, như là chẳng có ai dám ngồi vậy!

Bà kia đáp lại với vẻ mặt buồn bã:

- Đây là chỗ của chồng tôi đây bà ạ. Chúng tôi đã giữ chỗ trước khi ông ấy chết!

- Sao bà không mời người thân hoặc bạn bè ngồi vào đó?

- Làm sao được. Bà góa thở dài. Họ còn đang bận đi dự đám tang của ông ấy!

DÀI LƯỖI

Một bà nhiều chuyện đến khám bệnh ở một bác sĩ. Bà phàn nàn:

- Thừa giáo sư bác sĩ, có lẽ tôi làm việc quá sức!

Bác sĩ mỉm cười hóm hỉnh nhìn bà nói:

- Nào bà đưa lưỡi cho tôi xem.

CHUYỆN MƯỢN Ô

Một ông đến nhà người bạn để lấy lại chiếc ô ông này mượn tuần trước.

Người bạn xin lỗi:

- Tôi rất tiếc, tôi lại cho một người bạn mượn chiếc ô đó rồi. Bạn thật sự cần có nó à?

-Ồ không phải tôi cần, ông này giải thích – nhưng người cho tôi mượn ô đã nói là người chủ chiếc ô muốn lấy lại ô!

CHỜ BÁN CON BÒ ẤY

Một thành viên trong uỷ ban chống tệ nạn nghiện rượu đã đi tới những vùng hẻo lánh xa xôi để tuyên truyền, ông có thói quen uống sữa trong khi thuyết trình.

Ông đã đặt sữa ở trang trại nọ.

Tin vào quan niệm của mình, người chủ trại đã pha vào sữa một lượng rượu vang đáng kể.

Trong cuộc họp, thành viên nọ diễn thuyết, giữa chừng lấy chai “sữa” ra uống một ngụm, ông ngạc nhiên uống tiếp một ngụm lớn và nốc liên tục mười ngụm cho tới chai cạn.

Tan cuộc họp, mặt ửng hồng đầy sinh động, ông tiến lại người chủ trại:

- Có đúng là ông đã cung cấp sữa cho tôi hay không?

- Thưa vâng – Người chủ trang trại lúng túng – Tôi đã nhầm lẫn ạ!

- Tôi muốn khuyên ông điều này – Ủy viên uỷ ban chống nghiện rượu vui vẻ tiếp – Chờ có bao giờ bán con bò ấy nhé!

THẾ MỚI TÀI

Sau giờ địa lý, thầy hỏi:

- Em nào còn thắc mắc về bài giảng hôm nay, cứ hỏi!

Một học sinh giơ tay:

- Thưa thầy, vì sao trái đất lại quay quanh mặt trời ạ?

Thầy ngẫm nghĩ mãi, vì trong giáo án không ghi gì điều này cả. Cuối cùng thầy nghĩ ra cách trả lời:

- Ừ!...- Thầy cười hóm hỉnh- Thế mới tài!

ĐƯỢC ĂN THẢ CỬA

Một anh chàng nợ có tật ăn uống tham lam, ngồi vào mâm là gấp lấy gấp để không còn biết đến ai nữa. Đã nhiều lần chị vợ khuyên chồng nhưng anh chàng chẳng thể nào chữa được.

Một hôm, hai vợ chồng đưa nhau về bố mẹ vợ ăn giỗ, vợ sợ chồng phàm ăn tục uống thì xấu hổ với chị em bèn nghĩ ra một cách. Đến bữa ăn mới buộc một sợi dây vào ngón chân anh ta còn đầu kia giữ lấy và dặn chồng:

- Nhà hôm nay đông khách, mình phải ăn uống lịch sự nhé! Hễ bao giờ tôi giật dây thì hãy gấp nhé!

Anh chồng thấy phải, gật đầu.

Quả nhiên, trong bữa ăn anh chồng ăn uống rất từ tốn, chị vợ ở bên ngoài thì thoải mái giật một cái. Có lúc chị phải dọn dẹp quên đi thì anh chồng cứ ngồi ngây ra nhìn thức ăn không dám gấp. Một con gà vướng vào sợi dây, co chân giật gỡ mãi không ra. Đang ngồi ngây nhìn thức ăn, chợt thấy dây giật lia lịa, bèn vội vàng gấp liên tục. Thấy dây giật càng mạnh hơn tưởng chị vợ đã ra hiệu cho ăn uống thả cửa, bèn dốc cả đĩa thức ăn ngon vào bát.

SÀN SÀN BẰNG NHAU

Một anh chàng nợ thả lờ được mấy con cá rô, bèn đem nướng để nhắm rượu. Thằng cu con lên sáu tuổi đôi quấy khóc, mẹ nó dỗ:

- Nín đi, bố nướng cá rô vàng không này! Tí nữa rồi bố cho.

Thằng bé nghe lời nín ngay. Anh chàng bố gắt:

- Vàng, vàng cái gì, cá chứ có phải nghé đâu?. Đem nó ra ngoài kia.

Thằng bé lại khóc. Mẹ nó lại dỗ:

- Nín đi, xem kìa! Con nào con đấy béo ngậy này!

Thằng bé nín ngay. Bố nó lại gắt:

- Béo gì mà béo. Cá chứ có phải thịt mỡ đâu mà béo.

Thằng bé lại khóc giẫy lên. Mẹ nó dỗ mãi không nín, mới chỉ cho con cá bé nhất bảo:

- Ngoan nào, tí nữa bố cho con bé kia mà ăn!

Anh chàng bố cái tiết quát:

- Chẳng có con nào bé cả, sần sần bằng nhau tất!

CÒN MƯỜI NĂM NỮA AI NUÔI

Một anh chàng nọ lười nhác không muốn làm gì, chỉ ăn bám vào bố. Hôm ấy, nhà có khách là một thầy tướng. Ăn uống xong, thầy tướng nói với ông bố:

- Nhà bác hai bố con đều thọ cả. Bác sống được đến tám mươi, con bác cũng phải trên bảy mươi.

Nghe thấy khách nói chuyện với bố, anh chàng nọ bật khóc hu hu. Thầy tướng lấy làm lạ lắm mới hỏi:

- Tôi nói hai bố con đều thọ cả, cơ sao anh lại khóc?

Anh chàng mếu máo:

- Vậy khi bố tôi chết, tôi còn sống được mười năm nữa. Ông bảo ai nuôi tôi mười năm ấy mà tôi chẳng khóc.

MÈO ĐEN MŨI TRẮNG

Một anh chàng rất lười nhác, thế là chết đói. Xuống dưới âm phủ Diêm Vương bắt đầu thai làm kiếp mèo. Anh ta nài nỉ:

- Xin cho được làm mèo có bộ lông đen tuyền, chỉ có cái đầu mũi là lông trắng thôi ạ!

Diêm Vương nghe thấy lạ, không hiểu ý như thế là sao, mới hỏi lại:

- Sao không đen cả, chỉ để lại một tí trắng ở mũi làm gì?

Anh ta bèn tâu:

- Muôn tâu ngài: Là để khi đêm tối, con nằm trong đó chuột không trông thấy, chỉ thấy tí trắng trắng tưởng cục mỡ chạy lại gặm thế là con chỉ việc há mồm chén thịt, chứ không phải mất công rình nữa ạ!

HÁ MIỆNG CHỜ SUNG

Một anh đại lười, mùa hè nằm dưới gốc sung mát mẻ. Đói bụng nhưng lười không muốn nhặt sung chín ăn, mà cứ há miệng chờ sung rụng đúng mồm là chén. Đợi mãi chả có quả nào rụng trúng cả.

Có một anh chàng khác đi qua, anh ta liền gọi nhờ nhặt hộ quả sung bỏ vào mồm cho mình. Anh chàng cũng thuộc loại lười, không muốn cúi xuống nhặt, mà dùng chân quặp lấy một quả sung bỏ vào mồm anh ta. Anh này thấy thế gắt:

- Người đâu mà lười đến thế là cùng!

KHỎI MẤT CÔNG

Có một ông nhà giàu nọ kén rể nhưng không muốn gả cho trai làng, bèn đưa ra một điều kiện tưởng dễ mà hoá khó: gả con gái cho anh nào lười nhất. Hết anh nọ đến anh kia nhưng chẳng ai thể hiện được cái lười nhất cả. Một hôm, có một anh chàng đến thi tài. Từ ngoài cổng đã thấy anh ta cứ giật lùi vào trong nhà. Chủ nhà hỏi:

- Anh đi đâu mà lạ đời vậy?

Anh chàng đáp:

- Đi hỏi vợ.

Ông chủ nhà lại nó:

- Anh quay lại để ta hỏi và thi tài.

Anh chàng lại đáp:

- Cứ đứng thế này, nếu không được thì đi luôn, khỏi mất công.

Ông chủ nhà ngã người, quả không ai lười đến như thế nữa. đành gả con gái cho.

RƯỢU CHUA

Nhà kia có việc phải mời rượu khách. Vừa mới đưa chén lên miệng nhấp môi ai cũng kêu “chua quá”. Chủ nhà thanh minh chẳng biết cất như thế nào cho ngon. Một ông khách mới nói:

- Tôi có cách làm cho rượu hết chua.

Chủ nhà liền hỏi:

- Làm thế nào để hết chua?

Khách bày:

- Ông lấy một tờ giấy bưng lấy hũ rượu, rồi úp sấp xuống. Rồi dùng lá ngải cứu đốt đất bày mời, đốt xong cứ để nguyên như thế đến sáng mai là hết chua.

Chủ nhà vội kêu lên:

- Thế thì chảy hết rượu còn gì nữa?

Khách nói:

- Rượu chua để làm cái quái gì mà còn tiếc.

HẸN TRƯỚC

Một nhà nọ rất giàu nhưng chẳng bao giờ thiết khách cả vì sợ tốn kém. Một hôm, đầy tớ đem rổ bát ra cầu ao rửa, có người đi qua đùa, hỏi:

- Nhà hôm nay mời khách đấy à?

Anh đầy tớ nói:

- Ôi dào! Ông chủ tôi mời khách, họ ra có đến ngày chết.

Ông chủ đứng ngoài vườn nghe thấy liền chạy lại mắng:

- Ai bảo mày hẹn trước thế hử? Mày biết khi tao chết tao có mời ai không mà mày dám nói như vậy?

THỈNH THẦN XA

Một nhà giàu nọ, chẳng bao giờ mời khách ăn uống trọng thể cả. Dù khách sang mấy cũng chỉ ăn rau dưa cà. Một lần vì không chịu mất tiền uống thuốc nên lão chủ bệnh tình ngày càng nặng. Cực chẳng đã mới mua một ít vàng hương, rước thầy đến cúng, rồi uống nước tàn hương may ra khỏi.

Thầy cúng thấy trên bàn thờ chẳng có gì có thể bỏ dầy mang về được, rất chán ngán nhưng vẫn nổi trống mõ lên cúng. Lão chủ nằm trong giường nghe thấy thầy toàn thỉnh các thầy bên Tàu, bên Xiêm... mà chẳng thấy thổ công, thổ địa, ông mãnh bà cô nhà mình gì cả mới hỏi:

- Sao thầy không thỉnh các thần sở tại mà lại thỉnh các thần ở xa quá vậy?

Thầy cúng trả lời:

- Các thần sở tại đều biết đến tiếng nhà ông rồi, thỉnh sao được.

VẮT CỔ CHÀY RA NƯỚC

Mùa hè, chủ nhà sai đầy tớ về quê có việc. Anh đầy tớ nhìn trời nắng gắt mới hỏi:

- Bẩm ông con xin mấy xu uống nước.

Chủ nhà ngẫm nghĩ, rồi bảo:

- Thằng này đến là ngốc! Vào quán làm gì cho mất tiền, hai bên đường thiếu gì ao hồ, khát thì xuống đấy, tha hồ uống bao nhiêu tùy thích.

Người đầy tớ ngẫm nghĩ một tí rồi thưa:

- Bẩm, độ rày trời hạn hán, ao hồ đều cạn khô cả ạ!

Nghe đầy tớ nói vậy, chủ nhà mới vào trong mang ta một chiếc khố tải đưa cho đầy tớ nói:

- Đây tao cho mượn cái này.

Anh đầy tớ chưa hiểu ý tứ ông chủ thế nào, thì ông chủ nói tiếp:

- Để mày cuốn vào người, trời nắng thế này mồ hôi ra nhiều, nó sẽ ướt đẫm. Lúc nào khát nước thì vắt ra mà uống.

Người đầy tớ liền nói:

- Bẩm ông, mùa này vận khố ngốt lắm ạ! Hay là ông cho mượn cái chày giã cua vậy!

- Để làm gì?

- Bẩm, vắt cổ chày cũng ra nước được ạ!

HAI CÁI XÔ NHỰA

Ngày chủ nhật, trong nhà thờ, cha xứ đi bên bục giảng đạo và nói:

- Hỡi các con chiên của Chúa, cha đã nói với các con nóc nhà thờ bị dột. Và hôm nay cha rất vui sướng báo cho các con biết là: Nhờ vào lòng hào phóng của các con, với số tiền quyên góp được, ta đã mua được hai chiếc xô nhựa để hứng nước khi trời mưa!

PHẢI RÕ NGHĨA HƠN

Ông chủ hãng phim:

“Kịch bản của anh nói chung không phải là dở. Nhưng một số đối thoại phải rõ nghĩa hơn để bất cứ một thằng ngốc nào cũng có thể hiểu được”.

- “Vâng, vâng!- Người trẻ tuổi gật đầu lia lịa. Thế có những đoạn nào ngài không hiểu ạ?”

RÈN LUYỆN

- Bố ơi! Khi lớn lên con muốn trở thành nhà thám hiểm Bắc cực bố ạ!

- Tốt đấy!

- Nhưng con muốn được rèn luyện ngay từ bây giờ!

- Làm thế nào mà rèn luyện ngay từ bây giờ được?

- Con muốn mỗi ngày bỏ cho con tiền ăn kem để con tập quen dần với cái lạnh bố ạ!

HAI HIỆP PHỤ

Trưởng xưởng hỏi người thợ:

- Tại sao sáng nay anh đi làm trễ?

- Dạ, tôi ngủ, tôi mơ, đang xem một trận bóng đá. Trọng tài cho đá thêm hai hiệp phụ. Tôi không thể bỏ đi khi trận đấu chưa kết thúc.

CÓ MẶT CẢ CHỨ

Ông chủ cửa hàng đang hấp hối. Cả nhà bao quanh giường bệnh. Ông ra hiệu. Bà vợ đến sát bên chồng. Ông già thều thào:

- Mọi người ở đây cả à? Kể cả con út?

- Vâng!

- Và cả chị giúp việc?

- Vâng, ông yêu quý!

- Con thằng cả? Nó cũng ở đây chứ?

- Tất nhiên, nó quý ông lắm!

- Thế cháu Phương?

- Nó đây, nó đây! Cháu luôn luôn ở bên ông và mọi người đều ở đây!

Đột nhiên bằng một sức mạnh phi thường, ông chủ cửa hàng nhồm dậy lấp bắp:

- Trời ơi! Thế thì ai trông cửa hàng?

LUẬT PHÁP KHÔNG CHO PHÉP

Một cô giáo miền xuôi lên dạy bổ túc văn hóa cho các cán bộ dân tộc thiểu số miền núi. Một hôm, trong giờ học toán, cô giáo cầm thước kẻ chỉ mấy chồng sách trên bàn rồi gọi một học viên nam đứng dậy, hỏi:

- Nếu tôi đã có một chồng rồi, tôi lấy thêm ba chồng nữa, hỏi tất cả tôi có mấy chồng?

Học viên này vội đáp:

- Không được đâu, thưa đồng chí giáo viên!

- Vì sao?

- Pháp luật không cho phép!

LÀ MỘT THƯƠNG BINH

Trong giờ giảng văn ở trường Đại học Tổng hợp, giáo sư hỏi nữ sinh viên A:

- Chị biết gì về nhân vật Từ Hải trong truyện Kiều của Nguyễn Du?

- Thưa giáo sư - Nữ sinh viên A trả lời – Từ Hải là một thương binh ạ!

- Sao lại thế? – Giáo sư ngạc nhiên hỏi.

- Dạ thưa... chả là Nguyễn Du viết về Từ Hải: “Một tay gậy dựng cơ đồ...”!

HIỂU Ý

Trong giờ dạy, thầy giáo nói về đặc tính của kim loại cho học trò nghe:

- Các em! Bây giờ tôi sẽ thả đồng tiền vàng này vào axit. Các em hãy cho biết, theo ý các em nó có bị hỏng không?

- Không ạ! – Một cậu trả lời dứt khoát.
- Vì sao?
- Vì nếu hỏng thì thầy sẽ không thả đồng tiền đó vào.

CHỈ CÓ CON NÀY THÔI Ạ!

“Thật là quá đáng!” Thầy giáo nghiêm giọng mắng: “Sao bài tập làm văn tả con chó của em y như bài của anh em, không sai một chữ?”

“Điều này là tất nhiên, thưa thầy! Vì nhà em có mỗi con chó đó”.

KẾT QUẢ

Hai cậu học sinh vừa thi đại học xong gặp nhau, một cậu hớn hờ hỏi:

- Ê, bạn thì vào mấy trường đại học vậy hả?
- Một. Hàng không.
- Làm bài khả quan chứ? Tao mong mày đạt kết quả mỹ mãn.
- Mỹ mãn? Không dám.
- Được bao nhiêu điểm?
- Một hàng không.
- Tao hỏi mày bao nhiêu điểm?
- Đã nói là một “hàng không” mà, không hiểu à?

HÃY LÀM NHƯ TÔI

Một nhà văn đưa người thiếu phụ đến bàn tiệc và nói với bà ta:

- Bà xinh đẹp quá!
- Rất tiếc, tôi không nói lời khen tặng ấy với ngài!
- Thì bà hãy cứ làm như tôi nói dối đi!

BỆNH NGOẠI

Một ông giám đốc Công ty ngoại thương bất ngờ lên cơn đau ruột thừa. Bà vợ hốt hoảng gọi con:

- Mau! Gọi bác sĩ mau!

Giám đốc cố gượng dậy:

- Đừng gọi bác sĩ...! Gọi đốc tờ cho tôi!

TRONG GIỜ TẬP BẮN

Hướng dẫn viên nói:

- Các anh có biết tại sao lúc bắn người ta nhắm một con mắt?

Một người trả lời:

- Tất nhiên là một, người ta không thể nhắm hai, nếu không còn nhìn thấy gì nữa!

SỢ NÓI ĐÚNG SỰ THẬT

Có một lần, nhà tiên tri Ả Rập danh tiếng thuyết giáo trước quần chúng một đạo:

- Các con phải ca ngợi công đức vô biên của đấng tối cao Ala. Chỉ trong vòng sáu tháng, người đã sáng tạo ra trời và đất.

Một người mộ đạo xin được ý kiến:

- Thừa đức cha, chỉ trong vòng có sáu ngày thôi ạ!
- Ta cũng biết như thế, nhưng ta sợ nói đúng sự thật thì các con lại không tin!

LUYỆN MẮT

Có một số người ngồi bàn với nhau về cách luyện mắt, giữ cho mắt được tinh tường. Người thứ nhất nói: “Dùng nước trà”.

Người thứ hai nói: “Dùng nước mưa để rửa mắt, đó là phương thuốc chữa mắt cổ truyền”.

Người thứ ba nói: “Giữ mắt trong sáng bằng cách nhìn màu xanh của lá cây”.

Giữa lúc đó có người thứ tư nói chen vào: “Sao không dùng màu vàng? Cái màu vàng ghen tuông chắc chắn sẽ luyện cho mắt tinh hơn!”.

MUA VÀ BÁN

Kỉ niệm lần thứ 20 ngày cưới, vợ nói với chồng:

- Suốt 20 năm lấy nhau, anh chưa bao giờ mua cho em một cái gì?

Thấy chồng hình như không nghe, người vợ nhắc to lại:

- Chưa bao giờ cả, anh có nghe em nói không hả?

Anh chồng vội lên tiếng:

- Này em yêu, anh đã rất muốn mua đó chứ, nhưng em có bao giờ định bán cho anh cái gì đâu?

THỦ MÔN SỬNG SỜ

Phóng viên thể thao hỏi:

- Xin cho biết, trong cuộc đời cầu thủ, đã bao giờ anh sút bóng mà thủ môn chỉ biết sững sờ đứng ngây như pho tượng nhìn bóng bay vào lưới?

- Nhiều không nhớ hết được.

- Xin cho biết bí quyết của những cú sút?

- Chẳng cần bí quyết gì cả. Đó là những lần tôi đá tung lưới nhà.

CŨNG LẠI CHUYỆN MỸ

Luật sư:

- Thừa quan toà, ông Martin thân chủ của tôi đâu có phạm tội móc túi. Chỉ có cánh tay của ông ấy móc túi người khác thôi. Xin toà chỉ phạt cái tay của ông ta thôi.

Quan toà mỉm cười:

- Được rồi! Tòa phạt cánh tay của ông Martin sáu tháng tù giam. Còn ông ta vào trại giam hay không là tùy ý.

Martin mừng rỡ. Y thông thả tiến tới mặt quan toà gỡ cánh tay giả bỏ trên bàn và im lặng rút lui.

TÌM VỢ CẬU

Ông nọ bị đau răng không thể chịu được quyết định đến bác sĩ. Nhưng trước khi đi ông ta kể với ông bạn mình:

- Chúa ơi! Cái răng làm tôi đau chết được.

- Cậu biết không, cách đây chưa đầy một tuần, tôi cũng bị đau răng dữ dội. Tôi bảo với vợ tôi và cô ấy đã âu yếm ôm hôn tôi mạnh đến nỗi tôi khỏi đau răng lúc nào không biết.

- Ồ! Vợ cậu tuyệt quá!

- Đúng vậy, bây giờ thì cậu thấy đấy, chẳng việc gì phải đi nha sĩ cả.

- Cậu rất có lý, chúng ta hãy đi tìm vợ cậu thôi.

GIẢI PHÁP CUỐI CÙNG

Trong khi tốt nghiệp, một sinh viên ngành y phải trả lời câu hỏi:

“ Anh hãy kể tên những loại thuốc chống cảm cúm ”

Sinh viên nêu tất cả các loại thuốc mà anh ta biết.

- Nếu như các thuốc đó đều không chữa khỏi bệnh, lúc đó anh sẽ tính sao?

- Lúc đó tôi sẽ gọi bệnh nhân tới thi tốt nghiệp ở nơi ông.

KÉN RỄ GIÀU

Lão nhà giàu nọ có con gái đã lớn mà vẫn chưa kén được chàng rể nào vừa ý. Người nào lão cũng sợ nghèo rồi sẽ moi tiền của lão. Lão có một chiếc thuyền, bèn chèo đi khắp nơi, vùng nào cũng dừng lại ít lâu để dò tìm chồng cho con gái.

Một anh chàng nọ biết chuyện, chiều nào cũng đến mượn thuyền lão, mờ sáng hôm sau đem trả. Và lần nào cô gái ra nhận thuyền cũng nhặt được vài đồng tiền mốc xanh. Cô ta bèn về thuật lại với bố. Lão nghĩ bụng: “Tiền mốc xanh thì chỉ có tiền chôn lâu đời. A! Chả lẽ thằng này đào được của, nó mượn thuyền tưởng làm gì hoá ra trở tiền ban đêm”. Cô con gái và lão bàn cách ve vãn anh ta. Lúc đầu, anh ta làm vẻ dửng dưng sau rồi bằng lòng.

Lấy nhau, ăn ở được vài năm có một mặt con thì vốn liếng cô vợ mang về hết sạch. Anh ta bảo vợ sang bố vợ vay tạm rồi ít bữa sau sẽ trả. Tiền vay ngày một nhiều mà không thấy trả. Lão quyết định không cho vay nữa. Bấy giờ anh ta mới thú thật là trước đây anh ta chỉ có mỗi một quan tiền mà thôi. Cả hai bố con lão cùng đờ hết người ra.

CHỦ NHÀ, ĐẦY TỚ

Một lão nhà giàu nọ thuê anh đầy tớ đến làm, hẹn sau mười năm sẽ trả tiền công một thế. Đến hạn mười năm, muốn quýt tiền công đầy tớ, lão bèn lấy một cái chăn chiên vừa ngắn vừa hẹp và bảo:

- Mày làm thế nào thì làm để đắp cái chăn cho vừa người tao thì tao trả tiền công cho. Bằng không thì mày cứ làm cho tao mười năm nữa rồi tao trả cả cho hai mươi năm, nếu không như thế thì mày cứ tay trắng mà về.

Nói xong lão nằm thẳng cẳng ra phản, cái chăn vừa hẹp vừa ngắn mà lão thì to béo, anh đầy tớ đắp mãi vẫn không vừa, kín được đầu thì hở chân, được chân thì lại hở đầu. Anh đầy tớ buồn lắm toan bỏ về, chợt nghĩ ra một mẹo, bèn trùm chăn lên kín đầu lão để cho thò hai chân ra ngoài rồi lấy gậy cứ đầu gối mà phang. Lão chủ nhà đau quá co rút chân lại. Thế là cái chăn đắp lên cho lão vừa khéo.

VẬY THÌ KHÔNG MẤT

Cô chủ và con hầu đi dò ngang qua sông lớn. Loay hoay thế nào mà con ở để cái ống vôi bạc của cô chủ rơi xuống sông. Phải làm sao để khỏi bị cô chủ mắng, con hầu mới rụt rè hỏi:

- Thưa cô, cái gì mà mình biết nó ở đâu rồi thì có gọi là mất được không ạ?

Cô chủ cười bảo nó:

- Cái con đến là ngố. Đã biết ở đâu thì sao gọi là mất được nữa!

Con hầu mừng rỡ chỉ xuống sông nói:

- Thế cái ống vôi của cô không mất. Con biết nó đang nằm dưới đáy sông. Con vừa lỡ tay để nó rơi xuống đấy.

NÓI KHOÁC MẤT TIỀN

Một anh chàng nổi tiếng là nói khoác giỏi đang ngồi dưới gốc cây bên bờ sông hóng mát. Chợt nhìn thấy một anh bạn đang đi tới. Bạn đến anh chàng nói khoác nói:

- Anh trông hộ tôi quần áo để tôi xuống sông tắm một cái.

Nói rồi anh ta giấu một quan tiền vào tay, rồi nhảy xuống sông lặn một lát ngoi lên bảo:

- Ái chà! Tôi lặn xuống sông đến một nơi thì gặp hai ông tiên đang đánh cờ. Tôi mon men lại gần xem thì một tiên đưa cho một quan tiền và bảo tôi đi chỗ khác. Tôi mừng quá vội ngoi lên ngay.

Nói rồi xoe quan tiền ở tay cho bạn xem. Anh bạn không phải tay vừa cũng nói:

- Nếu vậy tôi cũng phải lặn xuống để kiếm ít tiền tiêu.

Nói chưa dứt câu thì đã nhảy tòm xuống nước. Lát sau ngoi lên mặt nước, nói:

- Tôi cũng gặp hai ông tiên đang đánh cờ, tôi lại gần vừa mở miệng thì một ông râu dài hơn quát: “Xin, xin cái gì? Chúng tao đã đưa cho thằng xuống trước một quan tiền, lên chia nhau đừng xuống đây quấy rầy chúng tao nữa”. Nói rồi ông ấy vớ lấy cái gậy phang vào mặt tôi chảy cả máu ra đây này.

Anh chàng nổi tiếng là nói khoác biết là “anh hùng tương ngộ” vui vẻ chia đôi quan tiền cho anh bạn.

CHẲNG PHẢI TAY ÔNG

Có hai anh chàng nổi tiếng là sợ vợ, vừa là bạn thân vừa là láng giềng của nhau.

Một lần, vợ anh bên đi vắng, phơi váy ngoài sào, chẳng may trời mưa, chồng không kịp cất nên bị ướt hết. Chị vợ về thấy váy ướt, mới chửi mắng cào cào sứt cả mặt chồng.

Người bạn láng giềng thấy thế trong bụng lấy làm tức lắm, mới nói một mình.

- Mẹ kiếp thế là cùng! Chẳng phải tay ông!

Chẳng ngờ chị vợ đi ngang qua nghe thấy mới chạy tới sùng sộ hỏi dồn một hồi:

- Hừ! Phải tay ông thì ông làm cái gì? Nào, làm cái gì nào? Nói mau!

Anh chồng mặt mày tái mét, hoảng hốt nói:

- Phải ... tay tôi thì... tôi đã cắt trước lúc trời mưa rồi

CÚT ĂN MẮT RỒI

Có một anh chàng nợ lấy phải một người hay ghen, đã thế lại còn mang thêm người vợ bé. Vợ cả không muốn chồng ngủ với vợ bé liền nhốt cô ả vào buồng trong, đóng cửa lại rồi bắc chõng ở ngay cửa mà nằm.

Anh chồng rất tức chẳng biết làm thế nào để vào với vợ bé được. Đêm nợ, đợi vợ cả ngủ say mới rón rén lườn qua chõng lọt vào trong, chị vợ cả biết được bèn đốt đèn đi soi. Anh chồng vội chui tọt vào gầm giường ngồi thu một góc. Vợ cả soi thấy hỏi:

- Ngồi đấy làm gì hả?

Anh chồng đáp bừa:

- Ngồi ỉa chứ ngồi làm gì!

- Thế ỉa cút đâu?

- ... Cút ăn mất rồi!

TÍ NỮA TAO SANG

Trong nhà ông trọc phú toàn là khách sang cả. Ông trọc phú đang ngồi uống trà đàm đạo cùng khách. Có người đầy tớ cầm giấy vào thưa:

- Bẩm ông, có người nhà cụ Bá đưa giấy này sang và đang đứng đợi ông trả lời dưới nhà ạ!

Ông trọc phú đến một chữ bẻ đôi cũng không biết. Mọi bận phải nhờ người nhà đọc. Hôm nay, trước mặt toàn khách quý chả lẽ để lộ cái “mít đặc” của mình ra, mới giả vờ mở giấy ra đọc rồi trả lời:

- Được rồi, bảo nó cứ về đi, tí nữa tao sang.

Một lát, tên người cụ nhà Bá bước vào, gãi tay gãi gáy nói:

- Dạ... bẩm ông, chủ sai con sang mượn con lợn giống nhà ông cơ ạ!

BA ĐỜI GẦN

Ở một gia đình từ ông đến cháu đại gần. Một lần, ông sai cháu mang hai đồng tiền và hai cái bát ra chợ mua một đồng tương và một đồng mắt. Cháu đi một lúc chạy về nhà hai đồng ra hỏi:

- Ông ơi, đồng nào mua mắt đồng nào mua tương ạ?

Ông nổi cáu, nói:

- Mua đồng nào mà chả được.

Cháu lại chạy đi một lúc sau chạy về giờ hai cái bát không ra hỏi:

- Thế cái bát nào đựng mắt cái bát nào đựng tương hả ông?

Ông điên tiết sẵn roi trên phản vọt luôn cho cháu mấy vọt. Đúng lúc người bố đi làm về thấy ông đánh cháu, hậm hực nói:

- Ái chà! Ông đánh con tôi à? Thế thì tôi cũng cho con ông một trận.

Rồi giăng roi vọt túi bụi vào mình.

Ông nổi khùng quát tướng lên:

- À, được rồi! Mày dám đánh con ông thì còn đợi gì ông không treo cổ bố mày lên!

Nói xong chạy đi tìm một sợi dây thừng.

MẤT RỒI

Người bố có việc làm ăn phải xa nhà vài hôm, mới dặn rằng:

- Con ở nhà nếu có ai hỏi thì bảo bố đi vắng vài hôm.

Vốn biết tính con mãi chơi, hay quên, người bố bèn viết vào một tờ giấy đưa cho con và dặn:

- Nếu quên thì đưa cái giấy này cho họ xem.

Đưa con ở nhà chơi cả ngày chẳng thấy ai đến hỏi cả. Tối nhớ đến mảnh giấy mới đưa ra trước ngọn đèn xem, loay hoay, chẳng may mẩn cháy mất.

Sáng hôm sau có khách đến hỏi:

- Bố mày đi đâu?

Thằng bé quên khuấy mất lời bố nói đi đâu. Chợt nhớ bố đưa cho mình mảnh giấy, sờ vào túi không thấy, nó mới ngẩn ngơ nói:

- Mất rồi!

Khách thảng thốt, ngơ ngác hỏi:

- Sao? Sao, mất từ khi nào?

Thằng bé trả lời:

- Mất... lúc tối hôm qua.

MỜI BÁC XƠI NGỌC HÀNH

Có một anh chàng nọ dốt đặc cán mai nhưng lại rất hay nói chữ, học đòi làm sang. Bất cứ vật gì, thứ gì trong nhà anh ta đều thêm cho chữ “Ngọc” đằng trước như: Ngọc nhà, ngọc cửa, ngọc bàn, ngọc ghế, ngọc áo ngọc quần...

Một buổi, có người bạn thân ở xa đến chơi, ăn cơm với gia đình anh ta. Trong suốt bữa cơm, anh ta luôn miệng mời, lúc thì ngọc rau, ngọc đậu, ngọc cơm, ngọc mắm, ngọc cà...

Thấy bạn cứ ăn rau mãi, anh chàng mới chỉ vào bát thịt nấu cùng hành và mời mọc:

- Mời bác xơi ngọc thịt, ngọc hành đi ạ!

KHÔNG XU NỊNH

Một tay nhà giàu hóm hỉnh rất thích xu nịnh, nói với một người nghèo:

- Tao rất giàu có, sao mày không xu nịnh tao?

Người nghèo nói:

- Ông giàu có thì mặc ông, việc gì đến tôi mà phải xu nịnh?

Lão nhà giàu bảo:

- Nếu tao chia cho mày một nửa gia sản của tao, thì mày xu nịnh tao nhé!

Người kia nói:

- Ông chia cho tôi một nửa gia sản của ông, tôi giàu như ông rồi còn phải xu nịnh ông làm gì nữa?

Lão nhà giàu lại bảo:

- Tao cho cả gia sản tao cho mày, hể mày phải xu nịnh tao chứ?

Người nghèo kia đáp:

- Lúc đó ông phải xu nịnh tôi mới phải!

QUAN LỚN NHÂN ĐỨC THẬT

Có một tay nhà giàu hay xu nịnh, một hôm vào thăm quan huyện, vừa vào dinh đã khen rối rít:

- Quan lớn quả là người nhân đức, thú dữ vùng này cũng phải lánh đi nơi khác. Hôm qua, chính mắt tôi đã thấy từng bầy cọp kéo nhau đi sang địa hạt huyện bên cạnh.

Quan nghe vậy rất chối tai, nhưng vẫn ngượng cười. Một lát, dân đến báo: đêm qua cọp bắt mất hai mạng người, xin quan đưa lính đến trừ đi. Quan huyện quay lại hỏi khách:

- Sao ngài bảo cọp đã bỏ đi hết rồi?

Người kia bí quá, đáp liều:

- Dạ... chắc quan lớn huyện bên cạnh cũng nhân đức chẳng kém quan lớn đây nên lũ cọp chẳng có chỗ trú chân đành phải quay lại.

CHẾT MỘT NGÀN NĂM

Một anh nọ tính rất hay nịnh kẻ quyền quý. Một hôm đến nhà ông quan nọ, nói nịnh:

- Hôm qua, con nằm chiêm bao thấy ngài sống một ngàn năm, mừng quá, xin được báo tin để ngài rõ.

Ông quan nghe xong, có vẻ buồn rầu chứ không mừng rỡ như anh ta nghĩ. Quan bảo:

- Trong sách nói chiêm bao thấy sống tức là chết, thấy chết tức là sống, vì con người ta thuộc dương, ngủ thuộc âm, mà âm dương trái ngược nhau. Anh chiêm bao như thế thì tôi khó lòng mà toàn vẹn được.

Anh kia nghe thế sợ quá vội nói chữa:

- Bẩm, con nhầm đấy ạ! Thật ra con thấy ngài chết một ngàn năm cơ ạ!

CHẾT CŨNG KHÔNG CHỪA

Một người nọ đi khuyên giáo, nói là những đồ tởm tượng, đúc chuông, làm đình, làm chùa nhưng kì thực là được đồng nào bỏ vào túi hết.

Khi người ấy chết xuống âm phủ, Diêm Vương bắt vào ngục tối, anh ta vừa bị đẩy vào ngục đã kêu lên, bảo với những người trong ngục:

- Các người ở trong tối thế này mà cũng chịu được à? Mỗi người hãy tiến cúng cho ít nhiều để tôi thuê mở một cái cửa thật to thông lên trời cho sáng sửa chứ!

ĐỪNG NÓI NỮA MÀ TAO THÈM

Trên dương thế có một con lợn bị đem ra giết thịt. Hồn nó về kêu với Diêm Vương. Diêm Vương hỏi:

- Nhà ngươi hãy kể rõ đầu đuôi nỗi oan ức của mình ra xem nào?

Hồn lợn nói:

- Người ta bắt con đem làm thịt.

Diêm Vương bảo:

- Được! Được! Hãy nói rõ ràng, người ta làm thịt như thế nào?

- Dạ, trước tiên họ bắt con trói chặt lại, đè ngựa con trên phản rồi chọc tiết ạ!

- Rồi sao nữa?
- Rồi họ dội nước sôi lên mình con, lấy dao sắc cạo lông ạ!
- Rồi sao nữa.
- Cạo sạch rồi, họ mổ bụng con ra. Họ lọc thịt, xương con ra bỏ vào rổ. Rồi thì họ đổ mỡ vào chảo. Cho mắm muối, hành tỏi phi lên thật thơm...
- Thôi! Thôi! Đừng nói nữa mà tao thèm!

THẦY BÓI LẠC ĐƯỜNG

Một ông thầy bói đi lạc đường hỏi thăm khách qua đường.

Người ấy bảo:

- Thầy làm nghề bói thì phải biết đường chứ! Thế lúc đi sao thầy không bói?

Ông thầy bói trả lời:

- Có, tôi đã bói rồi đấy chứ! Ngài dạy trong quẻ là: cứ hỏi người qua đường khắc biết.

THẦY BÓI XEM VOI

Gặp lúc rỗi, ế hàng, năm ông thầy bói ngồi tán gẫu với nhau. Thầy nào cũng phàn nàn là chả biết con voi nó hình thù ra sao. Một lát, chợt nghe thấy nói có người dẫn voi đi qua. Năm ông bèn xin với quản tượng cho dừng lại để cùng xem. Mỗi thầy được sờ một tí để voi còn phải đi.

Voi đi rồi, năm người ngồi lại bàn tán với nhau.

Thầy sờ vòi bảo:

- Tưởng con voi thế nào, hoá ra nó dài như con đũa!

Thầy sờ ngà bảo:

- Không phải, nó cứng như cái đòn càn!

Thầy sờ tai bảo:

- Cũng không phải, nó to bè như cái quạt ấy!

Thầy sờ chân bảo:

- Đâu có phải thế! Nó sùng sững như cái cột đình!

Thầy sờ đuôi lên tiếng:

- Các thầy nói đều không đúng cả. Thật ra nó tua tủa như cái chổi cùn!

Năm thầy chẳng ai chịu ai, cãi nhau om tỏi.

CHỈ TẠI ANH THẦY ĐỊA LÝ

Một thầy phù thủy, một thầy bói và một thầy địa lý ế hàng rủ nhau đi phương khác kiếm ăn.

Đã xế chiều mà chẳng thấy có hột nào vào bụng, lại chưa tìm được chỗ nghỉ chân, thầy địa lý nhớ ra gần đây có nhà người quen, mới bảo với hai thầy kia:

- Trước, tôi có để cho một nhà trong làng này một ngôi đấy. Nay nhà có cũng khá. Tí nữa chúng ta đến đấy xin nghỉ chân qua đêm, thế nào cũng được bữa chén no say. Nhưng tôi dặn trước các ông là nếu người ta mời ăn thì phải làm khách, kéo nếu nó biết mình đói nó khinh cho.

Đến nhà quen của thầy địa lý, ba thầy được chủ nhà tiếp đó niềm nở, lại sai người làm cơm thiết đãi. Chủ nhà mời mãi mà ba thầy cứ giả bộ từ chối, thầy địa lý nói:

- Thôi xin ông khát cho lần khác. Ba chúng tôi cũng vừa ăn uống no ngoài hàng rồi, giờ chỉ phiền ông cho ngủ nhờ một tối sáng mai xin phép đi sớm.

Nghĩ rằng ba người thật tình, chủ nhà mới bảo người nhà thôi không phải làm cơm nữa mà dọn giường trải chiếu để ba thầy nằm nghỉ.

Ba thầy tiu nghỉu, chả nhẽ bây giờ lại nói là suốt từ sáng đến giờ chưa có hột nào vào bụng hay sao, đành để bụng đói mà đi ngủ. Nằm mãi mà vẫn không ngủ được vì đói. Thầy phù thủy càu nhàu:

- Chỉ tại cái thói khách khí của thầy địa lý cả. Việc gì mà phải như thế để đến nỗi lép hết bụng mà không ngủ được. Ngày mai, lấy sức đâu để mà đi nữa?

Thầy địa lý cũng đã hối, sợ hai thầy kia nói ra nói vào chủ nhà nghe thấy, mới bảo khê:

- Thôi, các ông cứ nằm im. Lát nữa cả nhà nó ngủ say. Tôi lần xuống bếp lục xem có gì ăn được sẽ mang lên cùng nhau ăn cho đỡ đói.

Thầy bói vốn đa nghi và có tật háu ăn, nghe thầy địa lý nói vậy, bụng bảo dạ: “Nếu hán ta tìm thấy cái ăn thì chúng nó chén trước, làm gì còn đến phần mình”.

Nghĩ vậy rồi vội lên dây mò vào bếp. Chẳng may sờ soạn trong đêm tối thế nào dẫm ngay vào cái cuốc chủ dụng ở góc nhà, cái cuốc bật xuống làm cho cái cán cuốc đập đánh “bộp” một cái vào giữa trán. Thầy bói tưởng chủ nhà rình đánh, vội kêu ầm lên:

- Ôi trời ơi! Tôi xin lay ông, ông tha cho, sự này chỉ tại anh thầy địa lý cả!

THẦY PHÙ THUỶ SỢ MA

Một ông thầy phù thủy nọ rất sợ ma. Vợ biết thế nhưng vẫn hỏi:

- Nhà có sợ ma không?

Thầy vênh mặt lên đáp:

- Hỏi thế mà cũng hỏi! Tôi đã có phép tróc quỷ trừ tà thì hỏi còn sợ ma nỗi gì nữa?

Một buổi tối, thầy đi cúng về, chị vợ nấp ở bụi cây cạnh đường, cầm bát than hồng hoa lên dọa. Thầy vội bắt quyết, niệm thần chú, nhưng khối lửa càng quay tròn hơn và tiến lại gần. Hoảng quá thầy vất chân lên cổ chạy, rơi cả đẩy ra. Chị vợ nhặt lấy đẩy, dọn lên cho chồng ăn. Thầy nhìn vào mâm lẩm bẩm:

- Quái lạ... thủ giống thủ xôi giống xôi...

Chị vợ cười, nói:

- Thủ chẳng giống thủ, xôi chẳng giống xôi, thì giống cái gì? Hay là giống con mà tối hôm qua hả nhà?

CHỒN NÀO, CHỒN NẤY TÔI LẤY MỘT CON

Nhà nọ nuôi gà, bị chồn cáo bắt nhiều, gà bấy đánh bả mà vẫn không được. Một thầy phù thủy biết nhà hay tin nhảm, bèn đến gạ:

- Cáo, chồn bắt mất nhiều gà lắm hử? Muốn trị, tôi trị cho.

Chủ nhà nghe nói vậy, vội bằng lòng ngay.

Thầy phủ thủy dặn:

- Ngày mai, biện một thúng bột gạo nếp, một rá đậu xanh, tôi sẽ đến làm một mâm bánh cúng thần chồn.

Hôm sau, y lời thầy đến, lấy bột nặn đủ loại chồn, chồn lớn chồn bé, chồn mẹ chồn con, rồi nặn một con thật to gọi là thần chồn đặt vào giữa mâm.

Thầy bảo chủ nhà bưng mâm bánh đặt lên bàn thờ. Thầy lại bảo chủ nhà lạy, còn mình thì tay cầm thẻ nhang, miệng niệm thần chú:

Chồn đen, chồn cáo

Láo nháo ăn gà

Tao chẳng có tha

Tra hết vào đây...

Miệng đọc, tay bắt từng con tra vào đây. Vợ chủ nhà trông thấy tiếc của, miệng cũng khấn:

Chồn nào, chồn nấy

Tôi lấy một con.

Rồi tay cầm luôn lấy con chồn to giữa mâm, đi vào nhà.

NGÀY TỐT

Một anh chàng nợ làm việc gì, dù lớn dù bé đều phải xem ngày. Một hôm, chẳng may mái nhà anh ta sập xuống, hàng xóm vội vàng đến cứu. Anh ta đang bị mái nhà úp lên đầu, cố ngoi đầu ra nói to:

- Khoan đã! Bà con hãy khoan tay, xem hộ tôi hôm nay có phải ngày tốt không đã. Nếu phải ngày xấu thì hãy để hôm khác vậy!

TÀI BỊA

ở huyện nợ có một anh chàng rất sành về món: Kể chuyện bịa. Những chuyện mà anh ta kể bịa thần tình đến nỗi nhiều người đã biết là bịa mà vẫn nửa tin nửa ngờ.

Một hôm, quan sở tại nghe tiếng đồn, sai mang trát đòi anh chàng nợ tới công đường. Anh ta đến, quan lớn chỉ vào một cái roi song và ba mươi quan tiền trên bàn, nói:

- Ta nghe thiên hạ đồn anh có tài nói bịa, rất nhiều người đã bị anh lừa rồi. Nay anh lại bịa ra một chuyện, nếu lừa được ta thì ta thưởng cho ba mươi quan tiền. Chi bằng ngược lại, không lừa nổi thì ta cho anh ba mươi roi kia!

Anh ta ra vẻ sợ hãi nói:

- Lạy quan lớn đền giời soi xét. Con bị mắc tiếng oan xưa nay con có dám bịa chuyện lừa ai đâu ạ! Số là ông tăng tổ nhà con ngày xưa đi sứ bên Tàu, khi về có đem theo một bộ sách quý nói toàn chuyện lạ, con xem rồi kể lại cho mọi người nghe, mọi người không tin cho con là nói bịa.

Nghe thấy sách quý, quan động tính tò mò mới hỏi:

- Thật thế hả? Vậy anh có thể cho ta mượn xem có được không?

- Trăm lạy quan, xin ngài đại xá cho, con làm gì có sách đấy. Con bịa ra đấy ạ!

THI NÓI KHOÁC

Bốn vị quan nợ đánh chén xong cao hứng mới mở cuộc thi mới khoác. Quan thứ nhất nói:

- Tôi nhớ một lần đi công cán đến một vùng nợ có trông thấy một con trâu thật to không tưởng được. Nó chỉ liếm một cái là hết một sào mạ!

Quan thứ hai vuốt râu, ung dung nói:

- Thế đã có gì là lạ! Tôi đã từng trông thấy cái dây thừng to gấp mười cái cột nhà này ấy chứ!

Quan thứ nhất biết là ông kia nói lỡm mình, ý là dùng sợi dây thừng ấy sỏ mũi trâu của mình, đánh chịu thua và giục quan bên cạnh lên tiếng. Quan thứ ba nói:

- Tôi đã từng trông thấy một chiếc cầu dài lắm, đứng bên này không thể nhìn thấy đầu cầu bên kia. Chỉ biết rằng hai bố con nhà nọ, người ở bên này người ở bên kia. Khi được tin người bố chết, anh con nghe tin vội vàng sang chịu tang, qua cầu sang đến nơi thì đã đoạn tang ba năm rồi!

Đến lượt quan thứ tư lên tiếng:

- Quả là cây cầu dài thật. Nhưng chưa phải là đã quá ghê gớm. Tôi đây đã từng ngồi nghỉ dưới một gốc cây đại thụ cao chọc trời. Không biết cây cao đến đâu nhưng một quả trứng trên tổ chim không may rơi ra, rơi đến nửa chừng thì đã nở thành chim đủ lông đủ cánh bay đi kiếm mồi rồi!

Quan thứ ba hiểu ý là cái cây ấy dùng để làm cái cầu của mình, đành chịu thua. Bốn vị nhìn nhau thích chí vỗ đùi cười ha hả. Bỗng có tiếng quát ta làm các vị giật bắn người lên.

- Đồ nói khoác! Lính đâu, trối cổ chúng lại!

Các quan run cầm cập, ngơ ngác nhìn trước nhìn sau xem là ai, té ra là tên lính hầu. Bây giờ các ngài mới hoàn hồn, một quan lên giọng quát:

- Thằng kia, mày quát trối ai thế hả?

- Bẩm quan, con thấy các ngài thì nói khoác nên con cũng góp phần cho vui ạ!

CON RẮN VUÔNG

Một anh chàng nọ, tính hay khoác lác phóng đại. Một hôm, đi rừng về, anh ta nói với vợ:

- Hôm nay, lúc tôi đang đi hái củi bất chợt nhìn thấy một con rắn to ời là to! Bề ngang của nó phải đến hai mươi thước, còn bề dài phải đến một trăm hai mươi thước có dư!

Chị vợ bĩu môi nói:

- Làm gì có rắn lại dài đến thế bao giờ?

- Không tin à! Nó dài lắm, chả một trăm hai mươi thước thì cũng một trăm thước.

Chị vợ lại nói:

- Từ xưa đến nay cũng chẳng làm gì có con rắn nào dài được cả trăm thước.

- Tôi nói thật đấy mà! Không được trăm thước thì cũng phải đến tám mươi thước.

Chị vợ vợ vẫn lắc đầu không tin. Anh chồng muốn vợ tin, cứ phải rút dần xuống. Cuối cùng anh ta gần cổ lên bảo:

- Thôi, tôi đành nói thật vậy! Quả là tôi đã nhìn thấy con rắn ấy dài hai mươi thước, hơn kém chả đáng là bao.

Bấy giờ chị vợ mới bò lăn ra mà cười:

- Bề ngang hai mươi thước, bề dài cũng hai mươi thước, chả hoá ra là con rắn vuông còn gì!

CHƯA GHÊ BẰNG TỚ

Hai anh chàng nọ ngồi nói chuyện với nhau. Một anh nói:

- Đời tớ đã gặp không biết bao nhiêu là chuyện nguy hiểm. Chết đi sống lại mấy mươi bận. Có lần tớ vào rừng lấy củi, đang đi bỗng gặp một con hổ dữ. Tớ tay không quần nhau với nó nửa ngày giờ. Cuối cùng tớ bị nó xé xác ra từng mảnh. Thế có ghê không?

Anh kia bảo:

- Chưa ghê bằng tớ! Một bận, tớ gặp một con trăn cực to. Nó đớp hai chân tớ gần hết. Tớ giang thẳng hai cánh tay ra ngáng miệng nó lại. Mãi đến phút cuối cùng, vừa đau vừa mỏi, tớ đành buông xuôi cho nó nuốt vào bụng, bấy giờ tớ mới kêu dân làng ra cứu!

KHOE TÀI

Một anh chàng nọ luôn khoe khoang tài bắn giỏi, bách phát bách trúng của mình. Hôm nào xách súng đi săn mà không bắn được con gì thì ghé vào chợ mua vài con chim xách về, nói là bắn được. Năm ấy, làng bị một con hổ dữ hoành hành, làng cử anh ta đi săn cho được, nếu không thì làng nguy to mất.

Anh ta không biết làm thế nào, cực chẳng đã đành vác súng vào rừng muốn ra sao thì ra.

Vào rừng, anh ta tìm một cái hang đá vừa người chui lọt trốn tít vào tận trong. Hai hôm sau, có tin đưa về nói con hổ đã bị bắn chết rồi. Nhưng mãi vẫn chưa thấy anh ta về. Cả làng đổ xô vào rừng tìm. Nghe thấy tiếng gọi anh ta mới chui ra. Mọi người vui mừng nói cho anh biết con hổ đã bị làng bên bắn chết. Anh ta vẻ không vừa lòng, nói:

- Hai hôm nay tôi ở đây để đợi nó, không ngờ đã bị người ta bắn chết, thật là uổng công tôi quá.

LỢN CƯỚI ÁO MỚI

Một anh chàng nọ tính hay khoe của. Một hôm, may được cái áo mới, mặc vào rồi ra đứng hóng ở cổng, đợi ai đi qua khen vài câu. Đợi mãi từ sáng đến chiều mà chẳng có ai hỏi qua. Anh ta đang buồn, chợt có người hớt hải chạy tới hỏi to:

- Anh đứng đây từ nãy tới giờ có thấy con lợn cưới của tôi chạy qua không?
- Từ lúc tôi mặc cái áo mới này đứng đây, chẳng thấy con lợn nào chạy qua cả.

HIỂU BIẾT

Hai ông nọ đi xem tuồng Tam Quốc, đến màn “Thất Cầm Mạnh Hoạch”. Một ông bảo với ông kia:

- Không ngờ cháu chắt thầy Mạnh mà cứng đầu cứng cổ làm vậy!

Ông kia nghe, tiếp:

- Cho dù là cháu chắt thầy Mạnh cứng cổ đến đâu cũng không địch được Khổng Minh là cháu chắt Đức Khổng Tử!

CHÂN MỚI DÀI RA

Một ông khách trách ông thợ may:

- Ông chủ! Ông may thế nào mà quần tôi cộc hơn lên thế này?

Người thợ may ngấm nghĩa một lát rồi thản nhiên trả lời:

- Thưa ông, không phải lỗi của chúng tôi đâu. Trước khi may cho ông, chúng tôi đã đo rất cẩn thận. Chân ông mới dài ra đấy ạ!

SÁU CHÂN NHANH HƠN

Một anh lính được lệnh quan phải mang trát gấp, quan bảo anh ta lấy ngựa mà đi. Anh lính vâng lệnh, dắt ngựa ra đường nhưng lại không cưỡi mà xắn quần lên tận bẹn rồi chạy theo sau ngựa. Người đi đường thấy thế làm lạ, hỏi:

- Này anh lính, sao có ngựa mà không cưỡi đi cho nhanh?

Anh lính vừa chạy vừa đáp:

- Thật rõ khéo cho nhà anh. Sáu chân chẳng nhanh hơn bốn chân à?

NGỐC

Trong một vụ cướp, nạn nhân chống đối dữ dội với hung thủ đến nỗi cả hai cùng ngất xỉu.

Tên cướp tỉnh dậy trước, moi túi nạn nhân chỉ tìm thấy vài đôla. Lúc nạn nhân tỉnh lại, tên cướp giận dữ nói:

- Đồ con lừa, có ngàn ấy tiền cũng bày đặt chống cự.
- Vì tôi cứ tưởng ông định cướp một ngàn đôla tôi giấu trong tất!

CẨN THẬN

Tàu chạy nhanh quá, làm mũ một người bay mất. Anh ta vội quăng theo luôn cái cặp của mình. Hành khách ngạc nhiên:

- Sao vậy?
- À! Trên mũ tôi không có tên, còn trong cặp có cả tên lẫn địa chỉ. Người nào đó nhặt được hai vật bên cạnh nhau sẽ biết mà gửi trả lại cho tôi cả mũ lẫn cặp!

MẸ RẤT BẬN

Cô giáo nói:

- Lại cha em giúp em làm bài tập phải không?

Học sinh trả lời:

- Thừa cô, em biết làm sao hơn. Mẹ em lúc nào cũng bận rộn!

LẦN ĐẦU TIÊN

Trong một doanh trại lính cứu hoả.

- Anh có hay gì chưa? Ông trung úy đã tắt thở tối qua rồi.
- Thế à! Đây là lần đầu tiên ông ta làm tắt được một cái gì đó.

CHUYỆN CÁI ĐẦU

Trong lúc cãi nhau với vợ, người chồng bực quá kêu lên:

- Không biết hồi tôi ngỏ lời cầu hôn với cô, đầu tôi để ở đâu?
- Anh để trên ngực em chứ để ở đâu. Cô vợ cười hóm hỉnh nói.

NGƯỜI LẠC QUAN

- Bạn biết thế nào là người lạc quan không?
- Đây là người mới trồng hai cây sồi đã chạy đi mua một cái võng.

GIÁ TRỊ BÀ XÃ

A: Cậu đã khi nào hiểu hết cái lợi của việc lấy vợ chưa?

B: Rồi, lần đó có một bữa nhậu lớn, mình xin kiếu bằng cách nói là bà xã đang đợi.

MAY QUÁ

Cô vợ trẻ đi làm về trễ, quần áo xộc xệch, hớn hờ báo với chồng:

- May quá anh ạ, trên đường về nhà em gặp một tên vô lại. Nó dí dao vào cổ em và bảo: hoặc cho nó “yêu” hoặc phải chết!

- Trời ơi! Rồi sao...?
- Thì em vẫn sống trở về với anh đây nè!

CÓ LÝ

Một họa sĩ có lần tâm sự với bạn:

- Lúc đầu tôi định làm ca sĩ, nghĩ lại ca sĩ mất giọng thì coi như tiêu đời, thế là tôi chọn nghề họa sĩ, vì lỡ có mất bút vẽ thì chạy một nhóang là xong.

SẴN SÀNG

Cậu bé bấm chuông nhà láng giềng, ông chủ nhà ra mở cửa.

- Cháu đây à? Vào đây, vào đây! Lần này bên nhà cháu muốn mượn cái gì? Ly hay đĩa nào?
- Thưa, ba cháu bảo cháu sang mượn cái mở nút chai rượu ạ.

- Ô, cái mở nút chai! - Ông lảng giềng reo lên - Được, cháu cứ về bảo ba cháu rằng bác sẽ mang sang ngay bây giờ nhé!

NỖI LO CỦA ÔNG CHỒNG

Vợ chồng anh chàng nọ có một cửa hàng bán thực phẩm. Một hôm, chồng đi chơi về, hỏi:

- Này em, khúc giò thiu đâu rồi?
- Nhà đối diện mua rồi.
- Thế cân xúc xích bị chuột gặm?
- Nhà ấy cũng mua rồi.
- Còn hộp bơ cũ từ năm ngoái đã quá hạn?
- Nhà ấy cũng vét nốt rồi.

Chồng lấy hai tay ôm đầu:

- Chết cha rồi! Anh vừa được nhà ấy mời ăn cơm!

NHÀ MỚI

Bà hỏi cháu:

- Thế nào, ở nhà mới cháu có thích không?

Cháu trả lời hồn nhiên:

- Thích lắm bà ạ. Cháu có phòng riêng, em cháu cũng có phòng riêng. Chỉ có mỗi bố mẹ là khổ thôi ạ.

- Sao vậy? – Bà hỏi
- Bởi vì bố mẹ cháu vẫn phải nằm chung với nhau.

ĐÁNH ĐỔ CÁI THANG

Con chạy ra mách mẹ:

- Mẹ ơi, con mới đánh đổ cái thang trong nhà.

Mẹ hoảng hốt kêu lên:

- Chết chữa, bố mày biết thì sao?
- Không sao, bố biết rồi. Bố đang bị mắc trên quạt trần không xuống được.

AI ĐÂY?

Bố kiểm tra sổ liên lạc của con và thấy tấm ảnh của mình kẹp trong đó. Bố liền hỏi:

- Cái gì thế này?
- Ảnh bố chứ còn ai nữa! – Con trả lời.
- Sao bố lại ở đây?
- Vì cô giáo bảo cô ấy muốn biết “thằng ngu nào” đã làm bài hộ con.

NHÌN BÀI NHAU

Hai cô bé học trò nói chuyện sau buổi học:

- Tớ không làm được bài, để giấy trắng hoàn toàn.
- Cô bạn kêu lên:
- Cậu giết tớ rồi!
 - Sao vậy?
 - Tớ cũng thế. Nhất định thầy giáo sẽ nghĩ chúng mình nhìn bài nhau.

ĐAU Ở ĐÂU?

Một giáo sư địa lý đến khám bệnh. Bác sĩ là nữ hỏi:

- Ông bị đau ở đâu?

Giáo sư trả lời:

- Phía đông nam của thận.

VẪN CÓ THỂ CẠO RÂU

Một người đàn ông đi khám bệnh. Bác sĩ khám xong và dặn:

- Từ nay anh phải cai thuốc lá, cai cả rượu và phải cai cả khoản đàn bà nữa.

Bệnh nhân hoảng hốt:

- Thưa bác sĩ, vậy tôi còn gì là đàn ông nữa?

Bác sĩ bình thản trả lời:

- Tất nhiên, anh vẫn có thể tiếp tục cạo râu.

KÍNH PHÓNG ĐẠI

Một người khách đến quán ăn và gọi món bít-tết.

- Cho tôi mượn cái kính phóng đại.

- Để làm gì? – Anh bởi không hiểu.

- Để lỡ tôi không ăn được nó, tôi còn có thể nhìn thấy thịt.

TẮM NỬA NGƯỜI

Một người đàn ông đến hiệu tắm công cộng và hỏi:

- Thưa chị bán vé, bao nhiêu tiền phải trả cho một lần tắm đấy?

- 10 ngàn

- Thôi được, tôi đưa chị 5 ngàn.

- Sao vậy? Ông định tắm kiểu gì?

- Tôi chỉ tắm từ thắt lưng trở lên.

TRUYỆN NGẮN HAY

Một nhà văn kiêm nhà báo đang làm việc ở tờ báo thì nhận được bản thảo của một tác giả không quen biết. Cuối bản thảo, tác giả viết:

“Tôi cam đoan là truyện ngắn này chưa đăng ở đâu cả”.

Nhà văn đọc bản thảo xong rồi ghi tiếp vào sau dòng trên:

“Tôi cũng cam đoan rằng, nó sẽ không bao giờ được đăng ở đâu cả”.

KHÔNG NGỦ ĐƯỢC

Có một người thợ may đến vật nài nhà văn Sácơ Bôđơle người Pháp (1821 – 1867) trả tiền công may trang phục. Bôđơle cười và trả lời rằng, ông không có gì để trả nợ cả. Người thợ may tức giận nói:

- Ít nhất ngài cũng phải cho biết cụ thể khi nào ngài có thể trả nợ được để tôi có thể ngủ ngon giấc?

Nhà thơ buồn rầu nhìn chủ nợ rồi nói:

- Nếu tôi nói ra thì ông sẽ chẳng bao giờ ngủ được mất.

TRÒ CHUYỆN

Ông nói với cháu:

- Nay cháu, ông nghe nói cô giáo đã phải mời bố cháu đến lớp để phàn nàn hành vi của cháu, đúng không?

- Đúng ạ, nhưng sau đó cô giáo lại mời mẹ cháu đến để phàn nàn về hành vi của bố cháu.

GIỮ MỒM GIỮ MIỆNG

Hai người bạn trò chuyện với nhau:

- Cậu có biết giữ mồm giữ miệng không?

- Yên trí, có gì thì cứ nói đi, tớ sẽ coi như không nghe thấy.

- Cậu cho tớ vay 50 đôla

- Được rồi. Tớ không nghe thấy gì cả.

MÁT-SA

Phóng viên:

- Thưa madam Brigit Bácđô, dạo này trông chị hình như hơi béo ra.

- Đúng vậy, B.B trả lời – Tôi rất không hài lòng về người xoa bóp của tôi.

- Vì sao?

- Đạo này anh ta chỉ chú ý tới bóng đá nên xao nhãng công việc.

Ngay lập tức, phóng viên loan tin này trên báo. Và hôm sau, B.B nhận được hàng trăm lá thư của các ông từ khắp nước Pháp gửi tới đề nghị cô tiếp nhận họ.

TRÁI TIM

Giờ họa, cô giáo dạy các em học sinh lớp hai vẽ trái tim. Cô vẽ mẫu trên bảng xong rồi quay xuống:

- Các em vẽ đi.

Cả lớp bắt đầu vẽ. Nhưng một bé không vẽ. Cô giáo hỏi:

- Sao em không vẽ?

- Thừa cô - Cô bé trả lời - Cô vẽ còn thiếu.

- Thiếu cái gì?

- Áo quần.

- Sao vậy?

- Ở nhà lúc ngủ dậy, em nghe ba em nói với má: “Trái tim của anh ơi, anh mặc áo quần cho em nhé!”

KHÔNG ĐỂ ĐƯỢC TRỨNG

Một lần, có một nhà viết kịch trẻ khe khẽ nói với một nhà phê bình nổi tiếng:

- Ông phê bình kịch của tôi. Nhưng chính ông không viết nổi một màn kịch.

Nhà phê bình mỉm cười bình thản đáp:

- Tôi không để được trứng, nhưng tôi biết trứng đó tốt hay xấu.

TẠI ĐI GIÀY

Giám đốc đi vào phòng và nói một cách gắt gỏng với nhân viên:

- Chỉ trong một tuần tôi bắt gặp ba lần anh ngồi chơi không. Anh hãy giải thích nguyên nhân tại sao?

- Nguyên nhân rất đơn giản, thưa ông! – Người nhân viên bức tức trả lời - Đôi giày của ông có đế... mềm!

QUAY LẠI

- Nghe nói bạn định trở lại với chồng cũ, phải không?

- Đúng thế! Từ ngày bỏ nhau, hấn khoan khoái ra mặt. Mình không thể chịu nổi khi nhìn hấn ta sống một cách thoải mái như thế được!

HÃY TÌM Ở TAI TÔI

Trên khán đài, những người hâm mộ cổ vũ hò hét không ngừng. Lúc kết thúc trận đá bóng, một người nói giọng khàn với người bên cạnh:

- Hình như tôi mất giọng...!

- Anh hãy tìm lại giọng nói ở trong tai tôi đây!

CÓ CÒN HƠN KHÔNG

Một người đi chơi khuya. Bỗng nhiên từ trong bóng tối có một giọng nói: “Đưa bóp tiền đây”.

- “Tôi không có bóp!”

- Có tiền để trong túi áo không?”.

- “Đáng tiếc, trong túi không có tiền!”.

- Quỷ tha ma bắt mày, đưa đồng hồ đây!”.

- Hãy ra xem, tôi làm gì có đồng hồ. Tôi là nhà văn nghèo mà!”.

Tên cướp nói: “À! Vậy hãy kể cho tao nghe một câu chuyện lý thú đi!”.

THẦY ĐỒ ĐỖ ĐỂ

Một anh thầy đồ dốt, chỉ được cái lấu cá vặt, đi tìm nơi dạy học trò nhưng chả ai mượn. Hôm ấy, anh ăn bánh cho đỡ đói. Đang ăn, thấy một người vào quán với vẻ lo lắng. Hỏi ra mới biết anh chàng này đi tìm một bà mụ để đỡ đẻ nhưng phải hôm bà đỡ đi vắng. Thầy đồ đang lúc bí không có tiền, bèn nói:

- Tưởng việc gì, ông cứ yên tâm. Gì chứ đỡ đẻ thì tôi là thánh của khoa này.

Người nọ nghe thấy thế mừng quá vội vàng tỏ ý rước thầy về. Thầy giả vờ dùng dằng thì người kia xĩa tiền ra trả tiền quà bánh cho thầy và giục đi giúp ngay cho vì vợ ở nhà trở dạ đã lâu mà chưa sinh được. Thầy đứng dậy xách gói đi theo, trước khi đi còn bắt chủ nhà mua thêm mấy cái kẹo.

Đến nơi, thầy giả vờ hỏi han mấy câu qua loa rồi bảo người nhà lấy cho một sợi chỉ. Cả nhà không hiểu gì cả nhưng cũng lấy cho thầy một đoạn chỉ. Thầy đồ liền móc mấy cái kẹo ra buộc vào đầu sợi chỉ. Rồi bắt người đàn bà nằm ngửa ra, thầy cầm lấy đầu sợi chỉ có buộc mấy cái kẹo, kéo lên kéo xuống như nhử ếch. Thỉnh thoảng thầy lại nói: “Cu con ơi! Cu con ơi, mau mau ra mà ăn kẹo”.

Người đàn bà thấy kiểu đỡ đẻ lạ đời, lại buồn buồn vì cái kẹo cọ đi cọ lại trên bụng nên bật cười. Không ngờ cười mạnh quá làm vãi cả đứm con ra.

Cả nhà đều khen ngợi không tiếc lời tài đỡ đẻ của thầy. Mà tài hơn cả là thầy biết được trước khi đưa trẻ ra đời là con trai.

CHỮ LẺ

Một ông thầy đồ đã dốt lại hay xoắn chữ. Bất kể ngồi nói chuyện với ai cũng tìm cách nói cho được vài chữ nho ra vẻ ta đây nhiều chữ. Nhiều lần bị vợ nghe thấy ông nói toàn những chữ quen, mới bảo chồng:

- Ông ạ! Ông có một chút chữ để dành mà làm ăn chứ gặp ai ông cũng vung vài lưng vốn ra thì hết sạch còn gì?

Thầy đồ ta gất:

- Bà thì biết gì cái gì mà cũng nói. Chữ thánh hiền chứ có phải tiền của gì đâu mà cứ tiêu là hết! Mới lại có nói hàng ngày là mấy chữ lẽ chứ lưng vốn tôi còn cất trong bụng đây này! Tôi có tiêu là tiêu mấy chữ lẽ đấy thôi.

CÂY BẮT BỄ ĐÔNG

Một thầy đồ dạy cho trẻ học. Đến câu: “Phàm huấn môn” (phàm việc dạy học) trong sách Tam Tự Kinh, thầy không rõ nghĩa, không giảng thì không đành, liều mà nói:

- Câu này nói là: ông Phàm, ông Huấn, ông Môn.

Trẻ cứ theo lời thầy mà hét tướng lên.

Đến bài khác có chữ “bồ” là cái chén, thầy cũng bí, thấy có bộ “mộc” đứng cạnh chữ “bất” đoán là một loài cây bèn giảng:

- Chữ “bất” là cây bất.

Một học trò nghe thấy cây lạ bèn hỏi:

- Thưa thầy cây bất như thế nào ạ?

Thầy trả lời bừa:

- Cây bất ở ngoài biển đông, chúng mày không biết hỏi lời thôi làm gì!

Ở cạnh trường có người đàn bà biết chữ, thấy thầy dạy láo mới hát ru con rằng:

Ai trồng cây bất biển đông.

Hay là ông Huấn, ông Môn, ông Phàm.

KHÔNG VIỆC GÌ ĐÂU

Một anh học trò nọ ngồi học bài suốt đêm. Con bò nằm nghe than thở với con gà:

- Anh ta bắt đầu đi thi thì mày chết, nếu mà thi đỗ thì tao cũng chết. [u](#)

Con gà trả lời:

- Không việc gì đâu! Tôi biết là cậu chủ học như anh, chữ viết như tôi thì nhất định không dám vác lều chõng [u](#) đi thi đâu?

KHÓ HƠN RẶN ĐỂ

Có anh học trò dốt, thầy ra cho một bài văn. Anh ta cặm cụi suốt mấy ngày mấy đêm mà vẫn không viết xong, cứ hết đứng lại ngồi, thở ngắn than dài. Chị vợ lấy làm thương hại, mới hỏi:

- Thầy nó làm văn có khó như tôi rặn để không?

Anh chồng nhăn nhó đáp:

- Khó hơn bu mày rặn đẻ gấp nhiều lần ấy chứ! Rặn đẻ có đứa con trong bụng, mãi rồi cũng phải ra. Chứ làm văn thì trong bụng có chữ đâu mà rặn.

THƠ BỐN ANH HỌC TRÒ

Thầy đồ dạy các học trò:

- Muốn bài thơ hay thì phải làm thật tự nhiên, tả đúng cảnh thực.

Một hôm, bốn anh học trò đi văn cảnh đền, cao hứng muốn làm thơ. Một anh thấy tượng quan Công, nhớ lời thầy dặn mới ứng khẩu:

- Hán Vương ăn ít mặt đỏ gay.

Anh thứ hai nhìn thấy tượng Quan Bình đứng bên cạnh đọc:

- Thái tử bên cạnh đứng khoanh tay.

Anh thứ ba nhìn xuống thấy tượng Châu Xương tiếp luôn:

- Thằng mọi râu ria tay cầm mác.

Anh thứ tư nhìn quanh thấy con hạc cưỡi trên lưng con rùa mới chấp tay sau đít, kể rằng:

- Con cua nằm dưới chú cò gầy.

Chiều về, đọc bài thơ cho thầy nghe. Thầy khen tấm tắc.

- Khá lắm! Các anh biết nghe lời tôi dạy. Gắng lên, sang năm thi ắt đỗ.

NÓI CHỮ

Một anh chàng nọ nghe thấy lúc uống rượu người ta hay nói đến hai chữ “tửu” và “sắc”. Anh ta biết “tửu” là rượu còn “sắc” thì chắc là cơm vì đã rượu thì tất phải nói đến cơm. Người ta thường bảo cơm rượu mà! Một hôm, đến nhà bạn ăn cơm. Rượu đã uống ngà ngà say, anh ta mới bảo bạn:

- Thôi, tôi uống đã khá khá rồi, bây giờ ông cho đến “sắc” thôi!

Tưởng là anh ta đòi cô hầu, anh chủ nhà mới bảo:

- Cứ từ từ uống rượu đã. Muốn “sắc” thì sẽ có “sắc” thôi.

Anh ta được thể, khề khà nói:

- Ờ! Cái tính tôi nói là như thế. Đã có “tửu” vào thì phải dùng “sắc” chứ nếu không cồn cào trong bụng, không thể chịu được.

Rồi anh ta lại giục:

- Ông cho “sắc” ra ngay đi, tôi cồn cào lắm rồi. Ông còn chờ gì nữa?

Anh chủ còn chưa kịp trả lời thì chị chủ bưng liền cơm lên, anh ta vội vỗ đùi “đét” một cái, rồi giơ tay ra nói:

- Đây rồi, có thể chứ lý. Đợi mãi mới thấy “sắc”.

Chị chủ ngượng chín mặt còn anh chủ cho là anh ta có ý ghẹo vợ mình, liền nổi khùng lên, vớ lấy gậy phang cho mấy cái, vừa đánh vừa chửi:

- A! Thằng này láo: Dám ghẹo vợ ông hả?

NHÀ THÔNG THÁI

Hai ông nọ ngồi uống nước nói chuyện thiên văn. Ông thì bảo là trời cách xa mấy chục vạn dặm, ông thì cho là chỉ xa đến chục vạn là cùng. Chả biết ai đúng ai sai, bất chợt một ông khác đi qua nghe thấy hai ông kia nói thế bèn đứng lại bảo:

- Thật là hai ông không hiểu gì cả. Làm gì có chuyện trời xa đến như vậy. Từ đây lên đấy áng chừng độ ba bốn dặm mà thôi.

Hai ông kia bèn hỏi lại:

- Thật là như thế à?

Ông này nói:

- Không những thế mà tôi còn biết là đi nhanh thì độ ba ngày, chậm thì bốn ngày là tới nơi thôi.

Hai ông kia lại hỏi:

- Bằng vào đâu mà ông tin chắc như vậy?

Ông này liền bấm ngón tay, rồi ung dung bảo:

- Này nhé tôi tính cho hai ông xem, có phải là cứ 23 tháng Chạp là đưa ông Táo về Trời, đến 30 lại đón ông Táo xuống không nào? Như vậy là cả đi lẫn về chỉ mất có bảy tám hôm không nào?

THẦY ĐỒ VÀ THẦY CÚNG

Một người đàn bà goá, đến tháng bảy mời thầy cúng đến đốt mã cho chồng, nhân tiện bà ta mời cả thầy đồ dạy chữ cho con mình đến nhà ăn cơm.

Anh thầy cúng vì vốn đã dốt, lại thấy thầy đồ ở đấy đâm ra lo lắng, chỉ sợ cúng không đúng, bị bắt bẻ thì xấu hổ chết. Thầy cúng cứ dềnh dàng dờ hết khoa nọ kinh kia, lần nữa mãi tới tối mịt mới bắt đầu cúng, thế là cỗ bàn làm từ trưa bày ra giữa trời thiu hết cả.

Trong sách cúng thường viết là “Tín chủ Mỗ” chữ “Mỗ” viết tháu trông như hình cái tam giác. Thầy cúng đến chỗ ấy đoán mãi không ra chữ gì mới đọc bừa là: “Tín chủ Nguyễn Thị Thọ”.

Thầy đồ biết thầy cúng đọc sai nhưng cũng chẳng nói gì.

Khi đã cúng bái ăn uống xong thì đêm đã khuya, cả hai thầy không về được mà phải ngủ tại gia. Hai mẹ con chủ nhà vào nhà trong, còn hai thầy được bố trí ngủ ở nhà ngoài. Thầy đồ ăn uống nhiều, mà toàn phải đồ thiu nên rất đau bụng mót đi ngoài. Nhưng nhà đàn bà goá cửa đóng then cài rất cẩn thận, lại thêm phần thầy đồ sợ chó dữ, không dám ra ngoài. Quá nửa đêm mót quá không nhịn được, thầy đồ tính nước liều: “Không có lẽ lại ỉa bậy ra nhà người ta. Sáng dậy thì còn mặt mũi nào! Chi bằng cứ tưng vào đít lão thầy cúng rồi muốn ra sao thì sao”.

Nghĩ thế, thầy đồ loay hoay trong đêm tối sờ tìm đít thầy cúng rồi tụt quần ỉa phứa một bãi. Nhưng vì vội quá mà trời lại tối đen nên sờ phải mồm lại tưởng đẳng đít. Cứt dái của thầy đồ vung vãi be bét mặt thầy cúng. Anh thầy cúng vùng ngay dậy, mặt đầy cứt, tức quá chửi ầm lên:

- Tiên sư cha thằng nào ỉa vào mồm ông thế này?

Biết rằng có chối cũng không được vì chỉ mình với nó ở đây, mà im thì cũng không xong. Thôi thì “một liều ba bảy cũng liều”. Nghĩ vậy thầy đồ cũng lên tiếng quát:

- Là ông ỉa đấy.

- Ông làm gì mà mày mà ỉa vào mồm ông?

- Sao lúc cúng mày đọc tên mẹ học trò ông là Nguyễn Thị Thọ, dốt như chó, ông ỉa vào mồm cho chừa cái dốt đi.

THẦY BÓI VỚI THẦY LANG

Một ông thầy lang và một ông thầy bói cũng dọn hàng ở cùng một chợ vốn không ưa gì nhau, luôn tìm cách để chọi khăm nhau.

Một hôm, có một người đàn bà đến hàng ông thầy bói xem quẻ cho chồng ốm đã mấy tháng mà chưa khỏi. Gieo quẻ xong, ông thầy bói phán:

- Chị cứ đến ông thầy lang cuối chợ mà cắt thuốc. Nhưng phải hỏi kỹ xem có đúng ông ấy có thuốc mốc và dao cầu mạng nhện không. Nếu đúng vậy thì cắt thuốc là khỏi ngay.

Người đàn bà cứ y lời ông thầy bói đến hàng ông thầy lang mà hỏi thế. Ông thầy lang vừa cắt thuốc vừa dò hỏi và đã biết được là do ông thầy bói xui hỏi chơi khăm mình.

Gói thuốc đưa cho người đàn bà, ông thầy lang dặn:

- Thuốc này chị đem về sắc thật đặc, nhưng phải bắt bằng được con ruồi ở mép ông thầy bói sắc cùng thì uống rất hiệu nghiệm.

Người đàn bà nghe nói rất phấn khởi bèn đến hàng ông thầy bói ngồi rình để bắt ruồi. Lúc ấy đã quá trưa, thầy bói đã đói bụng liền gọi hàng bánh rán lại mua mấy chiếc ăn. Bánh rán nhiều mật làm cho bầy ruồi đánh hơi kéo đến. Một con sà ngay xuống đậu vào mép ông thầy bói. Người đàn bà chỉ chờ vậy xông tới giơ tay ta vỗ bộp vào mồm ông thầy bói làm cho ông này ngã chổng chơ, bánh trong mồm bắn vãi ra. Tay thì đánh, mồm người đàn bà thì nói:

- Chết cha mày chưa nào?

THAY ĐỔI

Vợ: “Hồi chưa cưới, anh thường xuyên mời em đi chơi, đi ăn và đi xem phim mới. Bây giờ, anh thờ ơ thay đổi quá nhiều đấy!”.

Chồng: “Chỉ có túi tiền của anh thay đổi thôi em ạ. Tháng nào anh cũng giao hết tiền lương cho em rồi!”.

AI KHÔNG HIỂU AI

Ba: “Tại sao con lại có điểm xấu? Con có hiểu câu hỏi của thầy giáo không?”.

Con: “Dạ có ạ! Nhưng thầy giáo lại không hiểu câu trả lời của con!”.

CHUYỆN GÀ

Một cậu bé ở thành phố, lần đầu tiên được nghỉ hè ở nông thôn đã ngạc nhiên hỏi cha mình:

- Ba ơi! Tại sao những chú gà trống lại gáy sớm vậy?
- Bởi vì chúng vội vã nói điều gì đó trước khi các cô gà mái thức giấc. Ba cậu giải thích.

ĐỂ THẤY

Một người đẹp trách một họa sĩ Anh nổi tiếng:

- Tại sao các ông cứ xét đoán phụ nữ chúng tôi qua cặp giò mà không chú ý gì đến trí thông minh của họ?

- À, thì tại các bà cứ phô trương cặp giò ra hơn là để lộ trí thông minh!

NHƯỜNG CHỖ

- Anh ngồi trên tàu, trong toa không còn một chỗ trống. Một bà già và một cô gái đến trước mặt anh, anh nhường chỗ cho ai?

- Còn tùy theo... Nếu bà già và cô gái không quen nhau, tôi nhường cho cô gái. Nếu bà già là mẹ cô gái, tôi nhường cho bà già. Còn nếu bà già là mẹ chồng cô ta. Có lẽ tôi không nhường cho ai hết!

SIÊU NHÂN

Hai đứa trẻ trò chuyện với nhau:

- Làm sao các bác sĩ biết được bạn là siêu nhân?
- À! Khi còn nhỏ tôi đã được nuôi trong lồng kính và có lần nó bị hỏng!
- Lúc đó bạn đã làm gì?
- Tôi sửa nó!

THUẬN CẢ HAI TAY

Vào quán cà phê nhạc không đèn. Nàng hỏi chàng:

- Em ngồi bên phải hay bên trái anh đây?
- Bên nào cũng được, anh thuận cả hai tay.

LIÊN HỒI

Ba vợ nhận xét, than thở với chồng:

- Bạn ông chẳng ý tứ gì hết. Nói chuyện với tôi nó ngáp đến tám lần.

Ông chồng vốn lo xa nói đỡ lời:

- Ô không, có khi không phải là ngáp, có lẽ anh ta lấy đà để nói điều gì đó...!

CÁCH TRẢ LỜI

Một ông giám đốc dặn cô thư ký:

- Nếu cô bạn đi với tôi hôm qua gọi đến xin nhắc lại nói tôi đi đến cửa hàng bán đồ da để trả tiền chiếc áo khoác cho cô ấy.

Nếu chủ hiệu bán đồ da gọi đến, xin cho họ biết tôi đi Ngân hàng lấy tiền.

Nếu Ngân hàng gọi đến, xin trả lời tôi và kế toán đi làm thủ tục phiếu chi.

Nếu bên phòng kế toán gọi đến, cô bảo rằng, tôi đang bận chủ trì một cuộc họp quan trọng.

Nếu bên văn phòng Tổng giám đốc gọi đến, cô trình lại, do vợ tôi có việc gấp tìm tôi, nên tôi không thể đi được.

Nếu vợ tôi điện đến, nói rằng tôi vừa đi, xin Chúa che chờ cho bà ấy.

- À! Nếu thượng đế gọi điện đến, xin nói rằng, tôi sẽ đi ngay!

HOA HỒNG VÀ HOA VI-Ô-LÉT

Cô giáo môn sinh vật đang giảng cho học trò gái hiểu về sự khác nhau giữa hoa hồng kiêu sa và hoa viôlét khiêm nhường.

- Các em hãy tưởng tượng, có một phụ nữ xinh đẹp, kiêu kỳ, ăn mặc diêm dúa, đi trên đường chẳng thèm nhìn ai. Đó là hoa hồng, và sau người phụ nữ kiêu ngạo đó, có một người khiêm tốn, cúi đầu...

Một cô học sinh vội lên tiếng:

- Em biết rồi thưa cô. Đó là chồng của bà ta ạ!

THEO CÁCH

Có một thầy lang nọ rất dốt, cứ có ai chữa bệnh phải đem sách ra tra. Một bận có người bị đau bụng nặng, nửa đêm người nhà tìm đến thầy cắt thuốc cứu cho. Thầy thắp đèn giờ sách ra tra rồi bảo:

- Đem ngay mấy lạng nhân sâm này về sắc nước lên mà uống.

Người nhà mang về sắc lấy nước cho con bệnh uống. Càng uống càng đau, đến sáng thì chết. Người nhà xót, đâm đơn kiện. Quan đòi thầy lên công đường hỏi:

- Thầy bốc thuốc thế nào mà lại để người ta chết như thế?

Thầy không do dự gì, nói ngay:

- Bẩm quan, tôi bốc thuốc có sách hẳn hoi, chứ đâu dám bốc bậy bạ ạ! Sách dạy thế nào tôi làm theo như thế ấy.

Quan đòi thầy đem sách ra. Giở đến trang có bài thuốc nhân sâm, cuối trang có ghi: “Phúc thống phục nhân sâm” tức là: Đau bụng uống nhân sâm nhưng chưa ngắt câu, giở tiếp sang trang bên kia thì thầy có hai chữ “tắc tử” có nghĩa là: Thì chết.

THẦY LANG GIỎI

Diêm Vương sai quỷ sứ lên trần gian tìm thầy thuốc giỏi, chữa bệnh cho con bị ốm. Diêm Vương dặn:

- Tìm nhà thầy thuốc nào ít ma đứng ở cửa nhất thì vào.

Quỷ sứ lên đến nơi tìm mãi mà vẫn chưa được, nhà thầy thuốc nào ít nhất cũng có vài chục con ma đứng ngoài cửa. Đang định quay về thì bỗng thấy nhà thầy lang nọ chỉ độc nhất có một con ma. Lập tức thầy được quỷ sứ đón xuống âm phủ.

Đón được thầy giỏi, Diêm Vương mừng lắm hỏi:

- Thầy làm thuốc đã bao năm mà tài giỏi là thế?

Thầy lang mới bẩm:

- Dạ! Tôi cũng mới làm thôi ạ!

Diêm Vương lại hỏi:

- Thế thầy đã chữa được nhiều người bệnh chưa?
- Dạ! Tôi cũng mới chữa cho một người thôi ạ!

CHẨN BỆNH

Hai thầy lang ngồi đàm đạo với nhau. Một thầy mới hỏi thầy kia:

- Sao lúc thăm bệnh, bất kỳ người bệnh nào bác cũng hỏi ăn những thứ gì, vậy nghĩa là làm sao?

Thầy kia cười mà đáp:

- Có gì đâu! Để tôi biết xem họ ăn uống có sang không để định tiền thuốc nhiều hay ít cho dễ.

CHỌN NGƯỜI GẦY MÀ CHỮA

Có một ông lang nọ chả hiểu thế nào mà chữa bệnh đến nỗi người bệnh lăn ra chết. Gia chủ doạ thừa kiện, thầy lạy lục kêu van mãi, gia chủ mới bắt phải đi khiêng quan tài thì mới tha. Thầy lang phải về nhà bắt vợ và hai thằng con trai lớn đến để bốn người bốn góc khiêng đem đi chôn. Người chết to béo, quan tài nặng bốn người khiêng rất vất vả, mồ hôi mồ kê nhễ nhại.

Thầy vốn yếu vừa khiêng vừa thở hổn hển nói:

- Chúng mày sau này đừng có làm nghề thuốc, khốn nạn lắm!

Bà vợ béo phì cũng nói thêm:

- Làm thầy thuốc chỉ làm khổ vợ con!

Anh con cả khiêng phía sau nói:

- Quan tài này đầu nhẹ chân nặng khiêng khó quá!

Anh con thứ ra về đỉnh đạc tuyên bố:

- Về sau, thầy có chữa bệnh cho ai thì nên chọn người gầy mà chữa, thầy ạ!

DỪNG THUỐC GÌ

Có một thầy lang đêm nằm mơ thấy mình rơi xuống âm phủ. Đang ngơ ngác chưa biết đâu vào đâu thì bất chợt một lũ ma bắt đến, nín lấy áo mà bảo:

- Ngày trước, thầy đã chữa cho chúng ta xuống đây, bây giờ thầy phải chữa để chúng tôi trở lại dương thế.

Thầy hoảng quá, mồ hôi toát ra đầm đìa, giật mình tỉnh dậy vuốt ngực than:

- Bình sinh ta chỉ có thể chữa người ra ma, giờ đây bắt ta phải chữa ma ra người thì làm gì có phương thuốc nào.

CÒN TRÁCH TÔI Ư?

Một nhà nọ tìm thầy lang đến chữa bệnh cho con bị sốt nóng rất dữ. Thầy bắt mạch bốc thuốc cho uống, đứa bé uống thuốc xong, thấy lặn bụng ra chết. Bố mẹ nó đem con đến tận nhà bắt đền. Thầy không chịu, đưa tay ra sờ trán thẳng bé rồi nói:

- Thế này mà còn trách tôi ư? Ông bà bảo chữa cho nó khỏi nóng mà bây giờ đã lạnh toát thế này, còn phải chữa gì nữa?

CÁI CHỐI LÔNG GÀ

Một anh chàng nọ tập tành theo học nghề làm thuốc. Mỗi khi thầy đi đâu là anh ta theo sát để xem cách thầy đoán bệnh và chữa bệnh ra sao.

Một hôm, hai thầy trò đến nhà một bệnh nhân. Vừa mới bắt mạch thầy đã lớn tiếng la rầy con bệnh:

- Sao đã dặn mãi là đừng ăn quýt mà vẫn không nghe. Thật là quá thể đi mất. Thôi, mau đi tìm thầy khác.

Nghe thầy nói thế, cả nhà bệnh nhân hoảng quá thú nhận việc đã cho bệnh nhân ăn vài quả quýt và van nài thầy thương tình mà chữa chạy cho.

Anh học trò thấy vậy trong bụng rất lấy làm phục. Chiều về, nhân lúc thầy vui vẻ, mới hỏi:

- Thừa thầy, từ ngày khăn gói theo hầu thầy con đã học được nhiều điều lắm ạ! Nhưng đến hôm nay con càng thấy thầy thật là tài giỏi, chỉ cần xem mạch mà biết người ta ăn quýt. Con xin được thầy chỉ giáo cho phép đó để sau này con được mở mày mở mặt.

Thầy ôn tồn đáp:

- Phép ấy thì có gì là khó! Khi bước chân vào nhà tao đã đảo mắt nhìn khắp mọi nơi thấy đầy vỏ quýt dưới gầm giường và còn vương cả trên chiếu vẫn con tươi rói. Năm nay quýt hiếm. Ai được ăn ngoài bệnh nhân ra!

Sau đó một thời gian, anh học trò đi chữa bệnh một mình. Một hôm, vừa vào thăm một con bệnh, anh ta quát ầm ĩ lên:

- Sao đã dặn là đừng ăn thịt gà mà chẳng chịu nghe lời thầy. Thật là quá thể. Thôi, hãy liệu mà đi tìm thầy khác đi.

Cả nhà bệnh nhân nghe thấy thầy nói mọi người ngơ ngác hết cả ra, chạy lại thề sống thề chết không dám cho bệnh nhân ăn thịt gà. Anh ta vẫn quả quyết rằng anh ta bắt mạch thấy đúng là người bệnh có ăn thịt gà. Sau cùng cả nhà biết anh ta là thầy thuốc dốt nên bèn tống cổ thầy ra cửa.

Về nhà anh ta rất ấm ức mới tìm đến thầy cũ để hỏi cho ra lẽ vì sao mà mình đoán không hiệu nghiệm.

Thầy mới hỏi:

- Thế con trông thấy cái gì mà đoán người ta ăn thịt gà?

Anh ta trả lời:

- Thưa thầy, vừa mới đến con đảo mắt đã thấy ngay một cái chối lông gà trên giường mới tinh ạ!

LÍ THẦY LANG

Một thầy lang nọ luôn khoe mình là tài giỏi bệnh nào cũng chữa khỏi. Một hôm, có một ông lão tìm đến hỏi:

- Tôi nghe nói thầy chữa bệnh thần lắm. Vậy thầy đã chữa khỏi được mấy đám rồi?

Thầy quả quyết rằng:

- Tôi không thể nhớ hết được, bao nhiêu đám nghe lời tôi là khỏi hết.

Ông lão cau mày hỏi lại:

- Thầy còn nhớ đã chữa bệnh cho đứa cháu nhà tôi chứ? Thầy bảo cho uống thuốc, chưa được ba tháng đã chết rồi.

Thầy lang xua tay nói:

- Rõ là tại cậu ấy chẳng chịu nghe lời thầy thuốc. Tôi đã nói là uống thuốc liên tục một năm, sao mới được có ba tháng đã vội chết. Cứ uống đủ năm, xem có khỏi không nào?

KÉN RỂ HAY CHỮ

Có một lão trọc phú nọ muốn kén một chàng rể hay chữ. Đợi mãi chẳng thấy anh ta tri, anh cử nào đến cả. Một thằng chuyên bịp bợm biết chuyện mới lập kế để làm con rể lão. Hắn ta mua hai hòm sách đã cũ nát thuê người gánh, giả làm học trò đi qua trước mặt lão đang ngồi ở hàng nước. Nhìn thấy hắn ta lão vội gọi vào hàng nước hỏi chuyện. Biết được hắn ta là học trò, lão lân la mời về nhà chơi. Đến đêm, hắn ta đốt đèn giả vờ đọc sách mãi tận khuya mới chịu đi ngủ. Lão trọc phú thấy vậy lấy làm mừng thầm, định bụng là sẽ gả con gái cho nhưng vẫn muốn thử cái tài chữ nghĩa hắn. Một lần nhân có người sang mượn cái mâm đồng về làm cỗ, lão bèn nhờ hắn ta đánh dấu chữ cho kéo lại nhằm lẫn. Hắn lấy vôi vẽ loằng ngoằng như xích chó, lão chả biết thế nào, hỏi hắn:

- Đây là chữ gì?

- Dạ, đây là lối chữ thảo đấy ạ!

Lão nghĩ bụng: “Thằng này thật thông minh viết thảo như thế thì người ta dù có ý gian cũng chẳng biết là chữ gì mà đánh tráo được đồ vật nhà mình”. Rồi mỗi khi ngồi nói chuyện với lão, hắn ta lại xổ ra hàng tràng: “chi hồ giả dã”, nghe rất là học rộng, thông thái. Và thế là lão cho rằng hắn là người hay chữ thật bèn gả con gái cho.

Vào khi làng có đám, nghe thấy hắn là người hay chữ, liền cử hắn đọc văn tế. Hắn ta chẳng cơn có gì mà từ chối, còn lão rất lấy làm hãnh diện vì có con rể hay chữ. Lúc đọc văn tế, hắn quì xuống đọc. Đọc chưa được chữ nào thì đỏ mặt tía tai, đập hương án, trèo lên bàn thờ, vờ lên đồng quát ầm ĩ:

- Cả làng này thiếu gì người có chữ nghĩa mà lại sai một thằng ở rể đến đọc. Nó đã khoe hay chữ thì ta lấy hết chữ của nó cho mà xem!

Nói xong liền lăn đùng ra giữa chiếu, thế là đồng thăng. Về sau, ai chê hắn là dốt thì hắn đổ cho Thành Hoàng đã lấy hết chữ của hắn rồi.

KÉN RỂ SANG

Một lão nhà giàu nọ kén rể. Lão rất muốn chàng rể phải thật là sang. Đợi mãi mà chẳng thấy rể nào sang trọng đến cả. Một hôm, đang cúng ở miếu Thành Hoàng thì lão chợt thấy vị Thành Hoàng đứng dậy như thể vái chào. Lão nhìn ra ngoài cửa thấy một anh đi qua, vừa đi vừa ngáp dài cả mồm. Lão nghĩ bụng: “Chắc là anh này sau sẽ làm quan to nên Thành Hoàng mới có ý sớ sệt như vậy”. Lão liền chạy theo gọi về nhà gả con gái cho.

Lão nhà giàu muốn khoe rể với họ hàng, bèn kể lại câu chuyện kia. Họ hàng không ai tin, lão bèn bảo chàng rể ăn mặc chỉnh tề rồi đi qua miếu cho mọi người xem. Nguyên anh chàng này là tay nghiện thuốc phiện, giờ được ăn hút đầy đủ nên béo tốt không còn rách rưới ngáp gió như xưa nữa.

Anh chàng rẽ đi qua đi lại mấy lượt nhưng vẫn chả thấy Thành Hoàng đứng dậy gì cả mà vẫn chễm chệ trên bề thế. Họ hàng thấy vậy cười ầm cả lên. Lão xấu hổ, giận lắm mới bước vào miếu hỏi:

- Này ông thần, ngày nọ thằng rẽ tôi rách rưới khi nó đi qua cửa miếu thì ông đứng dậy chào. Còn bây giờ nó đang hoàng thế kia mà sao ông cứ ngồi trơ ra đấy vậy?

Ông thần cười đáp:

- Ngày trước, nó túng quần đói ăn đói hút nên thấy nó lai vãng đến đây thì ta phải đứng dậy coi chừng kéo nó cuỗm lư hương, đèn thờ. Giờ nó ăn hút dư dật thì ta còn gì mà phải sợ nó chứ!

NÓI CHO CÓ ĐẦU CÓ ĐUÔI

Một lão nhà giàu nọ có anh đầy tớ tính hay nói thẳng nói ngay. Lão cho rằng anh này tính hấp tấp, nói không suy nghĩ chín chắn, mới gọi lại dặn rằng:

- Mày tính bộp chộp lắm, phải sửa đi. Ở với ai không biết chứ ở với tao thì phải nói cho có đầu có cuối để người ta khỏi cười chê cả tao và mày. Từ bây giờ trở đi muốn nói cái gì cũng phải suy nghĩ, nói cho có ngành có ngọn, nghe chưa?

Anh đầy tớ dạ vâng rồi đi ra. Một hôm, lão nhà giàu mặc bộ đồ tơ mới may chuẩn bị ăn cỗ, đang ngồi hút thuốc thì anh đi đến nói:

- Bẩm ông.

Rồi ra chiều suy nghĩ ta nói tiếp:

- Bẩm ông, con tằm nó ăn lá dâu nhả ra tơ, người ta lấy tơ mang về dệt thành vải. Ông đi chợ, mua vải về may áo. Hôm nay, ông mặc để đi ăn cỗ, ông hút thuốc, tàn thuốc rơi vào vạt áo của ông đang cháy ạ!

Lão vội giật mình nhìn xuống. Ôi thôi, vạt áo đã bị cháy một miếng to bằng hai bàn tay rồi!

TIN Ở MÌNH

Hai người dân Gabrovô cãi nhau và thách đấu. Nhưng không muốn biến thành trò cười cho thiên hạ. Họ đồng ý chọn địa điểm ở vùng xa. Khi tới ga, một người mua vé khứ hồi, còn người kia chỉ mua vé lượt đi.

- Hà, té ra anh ta cũng biết là mình sẽ không thể sống sót trở về nữa.

Anh mua vé khứ hồi đặc chí nói mĩa. Nhưng người thứ hai điềm nhiên trả lời:

- Không, tôi sẽ trở về với tấm vé khứ hồi của anh đấy!

SAO LẠI GẶP NHAU

- Ba ơi! Con sinh ra ở Hà Nội phải không ba?

- Ừ.

- Còn mẹ thì sinh ở Huế.

- À... ừ...

- Và ba, ba nói với con ba sinh ở Sài Gòn, đúng không?

- Ừ, đúng rồi.

Cậu bé suy nghĩ một lúc rồi lẩm bẩm:

- Không biết thế nào mà ba người lại gặp nhau nhỉ?

ĐỂ CẢM ƠN

Một kẻ hành khất kể với người cùng cảnh:

- Nay cậu, hôm trước tớ nhặt được cái ví ở bãi đỗ xe, có 5 triệu đồng nhé.

- Thế cậu làm thế nào?

- Danh thiếp của “ông chủ” vẫn còn trong ví. Không chần chừ, tớ gửi ngay cho hẳn 100.000 đồng để cảm ơn!

HAI GÃ BẦN TIỆN GẶP NHAU

Hai gã bần tiện gặp nhau giữa đường.

Một gã rút ra cái quạt giấy dương dương tự đắc nói:

- Quạt tôi chỉ xoè ra một nửa bởi vậy dùng đã mười năm chắn.

Gã kia thần nhiên đáp:

- Hừ cái quạt dùng có mười năm có mà mặt! Nếu như bác chỉ xoè ra trước mặt tay giữ nguyên không quạt, chỉ lấy đầu lắc lư, có phải dùng được một đời không hỏng.

Gã nói trước chưa chịu thua:

- Được dùng quạt xin chịu bác cao tay hơn, nhưng đi giày, thử xem có độ được với tôi không nhé. Đi đường tôi chuyên môn tuột ra cặp nách, gặp người đi tới mới xỏ vào, người kia đi khuất lại tụt ra ngay...

Gã kia vội cướp lời:

- Con cái nhà tôi mà đi giày như bác thì tôi đập cho một trận. Đi như thế, một đời phải mấy đôi cho xuể? Tôi ấy à! Đi đường cặp giày vào nách. Gặp người đi tới mới xỏ giày vào nhưng đứng im không động đậy, người kia đi rồi, lập tức tụt ra đi đất.

SẼ NGỦ NGAY

Một người đàn ông lớn tuổi giải thích cho bác sĩ của mình lý do ông đến khám bệnh.

- Tôi vừa mới cưới một cô vợ trẻ xinh đẹp hai mươi tuổi, thế mà mỗi tối, tôi cứ vừa đặt lưng xuống là ngủ ngay.

Bác sĩ thảo một đơn thuốc và đưa cho bệnh nhân, ông này sáng mắt lên:

- Bác sĩ có chắc chắn với cái này... tôi...

- Không, về vấn đề của ông tôi không thể làm được gì cả. Nhưng với liều thuốc này, tôi đảm bảo vợ ông cũng sẽ ngủ ngay lập tức.

KHỎI BỆNH

- Thừa bác sĩ, vợ tôi bỗng dưng bị mất tiếng!

- Anh hãy thử đi đâu về khuya chừng hai, ba giờ sáng xem, chắc vợ anh sẽ khỏi bệnh mất tiếng ngay!

LA SAO ĐƯỢC

- Ông cảnh sát ời, cách đây mấy phút có một tên cướp đã giật mất cái đồng hồ của tôi tại ngã tư này.

- Sao ông không la lớn lên, lúc đó tôi đang đi tuần gần đây.

- Làm sao la được, ông không thấy tôi còn sáu chiếc răng vàng trong miệng đây sao!

CHUYỆN CỦA NGƯỜI GÁC THANG MÁY

Một hôm ông chủ của một cửa hàng lớn đề nghị các nhân viên viết báo cáo về công việc của họ trong một ngày làm việc. Anh chàng gác thang máy viết rất đơn giản: “Đi lên 50%; Đi xuống 50%”.

SAO LÂU VẬY

Một người khách Ả Rập giàu có đem lòng yêu cô con gái của một du khách. Ông nói với bố cô gái:

- Ông bằng lòng gả con gái ông cho tôi, tôi sẽ biếu ông số kim cương nặng bằng cô ấy.

- Anh chờ tôi một tuần nhé!

- Sao lâu vậy?

- Để con gái tôi nặng thêm chút nữa!

CÁI ÁO BẰNG DA

Bị một viên đạn bắn chết, một con chồn bạc bay thẳng lên thiên đàng. Thánh Phêrô tiếp đón nó niềm nở và hỏi:

- Cái gì sẽ làm cho con sung sướng?

- Ồ!- Con vật bé nhỏ trả lời- Con muốn có một cái áo làm bằng da phụ nữ!

TRẢ LỜI

Học sinh: “Thưa thầy, hôm nay em quên đem theo bút ạ!”

Thầy: “Nếu một người lính ra trận mà quên đem súng thì em nghĩ về hấn như thế nào?”

Học sinh: “Em nghĩ ông ấy phải là một sĩ quan!”

KHÔNG SAO

Một tay nhà giàu mới nổi nghe thầy giáo phàn nàn về con mình.

“Cậu con của ông tệ lắm! Anh văn, văn, toán đều dốt cả”.

Ông nhà giàu nhún vai: “Không sao, lớn lên thế nào cháu nó cũng mượn thư ký riêng!”

MƠ ƯỚC TƯƠNG LAI

Thầy giáo, em thích làm gì mai sau?”

Học sinh A:

“Em muốn làm một nhà từ thiện.”

Thầy giáo:

“Ý tưởng vĩ đại thật! Tầm nhìn rất cao. Cho thầy biết tại sao em mơ ước thế?”

Học sinh A:

“Vì nhà từ thiện là một người hết sức giàu có, giàu đến nỗi có thể nhắm mắt vùng tiền khắp nơi”.

NHIỀU CÔNG DỤNG

Thầy giáo:

“Bò là một động vật có ích, nó cung cấp cho ta thịt, da, sữa v.v... Còn ai có thể nêu một số công dụng khác của con bò?”

Một bé gái đứng dậy: “Thưa thầy nó còn dùng để chửi người khác ạ”.

PHÂN ĐỊNH

Giáo viên đại học nọ hỏi sinh viên trong giờ văn chương: “Theo em thì làm thế nào để phân biệt tác phẩm văn học cổ điển và tác phẩm văn học hiện đại?”

Sinh viên:

“Thưa giáo sư, trong tác phẩm văn học cổ điển ta chỉ thấy được nụ hôn của nhân vật nam và nhân vật nữ ở từ trang chín mươi chín trở đi. Còn trong tác phẩm văn học hiện đại thì ngay có thể đọc được họ đã có con với nhau ngay những trang đầu tiên”.

BIỆN PHÁP TỐT NHẤT

Giờ hướng nghiệp chăn nuôi, thầy giáo hỏi một em học sinh:

- Dấu hiệu đầu tiên của heo mắc bệnh là gì?
- Thưa thầy là heo bỏ ăn, nằm ý một chỗ.
- Tốt lắm! Vậy ta phải làm gì?
- Dạ, lập tức gọi người của lò mổ đến ạ!

HƠN

Hai em học sinh ngồi tranh luận. Một em bảo:

- Lương mới của bố tớ cao hơn lương mới của bố cậu.
- Chưa chắc.
- Anh tớ học giỏi hơn anh cậu.
- Chưa chắc.
- Chị tớ đẹp hơn chị cậu.
- Chưa chắc.
- Vậy thì mẹ tớ đẹp hơn mẹ cậu vậy.
- Điểm này thì chắc đấy.
- Vì sao cậu dám chắc vậy?

- Bố tớ cũng thừa nhận như vậy mà!

BÁN ĐẢO

Mấy em học sinh đang đọc bản đồ thế giới, trên bản đồ có chỗ đề là: Bán đảo, quần đảo – không hiểu, thấy cô giáo T dạy địa lý đi qua, mừng quá liền hỏi:

- Thưa cô, tại sao lại gọi là bán đảo ạ?

- Ô hay! Cô dạy lâu nay mà không hiểu à? Bán đảo là người ta bán cho nước khác, thí dụ như nước ta trước kia bán cho thực dân Pháp nên gọi là bán đảo Đông Dương.

SƯỞNG

Mr1 (hát): Chiếc áo bà ba trên dòng sông thăm thẳm...

Mr2: Trời! Thế thì coi như mất toi chiếc áo rồi còn gì.

Mr1 (tiếp): Thấp thoáng con xuồng bé nhỏ sang sông.

Mr2: Thế là tự nhiên thằng lái đò được chiếc áo rồi, sướng thế!

Gạo và muối là hai thứ cúng người chết.) Ý nói: Bắt đầu đi thì giết gà làm lễ cúng gia tiên. Thi đỗ thì giết bò ăn khao.) Lều chõng: Người xưa đi thi phải mang theo lều và chõng để che mưa che nắng và làm bài.)

Chia sẻ ebook: <http://downloadsach.com>

Follow us on Facebook: <https://facebook.com/caphebuoitoi>